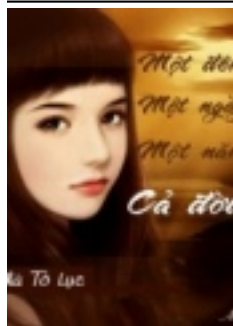

Một đêm, một ngày, một năm, cả đời

Contents

Một đêm, một ngày, một năm, cả đời	1
1. Chương 01	1
2. Chương 02	6
3. Chương 03	11
4. Chương 04	15
5. Chương 05	20
6. Chương 06	22
7. Chương 07	25
8. Chương 08	29
9. Chương 09	35
10. Chương 10	38

Một đêm, một ngày, một năm, cả đời

Giới thiệu

“Cao Phi, anh có bao giờ tin rằng, một đêm một ngày một năm cả đời này của em, chỉ để có thể nắm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-dem-mot-ngay-mot-nam-ca-doi>

1. Chương 01

Hà Du Cẩn, cô chẳng qua là thứ đàn bà dâng tới tận cửa mà thôi

Ngày 10 tháng 3, trời chuyển mưa nhỏ

Lúc chiều trời đổ mưa, đường ướt nhộp nhấp. Đúng sáu giờ, tôi choàng khăn ra cửa đón Cao Phi của tôi.

Nếu không phải tại anh không thích có lẽ giờ này tôi đã sớm có mặt ở sân bay. Một tuần anh đi công tác đối với tôi đã là cực kỳ tra tấn, làm sao tôi còn có thể chịu đựng được lúc xuống máy bay người đầu tiên

anh nhìn thấy lại không phải là tôi. Nhưng qua điện thoại, sự lạnh lùng của anh làm tôi chùn bước. Đã ba ngày nay anh không chịu tiếp điện thoại, không còn cách nào khác tôi đành phải nhượng bộ.

Rất chính xác, đúng 7h Cao Phi xuất hiện trong tầm mắt tôi, mặc áo khoác màu vàng nhạt tôi chuẩn bị cho anh. Tôi tung tăng như con chim sẻ nhỏ chạy về phía anh, miệng hô to tên anh: “Cao Phi, Cao Phi.” Chỉ hận không phải ngay lúc này đang được nép vào lồng ngực anh, cảm nhận nhiệt độ cơ thể anh.

Anh nghe thấy tiếng tôi, ngược mắt lên, có lẽ không nghĩ tới tôi sẽ ra đón, vẻ bình thản trong mắt lập tức chuyển thành lạnh nhạt, thấy tôi chạy về phía mình khéo léo chuyển người tránh cái ôm của tôi, bộc lộ rõ ràng sự chán ghét đối với tôi. Có lẽ anh, cả đời này, cũng không phải là nơi cánh chim tôi có thể trở về.

Tôi thấy hết, cũng không muốn nói trắng ra, huống chi đây cũng chưa phải đau thương gì, mặt dày dán sát vào anh, không ngừng kiên trì biểu lộ lòng mong nhớ của mình, “Cao Phi, em nhớ anh.” Tôi không thể ngừng nghĩ đến anh, người đàn ông duy nhất tôi yêu cả đời này.

Người tôi ôm trong vòng tay chẳng hề đáp lại, cho dù chân thực rõ ràng đến thế, tôi vẫn không cảm nhận được bất kỳ độ ấm nào. Anh lập tức gượng gạo dùng tay đẩy tôi ra xa, nét mặt không chút cảm xúc nói: “Về nhà đi!”

Tôi vẫn tươi cười với anh như cũ, vì một câu về nhà đó, tôi biết anh chỉ là vô ý, càng biết rõ nếu như có ý thì cả đời anh cũng không thêm chọn. Nhưng dù đến giờ tôi vẫn luôn tình nguyện đổi trắng thay đen không biết mệt, lúc này đây cũng vẫn thấy khổ sở. Về nhà, Cao Phi, chúng ta về nhà thôi.

Tiếng nước chảy ào ào vọng ra từ phòng tắm, tôi chăm chú thu xếp lại hành lý của Cao Phi. Tôi biết anh đi công tác không bao giờ mua quà cho tôi. Anh luôn nói: “Hà tiểu thư có tiền có thể, có gì không mua được, có gì không chiếm được, cần gì phải làm chuyện thừa thãi, nhờ đến tôi”. Lúc nói lời này, giọng nói của anh có phần châm chọc, ánh mắt sắc bén. Bình thường anh rất ít khi nói tôi như vậy, lúc nghe thế tôi luôn thấy sợ hãi, tôi biết đây là vết thương đau đớn của anh. Cho dù tôi có muốn nói rằng, những thứ tôi mua được dù ngàn tốt vạn tốt, cũng không sánh bằng một cái tốt của anh, nhưng khi nhìn thấy anh cùng với ánh mắt xa lạ ngày thường, tôi cũng chỉ có thể chùn bước.

Anh vẫn chưa quên cái cách tôi có được anh năm đó. “Có tiền có thể” thật ra chính là lời nói mỉa mai của anh.

Năm ấy, tôi cùng cha tham gia đấu thầu một hạng mục. Ở đó tôi lần đầu tiên nhìn thấy Cao Phi. Lúc đó anh mặc vest, tự tin tỏa sáng như ánh mặt trời trước tất cả mọi người.

Tôi đã từng đọc được trong một quyển sách tâm lý, cái gọi là tình yêu sét đánh chính là khi cả nam và nữ đều đang ở trong thời kỳ động dục nhìn thẳng vào mắt nhau thì sẽ có tình yêu sét đánh.

Tôi nghĩ ngày tôi nhìn thấy Cao Phi chắc là hormone của tôi tăng cao đột biến, giống như khi công chúa Bạch Tuyết gặp được bạch mã hoàng tử, tôi liền vội vàng vàng muốn anh nhớ kỹ mình. Tôi nhớ sau khi buổi lễ kết thúc tôi liền mỉm cười bước đến trước mặt Cao Phi, ngay tại cửa hội trường, giống như con thú đang chờ con mồi sập bẫy.

Sau khi kết hôn, Cao Phi thường hay nói với tôi: “Hà Du Cẩn, nếu như lúc ấy tôi biết rõ cô để ý đến tôi, hơn nữa sẽ dùng cách thức xấu xa như thế để có được tôi, tôi thề khi đó tôi sẽ không nói với cô dù chỉ một câu”. Nhưng tôi chỉ cười cười, nói, “Cao Phi, em yêu anh”, ngoại trừ mỗi phút mỗi giây biểu đạt tình yêu của tôi với anh, tôi đã không biết cần phải làm gì.

Sau lần gặp nhau đó chúng tôi trở thành những người bạn mới quen, nhưng tôi làm sao có thể dễ dàng chấp nhận một mối quan hệ bình thường thế. Lần đầu tiên từ khi sinh ra đến giờ, tôi đòi cha một thứ tôi muốn có. Có tiền có thể không phải là tôi, mà là cha tôi, chủ tịch tập đoàn Thiên Hành, người ở thành phố A dưới một người trên vạn người. Tại thành phố A không có chuyện gì ông không làm được, huống chi là thứ con gái cưng lần đầu tiên muốn có.

Tôi thừa nhận bản thân tự biết cách làm của cha có hơi quá nóng vội, nhưng lúc đó Cao Phi không có bất kỳ cảm xúc gì với tôi, mà tôi thì chỉ muốn được trở thành cô dâu của anh sớm hơn một chút. Tôi không những không ngăn cản ngược lại còn vui mừng chờ đợi kết quả.

Trong hoàn cảnh Cao Phi cứng không nghe, mềm không nghe, cha tôi buộc phải dùng đến thủ đoạn thô bỉ nhất, cha cho người bắt cóc bố mẹ Cao Phi uy hiếp anh. Cao Phi vạn bất đắc dĩ mới phải chia tay bạn gái và cưới tôi.

Nhưng để trả thù, trong lễ cưới, vào giây phút đeo nhẫn cưới cho tôi Cao Phi nói: “Hà Du Cẩn, đừng nói sẽ yêu cô, cho dù là hạnh phúc tôi cũng sẽ không cho cô, tôi sẽ hận cô cả đời, cho đến ngày cô chết.” Chắc phải căm thù tôi đến cực độ, anh mới nói đến hận còn nói đến chết trong ngày cưới.

Nhưng tôi nhìn anh, mắt rơm rớm, nói: “Không sao, Cao Phi, em yêu anh là được, hạnh phúc em cho là được rồi, chỉ cần anh ở bên cạnh em cho đến ngày em chết đó”

Tôi gấp gọn từng chiếc quần áo một, quần lót, áo sơ mi, áo khoác, cà vạt. Động tác còn thành thạo hơn cả nhân viên bán hàng chuyên nghiệp. Sau khi gả cho Cao Phi, tôi từ chỗ không lo ăn mặc, bắt đầu học cách làm một người vợ tốt công dung ngôn hạnh mẫu mực.

Cao Phi bước ra khỏi phòng tắm, chỉ quần mỗi một chiếc khăn tắm trắng tinh, gợi cảm vô cùng, không thêm liếc nhìn tôi đang ngồi xồm sập quần áo bên cạnh, nằm thẳng lên giường. Tôi không thể giả vờ như không có bất kỳ cảm xúc gì, vội vàng cất gọn quần áo của anh, tắm rửa xong cũng trèo lên giường. Chạm vào người anh, tôi như con rắn chui vào trong ngực anh, anh lại muốn đẩy tôi ra. Chưa từng có đêm nào anh ôm tôi ngủ. Tôi lại kiên quyết không tha, dán sát vào ngực anh làm nũng. “Cao Phi, có muốn em không?”

Tôi không thể nói chuyện này với anh dưới ánh sáng ban ngày hoặc dưới ánh đèn sáng trưng, tôi chỉ dám hỏi anh lúc tối tắt đèn giờ tay ra cũng không thấy được năm ngón.

Cao Phi đương nhiên chán ghét vấn đề này của tôi, dùng sức muốn đẩy tôi ra khỏi vòng tay, nhưng tôi lại linh hoạt đưa tay luồn vào trong áo ngủ của anh sờ soạng. Rốt cuộc anh cũng bắt đầu có phản ứng, trở tay bắt lấy bàn tay không an phận của tôi, trợn to mắt nhìn tôi.

Tôi cười khanh khách như con gà con, vô cùng vui vẻ, dán sát vào lồng ngực của anh bắt đầu giở trò xấu: “Cao Phi, muốn em không?” Mọi người đều nói đàn ông khi bị dục vọng chi phối là không có lý trí nhất, tôi hy vọng Cao Phi cũng có thể không có lý trí nói với tôi một câu: “Muốn”.

Nhưng anh chỉ đột ngột xoay người đè tôi xuống, trong mắt có dục vọng kìm nén, có phần uất, hơn nữa còn là chán ghét.

Tôi trong mắt anh đau thương từ đó, cho dù là trong lúc này Cao Phi vẫn có thể tỉnh táo biết rõ anh hận tôi. Tôi thậm chí muốn chạy trốn, nhưng theo bản năng vẫn quyết định đến gần. Ôm lấy eo anh, tôi để nước mắt chảy ngược lại trong lòng, có lẽ ngay từ lần đầu gặp mặt, tôi đã không có quyền rơi nước mắt.

Lại mở mắt ra, tôi đã mỉm cười sáng lạn. Cao Phi lại cực kỳ ghét tôi vô tâm vô phẩy như vậy. Như để trả thù, phút cuối cùng anh còn ghé vào tai tôi nói: “Hà Du Cẩn, cô chẳng qua cũng chỉ là thứ đàn bà đưa tới tận cửa.”

Đúng vậy, tôi chẳng qua là thứ đàn bà đưa tới tận cửa mà thôi, kể cả trong đêm tân hôn chẳng qua cũng là do chồng tôi bị tôi lên cho uống thuốc nên mới thật sự có quan hệ với tôi.

Nếu không phải vì tình thế bất đắc dĩ tôi cũng sẽ không làm như vậy. Tôi đã thử tiếp cận lúc anh say không biết trời đất gì nhưng anh luôn nhận ra được mùi vị của tôi, luôn tránh xa tôi ngàn dặm.

Tôi vạn bất đắc dĩ đành phải bỏ thuốc vào canh giải rượu của anh.

Không ngoài dự đoán, sáng hôm sau tôi lại bị Cao Phi coi thường một lần nữa. Anh nhìn bản thân mình cả người trần truồng, mặt lộ vẻ khinh bỉ nói với tôi: “Hà Du Cẩn, cô cần gì phải làm việc thừa thãi, chẳng lẽ còn sợ tôi là Liễu Hạ Huệ [1]?”

Tôi lại có thỏa mãn sau khi chiếm được, như con mèo lười, lười biếng cười cười, lắc đầu, không đáng phải tranh luận. Anh chắc là bị cách xử sự như thế của tôi khiến cho tức giận vô cùng mới dùng cách khẩu thị tâm phi [2] như vậy để giữ gìn tự tôn của mình.

Nhưng Cao Phi à, anh thật sự có thể trong lúc tỉnh táo mình hẳn không có tác động gì từ bên ngoài, quan hệ với em sao?

Đáp án dĩ nhiên là không, cho nên làm sao tôi có thể mạo hiểm.

Đáng đời

Khi tỉnh lại, trời mới tờ mờ sáng.

Tôi luôn luôn thức khuya dậy sớm, thiếu ngủ, Cao Phi vì thế rất khó chịu với tôi. Bởi vì bắt đầu từ khi lấy anh, tôi vẫn luôn là người không thêm quan tâm đến cảm nhận của người khác, ở nhà bữa bãi tùy tiện. Tôi không thích nằm ì trên giường. Tôi có một thói quen là khi thức dậy rất ồn ào. Cao Phi bị tôi đánh thức xong luôn chăm chăm nhìn tôi, ánh mắt như dao, lời nói như tên, chỉ sợ tôi không thương tích đầy mình, anh nói: “Hà tiểu thư cô rối rắm như vậy, chẳng lẽ ngay cả thời gian nghỉ cho người khác cũng không có à?”

Lúc trước tôi đã từng nói, tôi sợ anh gọi tôi là Hà tiểu thư, lạnh nhạt mà mất tự nhiên, châm chọc mà bài xích. Tôi nở nụ cười, vô cùng tươi tắn. Tôi tin chắc nụ cười của mình có thể lấn át cả ánh mặt trời sớm mai, chỉ là dù chiếu sáng đến thế nào cũng không chiếu tới được trong lòng anh. Tôi dán sát vào người anh: “Đánh thức anh à? Về sau em sẽ chú ý một chút, anh cứ ngủ đi, em đi chuẩn bị bữa sáng.” Sau đó trao cho anh nụ hôn buổi sáng. Mà anh mỗi lần đều hí hóp mắt, lau sạch nước miếng của tôi, bực bội quay đầu ngủ.

Hôm nay có lẽ do âm thanh của tôi không lớn, không đánh thức Cao Phi, anh vẫn đang say giấc, cánh tay trần đặt trên nệm, quay lưng về phía tôi ngủ. Tôi khẽ khàng ngồi dậy, thò nửa người ra nhìn anh. Tôi nhìn thấy gương mặt đó, lại không thể kiềm chế, cẩn thận rướn người, nhẹ nhàng cúi xuống hôn, trong lòng hét to: “Cao Phi, em yêu anh, không có ai sẽ yêu anh hơn em.”

Hôn xong, tôi hài lòng thỏa mãn.

Rời giường chuẩn bị bữa sáng cho anh.

Cao Phi thích nhất là mì trộn thơm phức, một nắm mì, một chút bơ đậu phộng đã có thể khiến anh hài lòng, tôi nhớ lần đầu tiên lấy danh nghĩa bạn bè hẹn anh, tôi vốn đang ngồi ở bàn đặt trước trong khách sạn tốt nhất thành phố, đợi ăn một bữa thật ngon với anh.

Nhưng Cao Phi của tôi chính là đáng yêu như thế, lịch sự lễ phép như thế, biết nóng biết lạnh như thế, quan tâm người khác như thế, không kiêu ngạo sĩ diện, không xấu hổ, không ra vẻ. Anh đứng trước mặt tôi, áo trắng quần tây, đơn giản gọn gàng. Anh nhìn đại sảnh khách sạn xanh vàng rực rỡ cười: “Hà tiểu thư, hay là chúng ta đừng ăn ở đây đi.”

Tôi đang say mê đắm chìm trong nụ cười của anh, lại nghĩ là anh muốn từ chối, vội vội vàng vàng nói: “Không sao, không sao.”

Vô cùng khẩn trương.

Nhưng Cao Phi vẫn ga lăng như cũ, “Cũng không phải ăn cơm với sếp, cần gì lãng phí như thế, khéo ăn xong bữa này cũng đi mất nửa tháng lương của tôi với cô đấy. Chúng ta đi tìm chỗ nào ăn đơn giản thôi. Đương nhiên nếu như đây là Hà tiểu thư dùng danh nghĩa nhân viên công ty với đơn vị công tác ăn cơm với tôi thì tôi sẽ chiều theo ý cô.”

A, bạn xem, Cao Phi, làm sao anh có thể không khiến cho lòng em rung động được. Anh cũng biết rằng em, người trước mặt anh đây, dù cho một năm 365 ngày, ngày nào cũng mời anh ăn bữa cơm xa xỉ như thế cũng không thể phá sản được. Cho nên Cao Phi, em yêu anh cũng có một phần lỗi của anh, nếu như anh không ưu tú như thế, nếu như lúc đó anh có thể thô bỉ, tục tĩu như tất cả bọn đàn ông trên thế giới này, em cần gì phải yêu anh, cần gì phải bắt chấp thủ đoạn lấy anh.

Mì trộn mặc dù đơn giản nhưng cũng không dễ làm. Lúc tôi mới bắt đầu làm món này, có khi cũng phải tốn mất gần trăm cân mì sợi để tập thử. Mỗi ngày không có việc gì làm, nghiên cứu món ăn Cao Phi thích nhất đã trở thành thú vui duy nhất của tôi.

Đều nói quen tay hay việc, ông trời cũng không phụ người có lòng. Mì tôi làm, mặc dù Cao Phi chưa bao giờ khen ngợi, nhưng có thể từ cảm xúc hiếm hoi trên khuôn mặt anh nhìn ra được anh coi như hài lòng.

Làm mì trộn phải chú ý hai điều, đầu tiên là cách làm sao cho sợi mì ngon vừa miệng, thứ hai là bơ đậu phộng phải giữ nguyên được hương vị ban đầu, phải làm đến khi mì có mùi thơm phức mà không ngấy dầu mỡ. Mì sợi thì tôi luôn chọn loại mì tốt nhất, nhưng phải nắm vững được thời gian và độ lửa to nhỏ. Nếu để quá mì sẽ nhão, ăn như hồ dán, nhưng nếu vớt mì ra quá sớm cũng không được, quá cứng, ăn khô không khốc.

Về phần bơ đậu phộng, để đảm bảo tươi ngon, tôi luôn luôn tự làm. Đặt nóng chảo trên lửa vừa sau đó cho một lượng vừa đủ dầu ăn với hạt đậu phộng, đảo đều đến khi gần như toàn bộ hạt đậu phộng đổi màu vàng óng thì để nguội. Trộn hạt đậu phộng với đường, vừng bỏ vào máy xay xay nát đến khi đặc quánh trơn mịn

Lúc bắt tay làm tôi có cảm giác như không phải mình đang làm một bát mì, mà là hoàn thành một tác phẩm nghệ thuật, chứa đựng trong đó tất cả tình yêu nồng nàn tôi dành cho Cao Phi. Tôi không còn cách nào khác để biểu đạt, ngoại trừ mỗi ngày không ngại làm phiền người ta nói “Cao Phi, Cao Phi, em yêu anh”, tôi cũng chỉ có thể làm những thứ này.

Ước lượng tốt thời gian, một đĩa mì trộn thơm ngon màu vàng khảm hoa được đặt trên khay sứ, tỏa hương thơm lừng bốn phía, không trang trí thêm gì cả bởi vì Cao Phi không thích hành tỏi, kể cả hành lá cắt nhỏ tôi cũng không rắc thêm.

Để khay xuống, tôi về phòng ngủ lấy đồ uống, lúc đi ra thì Cao Phi đã đứng trong phòng ăn, tay trái đang bận cài cúc áo sơ mi bên tay phải, cũng không nhìn tôi mà là nhìn chăm chăm đĩa mì trộn, rồi kéo ghế ra ngồi xuống. Tôi đặt đồ uống xuống trước mặt anh, hy vọng anh có thể khen ngợi vài câu. Ở thành phố A, người có thể khiến tôi cam tâm tình nguyện xuống bếp chỉ có mình anh, khiến tôi tình nguyện chịu đựng thiếu ngủ thật nhiều cũng chỉ có anh.

Kỳ thật tôi vốn không cần làm những việc này. Lúc mới kết hôn, cha tôi cũng không tiếc tiền thuê rất nhiều người giúp việc, sinh hoạt hàng ngày cơm nước giặt giũ, từ trong ra ngoài, đều có thể chăm lo cho tôi chu đáo. Hai mươi năm, tôi lần đầu tiên rời nhà, cha tôi vốn cưng chiều con gái như mạng sống làm có thể chịu được đứa con cứng của mình sớm hôm vất vả.

Nhưng tôi lại không đồng ý, sa thải hết tất cả mọi người. Cao Phi, trên thế giới này em chỉ muốn có anh, cũng tình nguyện vì anh làm một Hà Du Cẩn mà anh muốn.

Anh có bao giờ nghĩ, em làm như vậy, chẳng qua chỉ vì một lời nói tốt đẹp của anh.

Nhưng Cao Phi lại không cho, đặt đĩa xuống, bộc lộ rõ ràng không bằng lòng khi tôi cứ nhìn anh không chớp mắt như thế: “Hà tiểu thư, sáng ngày ra có chuyện gì muốn sai bảo à?”

Thời gian gần đây số lần anh gọi Hà tiểu thư càng ngày càng nhiều, tôi bất giác có nỗi hoảng sợ không rõ từ đâu, lắc lắc đầu, nuốt nước mắt chảy trở về trong lòng, ngồi xuống đối diện với anh lại ngẩn đầu và cười: “Không phải. Cao Phi, anh chẳng lẽ không ném được hôm nay mì trộn có vị gì khác sao?”

Anh nhìn tôi bực mình lắc đầu: “Không!”

Tôi chỉ ậm ừ mấy tiếng. Tôi bỏ dấm ăn thay xì dầu, Cao Phi tại sao lại không biết có sự khác biệt vậy, hay là ở bên tôi lúc nào cũng chán phèo nhạt nhẽo, bất kể thức ăn nào cũng chỉ có một hương vị.

Rất nhanh chóng, Cao Phi đã ăn xong rồi, vội vàng trở về phòng ngủ thay quần áo. Tôi cũng không để ý đĩa mì của mình, đi theo. Lúc mở cửa, Cao Phi vừa vặn đang thay quần tây, cả người từ trên xuống dưới chỉ độc một cái quần lót trắng. Anh nhìn tôi một cái như có lời muốn nói, nhưng vẫn cúi đầu quay lưng về phía tôi không nói ra. Tôi biết rõ anh muốn nói gì, Cao Phi đã nói với tôi vô số lần, anh không thích tôi nhìn anh lúc anh đang thay quần áo, cũng như không thích tôi nhìn anh lúc đang làm tình, anh hoặc sẽ bắt cần thóc thật nhanh cho đến khi tôi cam tâm tình nguyện nhắm mắt lại, hoặc sẽ thô bạo bực bội che mắt tôi lại, không chừa lại cho tôi một chút ánh sáng nào.

Có điều tôi là một đứa trẻ dạy mãi không biết sửa sai, lúc anh nói tôi sẽ cười toe toét, anh chịu không nổi, đành phải mặc kệ tôi gây rối.

Tôi đi đến trước tủ quần áo lấy quần áo của anh ra, sau đó cầm cà vạt nhìn anh. Đúng vậy, tôi làm tất cả những chuyện gây rối đó, chẳng qua cũng chỉ để được tự tay đeo cà vạt cho anh mà thôi.

Cao Phi đối với tôi không còn cách nào. Sau một thời gian dài, anh đối với tôi ngoại trừ nỗi hận ra còn có bất đắc dĩ, bất đắc dĩ sâu tận xương tủy, bất đắc dĩ hận không thể loại bỏ ngay lập tức, mà tôi chính là dựa vào cái bất đắc dĩ này, mót chút ngọt ngào từ anh.

Tôi thật cẩn thận thắt xong cà vạt, vuốt phẳng nếp, ngược mắt nhìn Cao Phi. Không ngoài dự đoán, mắt anh vẫn nhìn về phía trước, cũng không nhìn tôi. Thấy tôi làm xong rồi, anh lùi ra sau vào thư phòng lấy cặp tài liệu.

Cao Phi đi làm, căn phòng to như thế thoáng cái trở nên trống rỗng, ánh nắng rọi vào từ ba cái cửa sổ lớn sát đất không tạo nên được một chút ấm áp nào. Nhìn bữa sáng của mình trên bàn, tôi chẳng muốn ăn, cũng chẳng có hứng thú, đem đổ sạch.

Kỳ thật, Lan Lan nói rất đúng, vì sao tôi lại phải ở trong một căn phòng rộng như vậy, rồi còn muốn ở cùng với một người như thế. Câu đầu tiên Lan Lan thích nói nhất là: “Hà Du Cẩn, thật ra cậu cũng được coi là chim sa cá lặn, bẽ nguyệt tu hoa, cho dù không có Hoàng Thượng chống lưng, cũng không cần phải tìm một anh học trò nghèo nàn, cả người hèn mọn, còn hơi tí là tỏ thái độ không tốt. Cậu rõ ràng là công chúa, phải được người ta tôn sùng.”

Tôi lần nào cũng không ngừng cười như nắc nẻ.

Lan Lan là bạn tốt duy nhất của tôi, nhưng đừng hiểu lầm, cho rằng cô ấy là người dùng thân thể đánh giá người khác. Cô ấy xuất thân cũng không tốt, là tầng lớp công nhân bình thường, thậm chí ngay cả học phí học đại học cũng là đi vay. Gia thế của cô còn không bằng Cao Phi, nhưng cô chỉ là cảm thấy đau lòng bất bình thay tôi. Vì tôi yêu Cao Phi như thế, nhưng Cao Phi lại làm như không thấy, có tai như điếc, có tình cảm không thèm tiếp nhận, chấp nhận nhưng không đáp lại. Bởi vậy cô mới có thể khó chịu như thế.

Tôi nhớ có một lần cô ấy uống say, nói thắm vào tai tôi: “A du, kỳ thật nếu có một người có thể đối xử với mình bằng một phần mười như cậu đối với Cao Phi, mình sẽ đi theo anh ấy đồng cam cộng khổ cả đời.” Lan Lan nói, kỳ thật người như cô ấy lại càng khát vọng được yêu, chỉ cần người đó có thể cho cô một chút ngọt ngào, cho dù còn lại tất cả đều là bồ hòn đắng chát cô cũng có thể ngậm được. Cũng cùng một câu nói đó, anh chỉ cần bước lên trước một bước, thì chín trăm chín mươi chín bước còn lại hãy để cho em.

Đây là lần thứ nhất cũng là duy nhất, người bạn tốt duy nhất của tôi bộc lộ cho tôi biết khát vọng hạnh phúc của mình, tôi chưa kịp làm gì. Sau đó tôi vận dụng mọi thủ đoạn của mình làm cho người đàn ông kia bước đi bước đầu tiên. Chỉ là chưa đợi được đến khi người đàn ông kia bước bước đầu tiên, Lan Lan của tôi đã đi trước một bước đoạn tuyệt tình nghĩa với tôi, cô ấy đứng trước mặt tôi quát to: “Hà Du Cẩn, cô bị bệnh à! Cô cho rằng người người đều giống cô, dùng tiền đi mua tất cả sao? Chẳng trách Cao Phi không yêu cô, đáng đời cô!”

Tôi đứng im tại chỗ không biết xử sự như thế nào, nhìn cô ấy xoay người rời tôi mà đi. Tôi chỉ muốn cậu hạnh phúc mà thôi, Lan Lan, không gì ngoài điều này cả.

Tôi về nhà, lần đầu tiên khóc trước mặt Cao Phi, nước mắt ràn rụa. Tôi muốn chui vào trong lòng anh, nhưng Cao Phi lại lạnh lùng liếc tôi một cái, cũng nói câu “Đáng đời” rồi đi vào phòng tắm.

Chỉ trong một ngày, hai người quan trọng nhất của cuộc đời tôi đều nói với tôi: “Đáng đời”.

2. Chương 02

Cao Phi, sinh nhật vui vẻ

Sau khi Cao Phi đi làm tôi không còn việc gì làm, cũng không muốn ngồi ngây ngốc trong phòng. Tám giờ rưỡi, tôi ra khỏi nhà. Ở thành phố này ngoài căn nhà này ra tôi còn có một nơi khác để dung thân.

Nơi đó thực ra cũng chưa được tính là một khu cô nhi viện, càng không phải là một khu cô nhi viện chỉ để nuôi dưỡng trẻ em bệnh tật. Lúc tôi mời Louis đến thiết kế đã từng nói, “Tôi không muốn đây chỉ là một nơi thu nhận và nuôi dưỡng người, mà phải là một ngôi nhà”.

Louis đương nhiên hiểu ý tôi, anh khẽ hôn lên trán tôi, nói tôi hiểu.

Hiện tại ở đây có năm mươi sáu đứa trẻ, đều không lớn, gầy tong teo, trông thấy tôi sẽ vui mừng gọi tôi, cô Du Cẩn.

Nơi này có mời nhân viên quản lý chuyên nghiệp, tiền lương không cao lắm, có rất nhiều người là công tác xã hội tình nguyện.

Đương nhiên để chăm sóc một cô nhi viện toàn trẻ em mắc bệnh nặng thì còn cần rất nhiều người nữa mới đủ. Ở đây cũng có bác sĩ và y tá chuyên nghiệp.

Dì Vu là viện trưởng, vốn là quản gia nhà tôi, nhưng sau khi cha tôi qua đời, tôi giải tán tất cả người giúp việc của Hà gia trong đại viện, chỉ giữ lại dì Vu giúp tôi trông coi cô nhi viện.

Dì là người hiền lành dịu dàng, là người duy nhất trên thế gian này sau khi cha qua đời, thương yêu tôi.

Dì lúc nào cũng vuốt tóc tôi nói: “Du Cẩn là người xứng đáng được yêu quý nhất trên thế giới này.”

Mà tôi lại cười cười, “Dì à, dì thế này là trong mắt người thân hóa Tây Thi đấy.”

Hà Du Cẩn có xứng đáng được yêu hay không, lời này chỉ có Cao Phi nói mới tính, nhưng Cao Phi luôn nói: “Hà Du Cẩn, tôi hận cô, mãi cho đến chết tôi cũng vẫn hận cô”. Một Hà Du Cẩn bị hận đến như thế làm thế nào đáng được yêu đây.

Cao Phi buổi trưa không trở về ăn cơm, anh công tác ở cục đầu tư thành phố, chức vị không lớn cũng không nhỏ. Cha tôi khi còn tại thế đã từng ám chỉ đề nghị Cao Phi tiếp nhận công ty của cha. Đó là tâm huyết cả đời của ông, ông đã từng tìm kiếm không ít đối tượng để làm con rể, vốn là bởi vì muốn tâm huyết của mình có người kế thừa.

Nhưng bất đắc dĩ là tôi lại chẳng phải đứa con có hiếu, từ nhỏ được cha chiều quen, việc nhiều nhất mà tôi làm được chính là gây sự vô cớ. Ông không còn cách nào khác, chỉ có thể để cho tôi chọn Cao Phi. Rồi Cao Phi của tôi lại là người tự tôn kiêu ngạo, vì vậy công ty của cha cũng đành trôi theo dòng nước.

Ngày 15 tháng 11, trời âm u

Kỳ thật tôi không thích trời âm u cho lắm, cho dù có mưa tôi cũng sẽ không thích trời âm u.

Trước khi mùa đông đến hoàn toàn, tôi đã trang hoàng cho nhà cửa rực rỡ hẳn lên. Tôi đã từng có vô số ảo tưởng về ngôi nhà cùng chung sống với người yêu. Sau khi gặp được Cao Phi, tôi càng khát khao muốn biến ảo tưởng đó thành hiện thực.

Sinh nhật Cao Phi là ngày 15 tháng 11, tôi đã vì thế mà phấn khích hơn nửa tháng. Từ cuối tháng mười tôi đã bắt đầu lập kế hoạch tổ chức sinh nhật cho Cao Phi.

Sáng sớm tôi đã rời giường. Vì tạo sự ngạc nhiên vui vẻ cho anh thậm chí ngay cả câu chúc sinh nhật vui vẻ tôi cũng không nói, chỉ cười đặc biệt hạnh phúc.

Tôi tiễn Cao Phi ra cửa rồi bắt đầu đi siêu thị. Cao Phi thích ăn miến, phở trơn mềm, không thích ăn đồ ngọt nhiều dầu mỡ, Cao Phi thích nhất màu trắng, ghét nhất màu vàng, tất cả những điều này tôi đều điểm qua trong đầu.

Buổi sáng siêu thị không đông người lắm, lúc chọn đồ tôi cũng không gặp trở ngại gì, hai tay xách túi lớn túi nhỏ mang ra ngoài chiếc xe đang đợi. Tôi không thể lái xe, bởi vì chân tay của tôi bất cứ lúc nào cũng đều có thể tê dại, đương nhiên cũng bao gồm cả chút ít cảm giác thần kinh còn lại.

Từ giữa trưa tôi đã bắt tay vào chuẩn bị cơm tối, đủ loại nguyên liệu nấu ăn, tôi chất thành một đống to. Nhưng lại không nghĩ tới bệnh của tôi lại phát tác ngay lúc này. Tôi co quắp ngã xuống đất, muốn bò sang

phòng ngủ lấy thuốc nhưng cả người lại không có một chút sức lực nào, hơn nữa còn bắt đầu cảm thấy đau đớn. Tôi cố gắng chịu đựng nhưng không ngờ tuyến lệ lại hoạt động quá mạnh mẽ, nước mắt tí tách tí tách rơi xuống.

Điện thoại di động ở ngay bên người, chỉ cần ấn phím 1 là gọi được vào số của Cao Phi, mà tôi cần thuốc để giảm đau, bằng không nếu hôn mê quá thời gian có lẽ luôn cả đời này cũng không lại còn có thể trông thấy Cao Phi.

Cuối cùng lý trí đúng là vẫn không chiến thắng được tình cảm, tôi nhìn điện thoại di động từ từ nhắm mắt lại.

Có thể do bình thường tôi gây rắc rối quá nhiều, bởi vì Cao Phi thường hay nói cho tôi biết tai họa tôi gây ra không ít, mà tôi lại cười hì hì nói cho anh, “Tai họa kéo dài ngàn năm, anh phải ngàn năm sau mới mong có thể thoát khỏi em.” Sau mỗi lần anh đều khịt mũi nhìn tôi coi thường, cả người đều toát ra chán ghét. Cho tới bây giờ, trước mặt anh tôi cũng đều không có một chút tự tôn con gái nào.

Đến khi tỉnh lại tôi nghĩ, “Cao Phi anh xem này, anh lại thoát không khỏi em.”

Trời đã tối rồi, tôi nhìn đồng hồ đã là 7 giờ, xem ra lần ngất xỉu này đã vượt quá cả mức 5 tiếng của lần trước.

Tôi đứng lên, chỉnh lại tạp dề trên người, nhìn một đồng thứ trong phòng bếp, nghĩ thấy không ổn, Cao Phi chỉ sợ là sẽ về ngay bây giờ. Mà tôi lại chưa làm gì cả. Trời biết là tôi hi vọng giúp Cao Phi có được lần sinh nhật vui vẻ này đến mức nào. Có lẽ cả đời này chỉ còn lại đây là sinh nhật cuối cùng tôi có thể cùng anh trải qua.

Lúc Cao Phi trở lại đã là mười một rưỡi đêm.

Trước đó tôi đã nhắc điện thoại lên vô số lần, nhưng không có lần nào gọi được.

Trên bàn bày đầy các món ăn, đương nhiên không phải do tôi làm. Sau khi tỉnh lại, tôi đã không còn thời gian cũng không có hứng thú làm những món này.

Trên bàn còn có bánh ngọt ba tầng được làm đặc biệt, tôi cũng không biết tại sao mình phải làm chiếc bánh lớn như vậy. Có lẽ trong tiềm thức, tôi hi vọng chiếc bánh này vĩnh viễn cũng sẽ không ăn xong.

Cao Phi uống rượu say được đồng nghiệp đưa về nhà. Người đưa anh về gọi tôi là chị dâu, điều này khiến cho tôi rất vui vẻ.

Anh ta giao Cao Phi cho tôi sau đó dùng thái độ hơi khác thường đánh giá căn nhà. Căn nhà này cũng khá lớn, cũng đủ xa hoa, không phải là loại Cao Phi có thể mua được. Nhưng anh ta rất có phép tắc, cũng không kiêu ngạo.

Cao Phi hình như lúc nào cũng chán ghét mùi vị của tôi. Anh ngã vào trong ngực tôi lại giãy giụa đứng lên, sau đó miệng mơ hồ không rõ gọi tên một người. Tôi xác định được người khác không có nghe thấy, mới có thể bình tĩnh tự nhiên ra tiền đồng nghiệp của anh.

Khi quay lại thì dường như Cao Phi đã tỉnh rượu một nửa.

Hai mắt anh nhìn thẳng vào tôi. Tôi rất vui, ngó lên tường, còn kém mười phút nữa mới tới mười hai giờ, tôi còn chưa bỏ lỡ mất mười phút cuối cùng trong ngày sinh nhật của anh.

Tôi nhìn bánh ngọt, nói với Cao Phi: “Cao Phi, sinh nhật vui vẻ.”

Anh không nghĩ tới tôi sẽ nói câu này, ngẩn người một lúc lâu, cuối cùng vẫn biểu lộ nét mặt chán ghét tôi. Tôi không ngừng nỗ lực phớt lờ ảnh hưởng của nó: “Ước một điều đi, được không?”

Cao Phi cuối cùng vẫn say, không trả lời câu hỏi của tôi cũng không nhìn tôi nữa, chỉ lảo đảo quay người trở về phòng. Tôi nóng vội, dùng ngón trỏ phiết qua mặt trên chiếc bánh ngọt, đến trước mặt anh làm nũng: “Vậy thì ăn một miếng đi! A, chỉ một miếng thôi, ” vừa nói vừa quơ quơ ngón tay trước mặt anh, định đút vào miệng anh.

Gần được rồi, anh lại nhanh nhẹn đưa tay đỡ, “Tôi mệt rồi.”

Tôi đứng nguyên tại chỗ, không biết làm thế nào cho phải, cho ngón tay vào trong miệng, vị bơ ngấy đầy dầu mỡ lập tức lan đầy khoang miệng, bỗng có cảm giác buồn nôn, rồi lại thấy cay đắng trong lòng. Cao Phi, sau này, có khi nào anh cũng bắt nạt cô ta như thế không?

Nước mắt tí tách tí tách rơi, tôi mất một tuần lễ để ăn hết chiếc bánh sinh nhật của Cao Phi.

Ít nhất lúc này đây, trong lúc anh đang có cảm xúc, hôn anh

Tôi đến bệnh viện, bác sĩ vẫn giữ nguyên ý kiến cũ, nghĩa là lập tức nằm viện điều trị hoá chất. Chỉ cần nhiều thêm một ít thời gian, bệnh tình tăng thêm, tình huống càng thêm khẩn cấp.

“Thế xác suất chữa khỏi là bao nhiêu?”

“Đây không phải là vấn đề xác suất chữa khỏi, mà là có bệnh thì phải trị. Phải dốc hết sức.”

Tôi lắc đầu, nhìn vị bác sĩ dày dặn kinh nghiệm trước mắt, “Tổn công vô ích, cần gì phải thế, tôi chỉ muốn được yên ổn đi hết đoạn đường cuối cùng này thôi.”

Công ty Cao Phi tổ chức tiệc. Kết hôn hai năm, lần đầu tiên Cao Phi mời tôi tham dự. Tôi phấn khích, ở nhà chạy ra chạy vào, nhảy tung tung như con chim sẻ trên cành cây.

Có lẽ do lần đó đồng nghiệp của anh đưa anh về nhà mới biết đến tôi nên lúc này anh cũng không thể từ chối được. Tôi bỗng nhiên tha thứ hết cho anh về buổi tối hôm đó, thậm chí còn thấy có chút may mắn.

Tôi chuẩn bị từ trước hai ngày, ngắm tóc tai trong gương, nhìn quần áo trong tủ, khoa tay múa chân trước mặt Cao Phi, không ngại làm phiền người ta hỏi: “Cao Phi, cái này đẹp không? Đẹp không?”

Cao Phi không kiên nhẫn đối phó qua loa, thậm chí cũng chẳng thêm ngắc đầu, nói luôn là được, tôi vì tâm trạng hơn hớn cũng hoàn toàn không so đo, thử xong mọi bộ quần áo mình có, tôi nhảy lên người Cao Phi, hai tay ôm cổ anh, quần quanh lấy anh như dây tơ hồng, thật tỉ mỉ quan sát anh.

Cao Phi mặc dù vẫn tỏ thái độ không bằng lòng như trước, nhưng cũng không đẩy tôi xuống.

Tôi nhìn chăm chăm vào mắt anh, đôi mắt kia thâm thúy hữu thần, mênh mông như biển, dường như chỉ cần vừa chạm nhẹ nhàng, lập tức có thể sa vào giữa đại dương nồng nàn bao la ấy. Đôi mắt đó giống như bảo bối của tôi, trong lòng yêu thích nhưng cũng sợ kẻ khác lấy mất. Tôi cọ mũi mình vào sống mũi anh, sống mũi anh cao thẳng tựa như lưng dãy núi Alps. Tay tôi sờ lên khuôn mặt anh, nơi đó da thịt mịn màng, trơn bóng, tôi có thể cảm thấy được mình đang bị cảnh tượng trước mắt đầu độc, đôi mắt tôi nhòe đi, nhìn hình ảnh anh trong mắt dần trở nên mơ hồ.

Ngay trước khi môi tôi chạm vào môi anh, tôi nói: “Cao Phi, cảm ơn anh.”

Cảm ơn anh đã cho em gặp anh, cảm ơn trên thế giới này đã có anh, cảm ơn anh ít nhất là cho tới giờ cũng vẫn còn ở bên cạnh em, cảm ơn anh đã cho em biết em vẫn còn khả năng để đi yêu một người. Cảm ơn anh đã giới thiệu em với bạn bè đồng nghiệp của mình. Cảm ơn anh ít nhất cũng không phủ nhận sự tồn tại này của em.

Có lẽ tôi nói yêu anh nhiều hơn, ngược lại cảm ơn anh lại là nói lần đầu tiên. Tôi có thể cảm nhận rõ ràng người Cao Phi cứng lại, trong ánh mắt đang nhìn chăm chăm tôi có một loại ánh sáng chưa từng có trong dĩ vãng. Mặc dù chỉ là một cái chớp mắt, tôi vẫn có thể thành công bắt được. Trước khi ánh sáng đó biến mất, tôi nhắm mắt lại vội vàng vàng hôn Cao Phi.

Ít nhất lúc này đây, trong lúc anh đang có cảm xúc, hôn anh.

Môi Cao Phi rất mềm, rất ngọt, ngọt hơn bất kỳ món điểm tâm ngọt nào tôi đã từng nếm thử, tôi dựa theo cảm giác quen thuộc, tách miệng anh ra, khẽ cắn bờ môi dưới. Tôi rất thích hôn anh như vậy, cắn một chút, mà đôi môi mỏng đang kẹp giữa răng môi tôi giờ phút này trở nên nhục cảm vô cùng, tôi cảm thấy mình như đang cắn một miếng thịt, hoặc như đang mút một khối thạch hoa quả. Cánh tay tôi ôm Cao Phi dần dần siết chặt, giờ phút này, tôi vô cùng khát vọng thân thể của tôi và Cao Phi hòa thành một khối, cắt không ra, chém không đứt. Ngó sen cắt rời vẫn còn vương sợi tơ. Tôi riu rít rên rỉ bên khóe miệng của anh.

Cao Phi rút cuộc không kháng cự được, ngón tay thon dài với những đốt tay rõ ràng luồn vào mái tóc của tôi, ôm chặt lấy tôi, kề sát chặt chẽ. Sau đó lần tay vào trong áo lót của tôi, sờ soạng hai bầu ngực.

Mức độ ân ái của chúng tôi không phải kịch liệt, nhưng sau mỗi lần cũng có thể làm cho tôi đau nhức nửa ngày.

Tôi mặc bộ quần áo vô cùng giản dị cùng Cao Phi tham dự bữa tiệc công ty anh. Nhưng thật không may, sếp của Cao Phi nhận ra tôi. Tôi cũng không biết nên nói đây là có mắt nhìn ngọc hay là có mắt không trông nữa. Tôi rõ ràng chỉ muốn sắm vai người vợ hiền của Cao Phi thôi, không phải là bà chủ tịch trên danh nghĩa của một ban giám đốc nào đó tại thành phố A. Nhưng bọn họ lại không thể thấu hiểu được tâm tư của một người vợ bình thường nhất.

Cha mất, tôi vẫn là chủ tịch trên danh nghĩa của công ty ông, nhưng thật sự chỉ là danh nghĩa, tôi không có mong muốn cũng như sức lực đi quản lý cả một tập đoàn. Tôi không muốn lãng phí một chút thời gian nào trên người bất kỳ ai cũng như bất kỳ vật nào không có liên quan tới Cao Phi.

Nhưng rút cuộc là tôi đã đánh giá thấp thói a dua nịnh hót, nghiêng mình bợ đỡ của xã hội này, tôi rõ ràng không phải là nhân vật chính lại bị vây quanh đến một con ruồi cũng không lọt. Tôi không biết nghe ai, chỉ biết tìm kiếm bóng dáng Cao Phi trong biển người, lại phát hiện ra anh đang ở ngoài biển người nâng ly rượu nhìn tôi cười, nghiêng mắt ngắm, khoe miệng hơi nhếch, đó là một Cao Phi tôi không biết. Tôi đột nhiên cảm thấy mình đã phạm phải một sai lầm rất lớn, tôi đi xuyên qua đám người tấp nập tìm Cao Phi. Nhưng trước khi tầm nhìn rõ ràng, tôi lại đã không thấy bóng dáng anh.

Về nhà, câu đầu tiên Cao Phi nói với tôi chính là: “Chúc mừng, Hà tiểu thư, không, phải nói là Hà chủ tịch, rút cuộc cũng thành công can thiệp cả vào công việc của tôi.”

Tôi đứng tại chỗ, giày cũng chưa cởi. Tôi không thể đi giày cao gót nhưng tối nay vì Cao Phi, tôi đã đi chừng năm tiếng. Trên giày là vết bùn, vì để nhìn thấy anh sớm hơn một chút, tôi thậm chí đã giẫm cả lên bồn hoa. Tôi cắn ngón tay không biết đáp lại vấn đề này như thế nào, tôi cúi đầu, nhỏ giọng nói: “Cao Phi, em yêu anh” !

Tôi từ lúc khổ sở, lúc không biết trả lời thế nào, lúc không biết phải giải thích thế nào, cũng chỉ biết nói: “Cao Phi, em yêu anh”. Không ngừng không ngừng lặp lại, tôi hy vọng xa vời rằng, anh có thể hiểu được toàn bộ tấm lòng của tôi từ mấy chữ kia. Nhưng là mỗi lần đều rút lui trong thất bại.

Cao Phi dường như đang được nghe câu chuyện tiểu lâm buồn cười nhất thế giới. Đứng trên đầu cầu thang, anh nhìn xuống tôi, khoe miệng xinh đẹp tươi cười, dường như chỉ cần nửa giờ phong trần mệt mỏi nữa, rồi anh có thể mọc cánh phi tiên. Một lúc sau, dùng thanh âm trầm thấp khàn khàn nói: “Như vậy, tôi phải cảm ơn tình yêu của cô!”

Anh đã dùng câu cảm ơn của tôi tặng lại cho tôi! Dùng câu cảm ơn mà tôi cho rằng ít nhất anh cũng có thể đáp lại tôi một chút trả lời tôi. Tôi nhớ ngày hôm đó, sau tiếng cảm ơn kia, thái độ Cao Phi đối với tôi đã tốt hơn rất nhiều, nhưng hôm nay anh cũng đã dùng đến cùng một câu cảm ơn chấm dứt.

Như thế bị dội một gáo nước lên đầu, tôi giật mình. Nhìn Cao Phi đứng ở chỗ cao, thanh ảnh cao lớn mạnh mẽ hòa vào màu trắng của vách tường cùng màu vàng của ánh đèn, phẳng phất hư ảo giống như cách xa tôi ngàn dặm, hoặc là không tồn tại trên thế giới này, chỉ cần tôi vừa động nhẹ, anh có thể lập tức hóa thành hư không.

Tôi bị không khí như thế làm cho ngây ngốc, đứng im tại chỗ, không dám hành động thiếu suy nghĩ.

Cả buổi tối, tôi đều muốn giải thích, Cao Phi không phải như thế, Cao Phi, không phải giống như anh tưởng tượng đâu.

Nhưng có thể làm gì được, anh căn bản không cho tôi bất cứ cơ hội nào.

3. Chương 03

Chúng tôi làm tình ngay trên chiếc ghế chật hẹp

Ngày 22 tháng 1 mưa kèm tuyết

Hôm nay là đêm 30, từ lúc tám giờ ti vi đã bắt đầu náo nhiệt vô cùng.

Nhìn ra ngoài cửa sổ, vạn nhà trong thành phố sáng đèn, dán giấy đỏ, treo dải lụa hồng, ánh sáng rạng rỡ lấp lánh, không khí ngày lễ đậm đà mà thanh thoát.

Tôi cúi đầu nhìn bát sủi cảo to đùng trên mặt bàn. Cao Phi sẽ không đón Tết cùng tôi. Ngày hai mươi tám anh đã rời căn nhà này, trở về với bố mẹ. Anh vứt tôi ra khỏi khái niệm người thân, cả bố mẹ anh cũng thế. Đây là một trong những điều kiện khi anh kết hôn với tôi. Tôi không thể từ chối, bởi vì từ chối có nghĩa là đời này tôi cũng sẽ bỏ lỡ mất anh.

Hệ thống sưởi không mở, đèn cũng không bật, tôi nương theo ánh sáng phản chiếu từ tuyết trắng nhìn chằm chằm bát sủi cảo mà đêm nay mình vừa nấu hồng be bét, vỏ rơi rớt, nhân lỏng loét, nước dùng cũng nguội lạnh, nhìn qua đặc quánh lại cứng như đá.

Tôi không đi giày, chân trần có hơi lạnh, tôi lấy áo khoác to rộng của Cao Phi khoác lên người, chân để trên ghế, người co lại, tôi cảm thừa bắt đầu tưởng tượng Cao Phi đang ở bên cạnh tôi, đúng vậy, cần phải ở bên cạnh tôi, anh mặc một chiếc áo sơ mi đơn bạc, quần thường màu xám tro, đi giày da đẹp đẽ, cười như cây trong gió xuân. Sau đó, trong đêm bão tuyết bay đầy trời ôm lấy tôi.

Trên TV đang chiếu tiểu phẩm của Triệu Bản Sơn: “Không thiếu tiền”. Tôi nghĩ tôi đúng thật sự là không thiếu tiền, chỉ phải tội tiền quá nhiều.

Tôi bưng bát sủi cảo ăn cho đến hết cũng vừa vặn lúc người dẫn chương trình bắt đầu đếm ngược: “Mười, chín, tám, bảy...”

“Sáu, năm, bốn, ba, hai, một.” Tôi đếm thầm trong đầu, sau đó nhìn hình Cao Phi đang cười kỳ quặc trong bức ảnh kết hôn đã bị tôi phóng to đến khoa trương: “Cao Phi, năm mới hạnh phúc, em yêu anh.”

Đây là lần cuối cùng của em được đón năm mới cùng anh, cho dù anh không ở bên cạnh em.

Khi tỉnh lại, tôi đã có thể cảm nhận được hơi thở của Cao Phi. Tôi đã đặt cho anh một điều kiện, ít nhất vào ngày mừng một Tết, anh phải trở lại trước khi tôi tỉnh dậy, như vậy tôi cũng sẽ không đến mức cảm thấy mình quá đáng thương.

Cách xa ba ngày, tôi rốt cục cũng ngửi thấy mùi hương quen thuộc, lòng tràn ngập vui sướng, nhắm mắt lại cũng có thể bật cười, tôi nhắm mắt lại cười ngoác miệng, vùi mặt vào ngực anh: “Cao Phi, em yêu anh.”

Anh dường như đã chán ghét câu nói này của tôi, đây là câu tôi hay nói với anh nhất. Anh bỏ bàn tay tôi đang đặt trên ngực anh ra. Có lẽ là vào ngày mừng một Tết, anh cũng có hơi kiêu kỳ, không hành động quá thô lỗ.

Tôi nhận được khuyến khích to lớn, thành thạo nhất là được voi đòi tiên, không muốn nhất chính là thấy anh gần ngay trước mắt mà xa tận chân trời. Tôi ra sức hít hà hương vị trước ngực anh, bởi vì đường xa trở về mệt mỏi, trên ngực anh còn có mùi vị bão tuyết, tinh khiết mà lạnh lẽo, tôi nói: “Tuyết lại rơi à?”

Anh ừ một tiếng, tôi nhớ đến tưởng tượng của mình hôm qua, tôi mơ thấy anh mặc quần áo trắng bạc như tuyết, giữa bốn bề tuyết trắng tinh khôi bao bọc, ôm lấy tôi. Tôi mở mắt ra, nhìn ra bầu trời bao la bên ngoài qua rèm cửa sổ, thật sự bão tuyết đã tung bay, phủ trên tầng cây, rơi trên mặt đất, đọng lại trên mái hiên.

“Em thích tuyết rơi, từ bé đã thích. Khi còn nhỏ, vì chức vụ của cha với sức khỏe của bản thân nên em rất ít khi ra ngoài. Sau cùng em tưởng tượng theo truyện cổ tích, sẽ có một ngày có một vị hoàng tử tới cứu em. Cao Phi, có lẽ anh không biết, từ lần đầu tiên nhìn thấy anh, em đã cảm thấy anh chính người trong tưởng tượng đó của em.”

Cao Phi dĩ nhiên là đã cực kỳ mệt mỏi, nói một câu: “Thế giới này không có truyện cổ tích, cũng không có người nào có thể làm chúa cứu thế của người khác.” Rồi nằm xuống quay người ngủ.

Tôi nghĩ hôm qua anh đón giao thừa với người nhà mệt mỏi, hơn nữa hôm nay còn gấp gáp trở về sớm như thế. Tôi không quấy rầy, xoay người đứng lên mặc quần áo. Tôi đương nhiên hiểu được trên thế gian này không có truyện cổ tích, chỉ là, Cao Phi, không có truyện cổ tích, anh cũng không phải hoàng tử, nhưng em vẫn cứ yêu anh như thế thôi.

Mấy ngày nay chắc là những ngày mà tôi được ở bên cạnh Cao Phi nhiều nhất. Mặc dù anh đều dành rất nhiều thời gian ở trong thư phòng, nhưng cuối cùng tôi vẫn chẳng biết xấu hổ quấy rầy anh, miệng lải nhải Cao Phi, Cao Phi, vòng vèo qua lại trăm ngàn lần, sau đó lại không ngừng vang vọng trong lòng.

Trong thành phố không khí vui mừng náo nhiệt, năm mới đến, tôi cũng vì được ở chung một chỗ với Cao Phi mà thấy vui mừng.

Thích nhất là buổi chiều hàng ngày lúc Cao Phi đọc báo, anh luôn nằm trên ghế quý phi, sạch sẽ tinh thuần mà ung dung tự tại như thế, mà tôi thích nằm trong lòng anh, làm cho anh ôm lấy tôi, giật lấy tờ báo để anh phải lên tiếng đòi lại.

Cao Phi cũng kháng cự một chút, nhưng là vô quýt dày có móng tay nhọn, có một số chuyện chỉ cần không vượt qua giới hạn của anh, anh cũng lười so đo với tôi, thái độ thờ ơ lạnh nhạt trước sau như một, không cười cũng không giận.

Mà tôi, dù sao vẫn không được coi là một học sinh giỏi, lúc thì nắm tay, lúc lại sờ mặt. Giống như luôn nhìn anh không đủ, chạm vào anh không đủ. Chỉ cần ngón tay trắng nõn thon dài của anh xẹt qua môi tôi, tôi đã giống như đoạt được báu vật quý giá nhất thế giới này, cất cất giấu giấu. Ánh mắt tôi mê ly dừng trên ngực anh, ngón tay cởi từng chiếc từng chiếc cúc áo của anh, tờ báo đã bị tôi quăng một bên từ lâu.

Cao Phi cũng không thích tôi như vậy, mà cho dù tôi có đến tám cái mặt anh cũng sẽ không thích. Có khi anh có thể đáp lại tôi, theo ý tôi làm tình ngay trên chiếc ghế chật hẹp; có khi anh lại không để ý tới tôi, mặc kệ tôi đi hướng nào, anh cũng phải thông dong đi một mình. Nhưng hầu như anh đều tỏ thái độ chán ghét với tôi. Bởi vì anh luôn không thể quên được chuyện đêm tân hôn tôi dùng thuốc với anh. Anh luôn nói, “Hà Du Cẩn, cô nhất định phải nhớ kỹ, kết cục tự mình gây ra, đến thì phải tự mình trả giá”. Trong mắt anh, tôi là đứa con gái nhà giàu không biết tốt xấu, không hiểu đúng sai, làm xằng làm bậy. Sự khinh thường của anh mang theo loại ánh mắt kiêu ngạo như người quân tử nhìn thấy kẻ tiểu nhân. Tôi có thể hiểu được hơn nữa cũng không trách.

Chúng tôi làm tình không dùng bao cao su, cũng không xuất tinh bên ngoài, nhưng Cao Phi vẫn giấu tôi tiêm thuốc ngừa thai. Tôi tử thân nhưng cũng không vạch trần. Thực ra trước khi kết hôn một thời gian, tôi đã mừng rỡ hấp tấp chạy tới bệnh viện khám phụ khoa nhiều lần. Tôi hy vọng mình có thể sinh cho Cao Phi một đứa con. Đây là cách tốt nhất, duy nhất tôi có thể trụ lại trong sinh mệnh của anh. Anh bị ép phải kết hôn với tôi, sau khi tôi chết anh có thể sẽ ngay lập tức quên tôi, coi như chưa từng bao giờ gặp tôi. Nhưng nếu như tôi có thể có một đứa con, Cao Phi cả đời này sẽ không bao giờ quên được tôi.

Nhưng tôi đã là một cái cây mục ruỗng trăm lỗ ngàn thương, không thể có được cái vận may này.

Bác sĩ bình thần như thẩm phán tòa án tối cao tuyên bố tử hình tội phạm, công chính nghiêm minh nói đời này tôi không có khả năng làm mẹ. Hai chữ vô sinh này tuyên bố ý đồ xấu xa của tôi không thể trở thành sự thật, cũng quyết định luôn cuối cùng tôi vẫn không thể bước vào sinh mệnh của Cao Phi.

Lúc lên đỉnh, tôi vẫn gọi tên Cao Phi, vẫn nói lời yêu anh như cũ.

Cao Phi nằm trên người tôi khẽ thở dốc một lúc rồi muốn rút ra, tôi kẹp chặt hai chân lại, không cho anh ra. Vừa trải qua một quá trình vận động thể lực, Cao Phi cũng không có nhiều sức lực giằng co với tôi, chỉ cau mày nhìn tôi.

Ngón tay khô gầy của tôi áp lên mặt anh, tựa như lần cuối cùng nhìn thấy anh, nói nghiêm túc: “Cao Phi, em yêu anh, anh biết không?” Nói xong, tôi liền khóc, nước mắt rơi từng giọt từng giọt, ướt khóe mắt, ướt vò gối.

Tôi nói tôi yêu anh nhiều lần như vậy, nhưng phải chăng đây là lần thứ nhất anh chân chính nghe được vào trong tim.

Sau đó càng khóc càng to, càng đau càng mệt mỏi, cuối cùng vẫn là buông hai chân ra, dờn người đi, để cho anh trượt ra khỏi cơ thể tôi.

Mồ mịt hồi lâu rồi cực mệt rồi, rồi cũng buồn ngủ.

Di chúc của em, em yêu anh

Ngày mùng 3 tháng 3, trời trong

Năm nay mùa xuân hình như đặc biệt tới sớm, còn chưa đến tháng ba, cây cối đã sớm đâm chồi nảy lộc.

Thân thể ngày càng sa sút khiến tôi phải làm một chuyện mà mỗi người có tiền đều phải làm, hơn nữa còn phải làm xong một cách hợp tình hợp lý - - viết di chúc.

Tôi không muốn viết di chúc, trên bản di chúc của tôi cũng chỉ viết có năm chữ, đó chính là, “Cao Phi, em yêu anh”. Tôi nghĩ tôi sẽ là người thứ nhất và cũng là người duy nhất trên thế giới này viết di chúc như vậy.

Tôi nghĩ sau khi tôi chết, đây là thứ duy nhất có thể thay tôi nói cho Cao Phi của tôi, tôi yêu anh.

Chỉ là tôi vẫn phải xử lý di sản khổng lồ của mình, cố gắng cả đời của cha, cả tiền chính đáng cũng như không chính đáng đều thu về vô số. Tôi không biết di sản của mình cụ thể có bao nhiêu. Nếu thật sự đi tính toán, nói không chừng tôi chính là người giàu nhất thành phố A cũng nên.

Tôi giao toàn bộ công ty của cha cho một người trẻ tuổi mà trước đây cha từng bồi dưỡng. Anh ta họ Sở, tên Vân, là người mà sau khi biết được bệnh của tôi, cha ngàn người chọn một định lấy làm chồng cho tôi.

Anh ta cảm bản thỏa thuận đó nhưng không chịu tiếp nhận. Tôi đã cực kỳ mệt mỏi, không muốn nhiều lời. Anh ta là người chính trực, có lẽ nếu không có Cao Phi, không biết chừng tôi đã thật sự kết hôn với anh ta.

Tôi nói cho anh ta biết: “Đây không phải một khoản tiền bất chính, sau khi nhận nó anh sẽ phải hao tâm quản lý. Mọi hành động đều phải suy xét kỹ càng, anh cũng không phải là anh mà là người phụ trách tập đoàn này, một khi xảy ra chuyện gì thì anh phải đứng mũi chịu sào. Nếu vi phạm pháp luật, anh còn phải chịu trách nhiệm trước pháp luật. Tôi không nghĩ rằng vụ này anh có lỗi đâu.” Tôi tin rằng số tiền kia không phải là giúp một người không phải lo đến cơm áo, mà là khiến anh ta bán đứt tự do của chính mình. Mà tôi từ bỏ số tiền đó, chắc chắn tôi có thể sống thanh thản.

Tôi cũng chu cấp tài chính đầy đủ cho cô nhi viện, hơn nữa không được chỉ dựa vào một mình tôi. Cô nhi viện cơ cấu như một tổ chức xã hội từ thiện, cũng tìm các công ty hảo tâm bên ngoài làm nhà tài trợ. Nó là do tôi thành lập, nhưng cũng đã không phụ thuộc vào tôi từ lâu.

Còn lại là hai căn biệt thự của nhà tôi, một căn cha tôi ở khi còn sống, nơi ấy rất lớn, cũng có thể coi như một cái sân nhỏ. Còn một căn chính là chỗ ở của tôi với Cao Phi bây giờ, một ngôi nhà tôi đã hao hết tâm trí chăm chút nhưng cũng không có nỗi lấy sự ảm áp.

Tôi muốn để lại căn nhà của cha tôi cho bố mẹ Cao Phi. Không cần biết bọn họ làm cái gì, xử lý nó như thế nào, cho thuê cũng tốt, bán cũng tốt, về sau cũng đảm bảo được hai người không phải lo đến cơm áo gạo tiền. Ít nhất đây là chút lòng thành cuối cùng của kẻ làm con dâu tôi.

Chỗ tôi đang ở hiện tại, tôi không nỡ để lại cho bất kỳ ai. Cho dù chỗ đó giá bằng như biển, nhưng đây là nơi tôi với Cao Phi có chung kỷ niệm, tôi chỉ muốn để lại cho Cao Phi. Nhưng tôi biết rõ tính tình của anh, người kiêu ngạo như vậy chắc chắn sẽ không muốn cũng không thêm muốn. Cho nên tôi giữ nó lại, mặc cho nó hứng chịu mưa nắng, coi như là người chứng kiến cho đoạn tình này của tôi.

Tôi đi siêu thị mua rất nhiều thứ, quyết định đi thăm cha mẹ chồng.

Kết hôn hai năm tôi gặp hai người bọn họ hai lần, lần thứ nhất là lúc cha tôi thả bọn họ, còn một lần là trong hôn lễ của tôi với Cao Phi. Hai lần họ nhìn thấy tôi đều nơm nớp lo sợ, giống như con chuột nhìn thấy con mèo, yêu quái gặp phải Tôn Ngộ Không.

Trước khi vào cửa, tôi nỗ lực điều chỉnh cảm xúc của mình, tự nói trong lòng “Hà Du Cẩn, cố gắng lên, cười tươi nào.”

Tôi vừa cởi giày liền cười thật tươi, hướng vào bên trong hét to, âm thanh vang dội : “Cha, mẹ. Con tới thăm cha mẹ này.”

Tôi tin âm thanh của mình phải vượt quá bảy mươi decibel, bởi vì cả ba và mẹ chồng tôi đều bị làm cho sợ hãi.

Tay đang cầm kính lão của cha chồng khựng lại giữa không trung, một lúc lâu không nhúc nhích. Tôi cười hì hì bước vào, ngồi xổm xuống đeo lên cho ông: “Ha ha, cha muốn đọc báo à?” Sau đó rất dịu dàng cầm tờ báo trên bàn trà đưa cho ông.

Xoay người nói với mẹ chồng: “Mẹ, con mua rất nhiều thứ cho mẹ, con bỏ vào tủ lạnh nhé.”

Tôi xử sự như một đứa con dâu bình thường, hoàn toàn bất chấp sự kinh ngạc của hai người, sắm vai một đứa con dâu khéo léo hiền lành.

Tôi nhét đầy tủ lạnh sau đó đi dọn dẹp. Trong một sáng một chiều, tôi vệ sinh căn phòng không rộng lắm của họ sạch sẽ không còn một hạt bụi. Tôi cho tới bây giờ cũng không biết mình có thể làm nhiều việc như vậy, tôi tỉ mỉ lau sàn nhà hai lần, tôi giặt xong toàn bộ vỏ chăn bông, tôi thậm chí còn xuống bếp làm năm món ăn.

Tôi bưng bát mỉm cười nhìn bọn họ. Lúc tôi cười rộ lên thực ra rất dễ nhìn, cũng khiến cho người già yêu mến. Tôi tỉnh rụi làm lơ phản ứng của bọn họ.

Lúc ăn cơm tối, tôi thậm chí pha nước nóng rửa chân cho cha chồng, tôi bê chậu nước nhơ nhỡ, vắt khăn trên cánh tay, nói với bố Cao Phi: “Cha, để con rửa chân cho cha.”

Cha chồng nhìn mẹ chồng tôi một cái, mẹ chồng tôi lại nhìn tôi, muốn biết tôi lại có tâm địa xảo trá gì, bởi vì thủ đoạn đoạt được Cao Phi năm đó của tôi khiến bọn họ nhớ lại mà sợ.

Cha chồng đã cao tuổi, hơn nữa vì phải ngồi trong thời gian dài nên thần kinh cảm giác đã thoái hóa, trời lại rất lạnh, tôi sợ ông không đủ ấm nên pha nước rất nóng. Tôi rửa chân cho ông từng chút từng chút một, nghĩ thầm, người này đã đem Cao Phi mà tôi yêu nhất đến cho tôi, tôi biết ơn ông, nhưng vì tôi mà ông phải chịu khổ không ít, tôi thật có lỗi với ông.

Có lẽ bọn họ cũng không chịu được tôi thần kinh thất thường như thế, gọi điện thoại ngay cho Cao Phi. Cao Phi vừa vào cửa đã tức giận bưng bưng.

Tôi vừa định nói: “Thật đúng lúc, Cao Phi, cả nhà chúng ta cùng ngồi với nhau một lát.” Đã bị anh lôi ra ngoài.

Đúng vậy, không phải dắt, mà là lôi, kéo đi ra, ném tôi vào trong xe, đầu đập mạnh vào mặt ghế.

Chưa đợi tôi kịp phản ứng, Cao Phi đã khởi động xe. Phóng vèo một tiếng rời đi.

Anh mở miệng: “Hà Du Cẩn, cô bị thần kinh à?”

“Em không có điên.” Tôi sờ sờ sau đầu, rất đau. Trước kia đầu tôi chưa bao giờ bị đập như thế. Cao Phi, anh là đồ tồi.

“Vậy tại sao cô lại rồi hơi đi quấy rầy bố mẹ tôi?” Anh trợn mắt với tôi, hai mắt đỏ ngầu. Trong trí nhớ của tôi, Cao Phi chưa bao giờ như thế, anh luôn luôn nho nhã, không bao giờ động tay chân với phụ nữ, cho dù hận tôi cũng sẽ không ra tay đánh đập. Hôm nay cú đẩy này đã là phá vỡ tất cả những tiền lệ trước đó.

“Em không quấy rầy, Cao Phi, em quý mến bọn họ.” Tôi giải thích.

Anh bị sự yêu mến của tôi làm cho tức giận vô cùng, cắn răng rít từ cổ họng: “Hà Du Cẩn, tôi thực thấy buồn thay cho cái quý mến của cô. Nếu mọi người ai cũng giống như cô thì quý mến bản thân nó sinh ra trên cái thế giới này vốn đã là một loại tội ác. Cô rốt cuộc có biết người bị cô quý mến phải nỗ lực trả giá lớn như thế nào để gánh chịu cái sự quý mến đó của cô không?!” Anh gần như gào thét, như một con sư tử đang nổi giận vô cùng nguy hiểm.

Tôi cắn răng, không có lời nào để nói. Đúng vậy, Cao Phi nói không sai. Tại tôi. Năm đó bọn cướp xử lý sự việc không tốt, cha chồng tôi trong lúc chạy trốn té gãy một chân, giờ ở trên xe lăn sống qua ngày.

Tôi có tội, tôi đến giờ vẫn cảm thấy áy náy, giống như tối hôm nay, tôi nâng cái chân đó của cha chồng, đó là lần đầu tiên tôi chạm vào nó. Bàn chân đã bị thoái hóa thần kinh khá lâu, bắp thịt đã co rút, một cái chân xiêu vẹo, giống như bàn chân bó của phụ nữ trong xã hội xưa, khô héo như một ụ rễ cây già. Tôi biết rõ tội của tôi không thể tha. Nhưng tôi cũng không phải cố ý. Tôi cũng không biết chuyện sẽ trở nên như vậy, “Cao Phi, tổn thương năm đó không phải do em cố ý.”

“Vâng, cô không cố ý! Nhưng không phải họ sợ cô sao? Tôi đã dốc hết sức tránh không cho cô tiếp xúc với họ, nhưng hôm nay cái dây thần kinh nào của cô bị chập hả? Không biết sao lại tìm đến họ làm gì? Cô không có đầu óc à? Hay cô bị ngu ngốc?” Cao Phi nói năng chất vấn mạnh mẽ, có lý lẽ có bằng chứng. Tôi á khẩu không trả lời được, ngồi trên ghế, đầu của tôi bắt đầu choáng váng, tầm mắt trở nên mơ hồ.

Tôi muốn nói xin lỗi, Cao Phi thật sự xin lỗi, với anh và người nhà của anh. Trước mặt anh tôi cho tới bây giờ chưa bao giờ keo kiệt những thứ này. Nhưng tôi nghĩ đến bản thân mình lại cảm thấy xót xa. Tôi còn ở trên trần gian này không lâu nữa. Vậy mà người mà tôi yêu nhất, tính trăm phương ngàn kế đoạt được, lại vẫn không thể yêu tôi, không, không nói yêu, cho dù là biểu hiện một chút xú triu mến đặc biệt của đàn ông đối với phụ nữ cũng sẽ không. Anh hận tôi sâu tận xương tủy. Nhưng tôi yêu anh, khắc sâu tận linh hồn, yêu hơn bản thân mình rất nhiều, cho nên tôi mới có thể muốn gần gũi người nhà của anh, mới có thể muốn làm cho cha mẹ anh cũng cảm thấy mình có một đứa con dâu thật tốt.

Nhưng bên tai tôi là lời trách mắng của Cao Phi, cơn nhức đầu nặng nề ập đến, tôi muốn tóm lấy nó vứt ra nhưng ý thức của tôi lại bắt đầu trở nên mơ hồ. Trước khi hoàn toàn mất đi cảm giác, tôi nghe thấy chính mình nghẹn ngào nói: “Cao Phi, đừng mắng em như thế, em sợ sau này anh sẽ hối hận!”

4. Chương 04

Cao Phi, trở về đi

Tôi không biết mình đã ngủ bao lâu, lúc thức dậy thấy mình đang nằm trên giường. May mắn là Cao Phi cũng không có vứt tôi trong xe mặc kệ.

Đầu óc tôi mơ mơ màng màng, phản xạ đầu tiên khi rời giường là tìm thuốc uống. Vặn nắp ra, không uống nước, tôi nuốt thẳng thuốc xuống.

Kỳ thật thuốc của tôi rất dễ tìm, cũng chẳng cất giấu như của gia bảo. Thuốc để ngay trong tủ đầu giường, cúi người mở ngăn kéo thứ nhất ra là thấy. Đây ắp cả ngăn.

Trong lòng tôi có một suy nghĩ khó hiểu, một mặt không muốn Cao Phi tìm được, nhưng mặt khác tôi lại hi vọng anh tìm thấy, như vậy ít nhất cũng chứng minh được anh quan tâm đến tôi. Tôi giằng co vật lộn giữa hai luồng tư tưởng. Thế nhưng thời gian qua đi, tôi biết được sự giằng co của tôi chẳng hề cần thiết chút nào, Cao Phi sẽ không phát hiện ra, anh chưa bao giờ chủ động đến bất cứ thứ đồ nào của tôi.

Chưa đánh răng lại không uống nước, sau khi uống thuốc xong miệng đắng nghét.

Tôi xuống giường, rửa mặt sạch sẽ, sau đó tìm Cao Phi, tìm khắp nhà mới nhớ ra tôi đã lỡ mất thời gian, Cao Phi hẳn là đã đi làm.

Nhưng đến lúc tan tầm Cao Phi cũng chưa trở về.

Tôi cầm điện thoại lòng như lửa đốt, không biết Cao Phi có xảy ra chuyện gì ngoài ý muốn không. Gọi điện thoại một lần lại một lần, cuối cùng đến lần thứ mười mới gọi được.

“Cao Phi, anh đang ở đâu? Sao còn chưa về nhà?” Tôi vội vàng nói ra suy nghĩ trong lòng. Hận không thể giờ phút này đang ở ngay cạnh anh.

Cao Phi rõ ràng bực mình, giọng điệu chán ngán: “Tôi khi nào thì nói với cô tôi sẽ về nhà?”

Tôi đang muốn mở miệng, đầu bên kia điện thoại lại truyền đến một giọng nữ: “Phi, sao anh lại ở đây?”

Tôi không cần phải đoán giọng nữ ở đầu dây bên kia là của ai. Người yêu đầu của Cao Phi, một người trong đôi uyên ương mà tôi đã tốn bao công sức chia rẽ. Nhưng tôi cũng biết đây không phải là lúc so đo, tôi cũng sẽ không hành động giống như tình tiết trong phim, dùng dùng cúp điện thoại, tôi chọn cách không nghe thấy, tiếp tục nhẹ nhàng giải thích với Cao Phi.

Nhưng sao tôi lại quên rồi, tôi muốn tiếp tục, không có nghĩa là đối phương cũng muốn. Cao Phi cúp một tiếng cúp điện thoại. Sau đó nửa tháng không về nhà.

Tôi cầm điện thoại, vùi mình trên ghế salon, cả người đung đưa, nhìn bóng tối dần dần bao phủ. Ánh tà dương vàng óng ả lập tức bị bóng đêm vô hạn thay thế.

Tôi gào thét trong lòng, Cao Phi, trở về. Trở về đi, Cao Phi.

Nhưng dù gọi bao nhiêu lần, vẫn chỉ có cái bóng của chính mình.

Ngày mùng 5 tháng 4, trời quang đãng

Tiết trời Thanh minh năm nay đẹp hơn năm trước, nhớ năm ngoái lúc tôi đi tảo mộ cho cha, trời còn mưa lác đác.

Người đi tảo mộ rất đông, nhưng trước mộ cha lại lặng im cô quạnh. Tôi không mang hoa cúc, mà mang theo hoa hướng dương cha tôi thích nhất lúc còn sống. Tôi đặt bó hoa ngay ngắn, quét mộ, dọn dẹp mộ bia. Tôi quét rất cẩn thận. Tôi nghĩ chắc đây cũng là lần tốt nhất mà tôi giúp được cha. Có lẽ sang năm tôi cũng giống ông, đều nằm sâu dưới đất.

Trừ lần đó ra tôi còn đặt với Sở Vân một điều kiện, tôi hy vọng hàng năm anh ta có thể đến quét mộ cho cha tôi một lần, bất kể anh ta giàu có cao sang hay nghèo túng bần hàn.

Còn đang ở nghĩa trang thì di động của tôi vang lên, đưa lên nhìn thì là Cao Phi. Tôi mừng rỡ nghe, nghĩ thầm Cao Phi cuối cùng cũng có thể để ý đến tôi. Nhưng vừa nghe, tôi mới biết thế nào gọi là trời sập.

Tôi vội vàng lao thật nhanh đến công ty của Cao Phi. Nhưng còn chưa ra khỏi nghĩa trang tôi đã ngất xỉu ngã trên mặt đất.

Cô cứ thử xem

Tôi nhớ tôi đã mơ một giấc mơ rất dài. Trong mơ, hình như Cao Phi quay về nói tha thứ cho tôi, nhưng tôi vừa mới cử động đã phát hiện tất cả đều là ảo ảnh, Cao Phi biến mất không tăm hơi. Anh vẫn không tha thứ cho tôi.

Tôi bật dậy, sợ muốn chết. Vén chăn lên, tôi bước xuống đất: “Cao Phi.” Anh ở đâu, tôi muốn gặp anh, tôi lấy điện thoại di động ra một lần lại một lần xác nhận đây đúng là sự thật, không có sai, Cao Phi đã nói được cử đi tính khác nhậm chức, sẽ đi liền hai năm.

Tôi không hề bận tâm đến hình tượng của bản thân, lao ra ngoài, làm kinh động cả y tá lẫn bác sĩ.

Có tiếng người khuyên nhủ bên tai tôi: “Cô à, thân thể của cô không tốt, không thể xuất viện ngay bây giờ. Tiếp theo chúng tôi còn phải cho cô làm một chuỗi kiểm tra, mong cô phối hợp với chúng tôi báo cho người nhà, tiến hành điều trị thêm.”

Đầu óc tôi trống rỗng, cô ấy cũng nói là cần có người nhà, nếu mất đi Cao Phi tôi còn người nhà nào nữa.

Chuyện duy nhất tôi muốn làm bây giờ là tìm lại Cao Phi. Nếu tôi thật sự đã làm sai chuyện gì thì tôi có thể sửa. Nếu như anh không muốn tôi gặp cha mẹ anh, vậy sau này tôi cũng không bao giờ gặp nữa, hơn nữa tôi vốn cũng chỉ định đi gặp một lần thôi.

Tôi xiêu vẹo đi ra bệnh viện. Tới bên dưới công ty Cao Phi, tôi run rẩy cầm di động gọi cho anh, nói tôi ở ngay dưới lầu chờ anh. Cao Phi có chút không vui nhưng tôi tuyên bố uy hiếp, anh mới đồng ý xuống.

Tôi tìm một quán cà phê gần đây ngồi xuống gọi một ly đồ uống lạnh, tôi cần tỉnh táo, cần suy nghĩ xem chốc nữa nói thế nào với Cao Phi, làm sao có thể làm cho anh thay đổi ý định. Tôi biết rõ nhìn mình rất thảm hại. Vì đi tảo mộ, tôi mặc một bộ đồ đen toàn thân, vì ngắt xỉu ngã trên mặt đất, trên chiếc áo khoác màu đen còn có vết bùn, lại nằm ở bệnh viện ngủ mấy tiếng, tóc tai cũng rối bời.

Tôi nhận thấy ánh mắt khác thường của nhân viên phục vụ, cố hết sức sửa sang lại bản thân. Đồ uống chưa uống hết thì Cao Phi đã đến.

Lâu thế rồi không được gặp anh, giây phút nhìn thấy anh đi về phía tôi, tôi đã khóc, nước mắt chảy xuống, không có giấy ăn, tôi lấy ống tay áo chùi khóe mắt, vội vã hỏi “Công ty cử anh đi nơi khác nhậm chức à?”

“Ừm.” Cao Phi gọi một ly nước chanh, ngồi xuống đối diện tôi.

“Đi liền hai năm?”

“Ừ” Cao Phi không có chút do dự nào. Lòng tôi luống cuống, sắp xếp từ ngữ trong đầu.

“Cô ta cũng thế à?”

Cao Phi nghe vậy nhìn tôi thật lâu, cuối cùng, mặt nhăn lại, nói: “Cô thấy mình đủ tư cách nói những lời này ư?”

Tôi không nói, nước mắt thi nhau chực trào trào ra khỏi hốc mắt. Tôi tiếp tục uống đồ uống lạnh. Cao Phi có lẽ không quen nhìn bộ dáng đáng thương tội nghiệp này của tôi, nói: “Cô yên tâm, tôi ở bên ngoài sẽ giữ mình trong sạch giúp cô, sau hai năm sẽ trở lại. Hôn nhân của chúng ta không hề có bất kỳ mối đe dọa nào, tôi còn sẽ kéo dài nó cho đến ngày mà cô chết.”

“Em không có ý này, Cao Phi, em mong anh hoãn lại nửa năm.”

“Cô nghĩ quyết định này là tôi chủ động xin à?” Anh chất vấn. Tôi không phản bác, cầm ly nước lạnh tiếp tục hút, cho đến khi nước cạn sạch, giọng nói của Cao Phi mới vang trên đỉnh đầu của tôi.

“Cho tôi lý do, Hà Du Cẩn, cho tôi một lý do để từ chối.” Anh dường như rất nghiêm túc. Tôi cố gắng moi hết ruột gan, chỉ là moi thủng ruột, tôi cũng chỉ có một lý do.

“Cao Phi, anh biết em yêu anh mà.” Tôi nghe thấy mình rầu rĩ nói.

Cao Phi ngồi đó nhìn tôi một lúc lâu, nói: “Tôi biết, từ ngày kết hôn đã biết, cho dù thế thì đã sao?”

Đã đến giờ làm việc, nói xong anh xoay người rời đi.

Tôi ngồi nguyên ở chỗ cũ. Cho đến khi Cao Phi biến mất ngoài tầm mắt, tôi mới như sự tỉnh mộng, bật dậy đuổi theo.

Tôi đuổi kịp anh ở chỗ đèn giao thông, tôi bắt lấy cánh tay anh, móng tay đâm vào trong thịt nhưng tiếng nói lại lí nhí: “Cao Phi, hôm nay là thanh minh.” Cuộc đời này quá đau khổ rồi, anh đừng khiến em phải thêm khổ hơn nữa.

Cao Phi nhìn tôi, muốn biết tôi còn muốn nói gì nữa.

“Tiết thanh minh đầu tiên của cha em, Cao Phi, ngoài ông ấy ra, anh là người thân duy nhất của em.” Cho nên, chỉ cần nửa năm mà thôi, nửa năm đối với một người khỏe mạnh mà nói không đáng kể chút nào, nhưng lại là đoạn thời gian cuối cùng của tôi.

Chết thật ra không hề đáng sợ, cái đáng sợ là phải cô độc đối diện với cái chết.

Tôi cố gắng sắp xếp từ ngữ, hy vọng có thể biểu đạt rõ ràng ý của mình, “Em chỉ muốn anh hoãn lại nửa năm thôi.”

Cao Phi dường như không muốn bàn luận vấn đề này với tôi, anh giẫy tay tôi ra, sải bước đi về phía trước. Tôi nhìn bóng lưng anh càng lúc càng xa, cảm giác bất lực ủa đến, ngay sau đó, tính cách đại tiểu thư của tôi lại bắt đầu phát tác.

Tôi nói: “Anh biết em có quyền có thể, em có rất nhiều cách có thể hủy bỏ chuyến đi này của anh.”

Cao Phi bị tôi chọc tức đến nghiêng răng nghiêng lợi, trán hằn gân xanh nhìn tôi: “Cô cứ thử xem, Hà Du Cẩn, xem xem cô còn gì có thể uy hiếp được tôi?”

Nói xong giận dữ xoay người bỏ đi, không hề chú ý tới vừa rồi đèn giao thông đã từ xanh chuyển sang đỏ.

Lúc tôi hiểu được chuyện gì đang xảy ra thì cả người đã bị một vật nặng nề đâm mạnh vào, sau đó bị hất tung lên không, tôi nhìn thấy máu loang đầy trời và ranh giới tử vong quanh quanh trong lòng bàn tay.

Cho nên có đôi khi bản năng thật là đáng xấu hổ

Tôi là người tham sống sợ chết. Việc này tôi thẳng thắn thừa nhận.

Tôi vẫn rất nhát gan, nhớ lại hồi đi nhà trẻ, có đứa bạn cướp mất thứ gì đó của tôi, tôi bị chèn ép cũng không dám phản kháng. Bọn nó làm âm lên không cho tôi ngủ trưa, để tôi phải nhận lỗi thay người khác, tôi vẫn đều cam tâm chịu đựng. Gặp được Cao Phi chắc là lần dũng cảm duy nhất của tôi, dũng cảm tới mức không từ thủ đoạn nào.

Sau khi lấy Cao Phi, tôi đếm từng ngày còn sống trên đầu ngón tay. Tôi không chịu tiếp nhận điều trị không có nghĩa là tôi không sợ chết. Mà ngược lại còn thấy sợ hơn, tôi sợ nếu chữa trị không tốt, vừa lên bàn mổ đã xảy ra bất trắc, hoặc trong quá trình tiếp nhận điều trị, tóc bị rụng sạch, biến thành xấu kinh khủng khiếp.

Tóm lại, tôi không dám đánh cược gì cả, nhất là dùng khoảng thời gian sống chung của tôi và Cao Phi để đánh cược.

Nhưng lúc này đây, tôi lại hi vọng tốt cùng là chính mình đã chết. Như vậy, ít nhất về sau Cao Phi sẽ nhớ rõ có một người đã từng liều chết cứu anh. Món nợ sinh mạng này, anh sẽ không thể nào quên được.

Chỉ là dù ý thức có kiên quyết đến đâu, lúc này thân thể lại còn ngoan cố hơn. Thế nên đôi lúc bản năng thật là đáng xấu hổ.

Tôi mở mắt ra đã là buổi sáng ngày nào đó, ánh nắng sáng rọi, không biết giờ là mấy giờ, tôi nhìn thấy chim sẽ đang nhảy lóc chóc trên bệ cửa sổ.

Tôi di động cơ thể, cả người đau đớn.

Y tá đứng giờ tới kiểm tra cho tôi phát hiện ra, gọi bác sĩ tới. Bác sĩ mặc áo dài trắng. Cao Phi nổi gót theo sau.

“Cô rất may mắn đấy, nhưng cũng vô cùng bất hạnh.”

Tôi gật đầu. Tôi vốn có bệnh nặng trong người còn đụng phải tai nạn xe cộ, có thể sống sót đã thật sự là một kỳ tích. Nhưng đáng tiếc, mạng sống vốn ngắn ngủi này của tôi sẽ lại giảm xuống còn bao nhiêu đây.

Ông ta kiểm tra hàng loạt cho tôi, vừa ghi ghi chép chép vào sổ vừa hỏi tôi: “Có bác sĩ điều trị riêng không?”

Tôi gật đầu, chưa được xem là bác sĩ điều trị riêng nhưng tôi cũng lấy thuốc ở đó.

“Chốc nữa nói cho chúng tôi biết số điện thoại của ông ấy.” Nói rồi liếc qua Cao Phi. “Chồng cô cũng không biết liên lạc bằng cách nào. Chúng tôi sẽ liên hệ với ông ấy.”

Bác sĩ rời đi, y tá đi theo, trong phòng bệnh chỉ còn hai người.

Tôi không biết tôi đã hôn mê mấy ngày. Cao Phi vẫn mặc bộ quần áo hôm thanh minh, có chút lồi thối, tay áo đã có vài nếp nhăn, tròng mắt nhìn tôi, trong mắt vẫn tợ máu dày đặc.

Tôi muốn nói, nhưng lại không biết mở miệng kiểu gì, bất đắc dĩ đành phải lựa chọn im lặng,

Lúc y tá đến đổi thuốc, tôi nói với cô ấy mình đói bụng, muốn ăn cháo táo đỏ, phải thật đặc. Tôi đặc biệt nói mình rất kén ăn.

Y tá nhìn Cao Phi khó hiểu nói: “Người nhà chăm sóc bệnh nhân kiểu gì vậy? Ngay cả bệnh nhân đói bụng cũng không biết?” Lại nhìn qua tôi: “Giờ này làm gì có chỗ nào mua được cháo thật đặc?” Về mặt hơi miễn cưỡng.

Tôi trừng mắt nhìn y tá, thật sự muốn giết người.

Cao Phi đi ra ngoài, có lẽ là đi mua cháo.

Tôi tràn đầy chờ mong, lại ngủ thiếp đi, tỉnh lại lần nữa thì trời đã tối rồi. Trên ngăn tủ có hộp giữ nhiệt, Cao Phi ngồi trên ghế sofa, dáng người cao lớn, đầu vùi giữa hai chân, tao nhã không gì sánh nổi. Tôi nhìn đau mắt nhìn hộp giữ nhiệt, mức từng thìa từng thìa một. Đến lúc ăn hết một nửa, Cao Phi tỉnh lại, ánh mắt chăm chăm nhìn thẳng vào tôi.

Tôi bị ánh mắt đó nhìn phát hoảng, để giảm bớt lúng túng trong lòng, chìa tay về phía trước, nói: “Anh ăn không?” Đây là câu đầu tiên tôi nói với anh sau khi tỉnh lại.

Cao Phi không nói, nhìn tôi một cái, cúi đầu, cầm áo khoác đi ra ngoài.

Sáng hôm sau gặp lại thấy anh đã thay quần áo. Tôi nghĩ hẳn là anh trở về tắm rửa.

Tôi hỏi y tá xem mình ngủ mấy ngày rồi. Y tá nói ba ngày, đúng ba ngày ba đêm, nói ca phẫu thuật đêm đó kéo dài hơn vài tiếng, nhưng dù cả người thương tích cũng không có vết thương nào nghiêm trọng.

Tôi ra hiệu mình biết rồi. Y tá đi ra ngoài.

Trên thế giới này chuyện tôi ghét nhất chính là nằm viện. Bởi vậy khi những vết thương ngoài da vừa khép miệng, có thể xuống đất đi lại, tôi quyết định về nhà.

Hơn nữa cảm giác nằm viện rất hiu quạnh, tôi không có bạn bè gì, ngay cả một người đến thăm hỏi cũng không có. Nhưng công ty của Cao Phi hình như đã biết chuyện, ngày thứ ba sau khi tỉnh lại có mấy người đồng nghiệp tốt của anh đến thăm tôi, điều này khiến tôi rất ngưỡng mộ đồng thời lại nghĩ tới Lan Lan, người bạn duy nhất tôi từng có.

Trong số những người đến thăm có người đã từng đưa Cao Phi về nhà hôm sinh nhật anh, tôi rất vui khi thấy anh ta, anh ta gọi tôi là chị dâu, tôi cười với anh ta, liền động đến vết thương, rất đau, nhưng tôi cam tâm tình nguyện.

Ngoài ra còn có một người nữa, kỳ thật cả đời này tôi cũng không muốn nhìn thấy cô ta. Bộ dạng cô ta chỉ bình thường thôi, ít nhất là tôi thấy thế. Cô ta cứ tự cho mình rất rộng lượng, ra vẻ trước mặt tôi căn dặn Cao Phi phải làm cái này cái nọ cho tôi.

Tôi không biết có phải Cao Phi còn đang giận tôi hay không, nhưng anh rất ít nói chuyện với tôi, luôn ngồi gần người một mình, hoặc là ngáy ra nhìn tôi.

Tôi muốn xuất viện, bác sĩ không cản được. Chữa bệnh cũng phải tự nguyện chứ, ông cũng không thể xịch tay tôi lại đi.

Tôi đem về một hòm lớn đầy thuốc cứu sinh do bác sĩ kê, để hết trên tủ đầu giường, sắp xếp vô cùng gọn gàng. Lúc tôi làm việc này, nét mặt Cao Phi nhìn tôi có chút khó hiểu.

Tôi phủ tay, mỉm cười nói với Cao Phi: “Đúng là ở nhà vẫn tốt hơn.” Sau đó lại nói: “Em đi nấu cơm.”

Đi vào phòng bếp mở tủ lạnh ra, chỉ mới cầm thìa xới lên tay, đã bị đoạt đi, xoay người lại thì thấy Cao Phi đứng đó, cả người nghiêm nghị, bộ dáng anh hùng lẫm liệt, nhưu mây dường như một mối muốn chết: “Quên bác sĩ nói gì rồi sao? Đi về phòng.”

Tôi cười: “Lời của bác sĩ có thể xem là chuẩn mực sao? Em nhiều khi cũng không nghe lời của ông ấy, không có chuyện gì, em chỉ nấu cơm thôi, chẳng lẽ anh không thấy đói?”

“Tôi sẽ gọi thức ăn bên ngoài.” Tôi còn muốn nói nữa nhưng Cao Phi đã đẩy kín vung nồi lại. Tôi chỉ có thể hậm hực trở về phòng.

Buổi tối lúc đi ngủ, Cao Phi vẫn chưa quay về phòng. Gặp tình huống như thế này, trước kia nếu tôi không cùng thức với anh thì cũng phải mặt dày kéo anh đi ngủ. Nhưng từ sau khi gặp tai nạn, tôi không dám.

Bạn cũng biết đấy, anh rất ít khi nói chuyện với tôi, cho dù là tôi chủ động tìm anh anh cũng sẽ giật mình kinh ngạc, cả buổi không biết suy nghĩ cái gì.

Anh thay đổi quá nhiều, tình yêu của tôi đã cũng đã không còn thẳng thắn nữa.

Tôi uống thuốc nằm trên giường đếm cừu, một con, hai con, mãi đến khi bọn chúng đều biến thành khuôn mặt của Cao Phi.

Tôi cũng không biết lệnh điều động của Cao Phi đã được giải quyết thế nào. Anh làm cho cơ quan nhà nước, không thể tùy ý kháng lệnh được.

Nhưng Cao Phi, giờ đây em vì anh mà bị thương. Xin anh nhất định phải nhớ cho kỹ điều đó được không?

5. Chương 05

Có phải cô nghĩ đối mặt với tôi thật nhàm chán đúng không?

Sáng hôm sau ngủ dậy không ngờ lại nhìn thấy Cao Phi. Anh nằm ở đó, tư thế ngủ rất tốt, có lẽ cả buổi tối đều không nhúc nhích một chút nào. Ánh mắt tham lam của tôi nấn ná nơi anh, nhưng cuối cùng vẫn lưu luyến thu lại, Cao Phi, anh rút cuộc vẫn còn hận tôi đi. Dù cho tôi vì anh như thế, anh vẫn cứ hận tôi. Loại cảm giác này khiến tôi cảm thấy bất lực.

Tôi rời giường uống thuốc, sau đó ra ngoài đi dạo. Lâu rồi không quan tâm đến vẻ ngoài của bản thân, sáng nay mới phát hiện khuôn mặt tái nhợt quá mức, hơn nữa cũng gây đi đáng sợ. Hai má hõm sâu, tôi sớm đã trở thành một cây mây khô kiệt.

Bôi son trát phấn một lúc, tôi mới có can đảm ra ngoài gặp người khác.

Tôi lại đến nghĩa trang, trong đó mới an nghỉ người cả đời này đều yêu thương tôi.

Tôi nói lời vĩnh biệt với cha, đây là một nghi thức kỳ quái, cũng là một dự cảm kỳ quái. Một người biết trước được sinh mệnh của mình chẳng còn trên trần gian bao lâu nữa, đi vĩnh biệt một người đã xa rời trần gian.

Tôi ngồi trước ngôi mộ tâm sự với cha, nói tôi nhớ ông, kiếp sau có lẽ để cho ông trở thành người yêu của tôi cũng được, như vậy ông sẽ yêu tôi nhiều hơn một chút, tôi cũng không cần phải trầy trật vất vả như thế. Hay để tôi là người một bình thường thôi cũng được, như vậy tôi yêu Cao Phi cũng sẽ không liều lĩnh bất cần như thế.

Tôi nói đến khi mệt mỏi vô cùng, ngủ một giấc ngay trước mộ. Lúc tỉnh dậy đã là buổi chiều. Trước khi đi tôi nói với cha: “Cha, con nghĩ con thực sự rất khổ sở. Vì sao hết thấy những thứ này đều muốn con phải gánh vác? Con mệt mỏi, không muốn động dậy nữa.”

Tôi mơ mơ màng màng đi về nhà, về đến nhà lại thấy đói bụng, Cao Phi không ở nhà, tôi đoán anh đi làm, tôi đến phòng bếp làm thức ăn. Tôi muốn ăn mì trộn thơm lừng, món Cao Phi thích ăn nhất.

Tôi vừa mới cầm mì lên tay đã nghe thấy tiếng mở cửa, sau đó tôi thấy Cao Phi đứng trước mặt mình.

Anh giận dữ hét vào mặt tôi, một tay giật lấy mì sợi trên tay tôi: “Cô tại sao luôn như thế, cô rút cuộc muốn tôi nói bao nhiêu lần mới chịu? Bảo không cho cô vào bếp, cô nghe không hiểu à? Còn nữa, cô không có chuyện gì làm à, sao đi ra ngoài không nói một tiếng cũng không thèm nghe điện thoại? Có phải cô thấy đối diện với tôi thật nhàm chán đúng không? Hay là thấy đặc biệt hối hận vì đã cứu tôi?”

Tôi đứng tại chỗ không dám nhúc nhích, bất ngờ vì Cao Phi tức giận đến như vậy. Tôi vắt hết óc nghĩ lý do: “Hồi trước anh nói, em đi đâu cũng không liên quan đến anh, không cần phải báo cáo. Bởi vì em thấy đói bụng mới muốn ăn thứ gì đó. Còn nữa, vốn dĩ vào bếp cũng không có vấn đề gì, không phải em vẫn nấu

cơm cho anh hai năm sao? Anh không thể vợ dũa cả nắm.” Tôi cảm thấy những lời này là những lời phản bác thành công nhất trong đời mình, tôi trước kia chỉ biết nói, “Thực xin lỗi, Cao Phi, em yêu anh.”

Tôi hy vọng anh hiểu biết bao! Nhưng anh chưa từng hiểu lấy một lần. Trái lại lúc này anh lại bối rối, đứng đơ ra đấy lúc lâu.

Tôi nhân cơ hội đoạt lại mì sợi: “Anh muốn ăn không? Em sẽ nấu thêm một phần.”

Tôi nghĩ đây là bữa tối lâu nhất tôi cùng ăn với Cao Phi, anh nhìn tôi ăn mà không động đũa. Trong lòng tôi có cảm giác hài lòng nho nhỏ. Rất rất lâu trước đây, trong một nghìn lẻ một nguyện vọng của tôi dành cho anh có một cái nguyện vọng như thế.

Tôi vì thế có chút đắc ý hả hê, tắm rửa từ sớm rồi nằm bẹp dí trên giường. Nhưng nửa đêm tỉnh dậy, người tôi đã ướt đầm một mảng, bị người ta ôm lấy, người ở phía sau thân mình run rẩy, phát ra tiếng nghẹn ngào. Đầu óc tôi lập tức vô cùng tỉnh táo, nhưng cũng không nói gì, cuộn người nhắm mắt lại cho đến sáng.

Cao Phi, em yêu anh, cho tới bây giờ cũng chưa từng hối hận

Ngày 20 tháng tư, trời quang

Thời gian vào đầu mùa hạ, trời luôn quang đãng rất nhiều.

Công việc của Cao Phi bỗng chốc hình như giảm đi không ít, luôn đi làm rất muộn, tan tầm rất sớm. Tôi rất thỏa mãn, nhưng hy vọng cấp trên của anh cũng thấy hài lòng.

Tôi nhắm tính trên đầu ngón tay, nếu như tôi có thể sống thêm hai tháng như bây giờ nữa còn có lợi hơn là sống thêm nửa năm, thời gian anh dành cho tôi vượt xa trước kia.

Cao Phi thấy tôi suy nghĩ, hỏi tôi đang nghĩ gì. Tôi ngẩng đầu nhìn anh, bỗng nhiên cảm thấy anh tuần tú vô cùng, thành thật bộc lộ, không ngờ anh lại dữ tợn nhìn tôi trừng trừng.

Buổi tối hôm đó khi choàng tỉnh vì đau đớn, tôi nhìn thấy Cao Phi đang lục lọi tủ đầu giường của tôi. Tôi đang nghĩ có nên hỏi anh xem có chuyện gì không thì lại phát hiện, anh đang tập trung cẩn thận nhìn bệnh án và hướng dẫn sử dụng thuốc của tôi. Cả một ngăn đầy thuốc, anh mở từng cái từng cái một, nhìn từng câu từng chữ trong sách hướng dẫn, thỉnh thoảng quay sang nhìn tôi.

Tôi vội vàng nhắm mắt lại, quên cả đau đớn, giả vờ lơ đãng trở mình, nghĩ đến đêm hôm đó anh ôm tôi khóc, khóe mắt cay cay. Cao Phi, anh rốt cục cũng biết thương tiếc tôi.

Hôm sau tôi ra một quyết định vĩ đại, quyết định bù đắp lại toàn bộ thiếu sót từ sinh nhật lần đó của Cao Phi, tôi không thích phải đem theo tiếc nuối rời đi. Hơn nữa hành động tối qua của Cao Phi đã xóa tan mọi khúc mắc trong lòng tôi.

Tôi lại trang trí nhà cửa một lần nữa, mua cây nến, bày hoa tươi, tôi nghĩ mình cũng cần phải có một kỷ niệm lãng mạn. Cao Phi trở về đã thấy tôi ngồi yên ở đó như tảng đá.

“Thế nào? Ăn cơm dưới ánh nến thô tục đến thế à?”

Tôi bảo anh ngồi xuống, cắt bánh ngọt cho anh, bảo anh ước một điều. Tôi nói với Cao Phi, bánh ngọt hôm trước ăn rất ngấy, làm tôi muốn buồn nôn. Hôm nay tôi bảo bọn họ chỉ cho một ít bơ thôi. Cao Phi không nói, cả bữa ăn như một khối núi đá cứng ngắc ngồi yên bất động.

Tôi muốn anh ăn bánh ngọt, lại không nghĩ đến khi đó mình đột nhiên chảy máu mũi. Máu từng giọt từng giọt rơi xuống, thấm vào khăn trải bàn trắng tinh lập tức loang thành những đốm hoa.

Tôi bỗng chốc luống cuống, ngẩng đầu nhìn lên, Cao Phi đang vùi đầu ăn, tôi nghĩ anh hẳn sẽ không chú ý, hơn nữa ánh nến này mờ mờ như vậy. Tôi bất chấp mọi thứ, vội vàng tìm cốc, nói vị bơ vẫn còn làm tôi buồn nôn, vội vàng chạy vào nhà vệ sinh. Vừa đi vào liền lập tức khóa cửa lại. Máu vẫn còn không ngừng chảy xuống, tôi chưa bao giờ nghĩ sẽ xảy ra tình huống này, lúc đó đột nhiên có chút hoảng sợ, bác sĩ chưa từng nói tôi sẽ gặp phải chuyện như vậy.

Tôi vịn vôi xả nước không ngừng, nhưng dù rửa thế nào cũng không trôi hết được sắc đỏ.

Tôi ngửa cao đầu nhưng máu vẫn phun trào như suối, dây vào quần áo, hết sức đẹp mắt. Tôi sợ Cao Phi phát hiện ra, mặc kệ mũi đang chảy máu, thò người kéo áo đến dưới vòi nước ra sức gột rửa. Thân thể tôi bản chất không tốt, hệ miễn dịch không mạnh, nhưng thà cảm mạo còn tốt hơn là để cho anh phát hiện ra.

Tôi vội vã lúng ta lúng túng, đột nhiên lúc đó cửa bị đá văng ra.

Tôi xoay người thì thấy Cao Phi đứng ở cửa, vẻ mặt dữ tợn như khủng long. Tôi vung về mở miệng: “Cao Phi.”

Chỉ là, thanh âm cuối đã biến mất trong miệng của anh.

Tôi đã vô số lần tưởng tượng ra cảnh Cao Phi chủ động hôn tôi, sẽ là giữa ánh hồng tà dương, sẽ là trong bóng tối mập mờ, sẽ là dưới mưa tuyết bao phủ, cho tới bây giờ tôi tưởng tượng không ít, cũng tưởng tượng không ngừng. Nhưng không nghĩ đến sẽ là trong lúc tôi máu chảy thành sông, Cao Phi hôn tôi.

Anh giống như một người phải trải qua nỗi khiếp sợ tính mạng bị đe dọa, liều mạng tìm kiếm một chút xác định.

Tôi cảm thấy anh đè tôi xuống rất thấp, anh khom người, không ngừng thay đổi vị trí để hòa hợp chặt chẽ với thân thể của tôi, dường như không nỡ bỏ qua một điểm nào không kề sát vào tôi. Anh luồn lưỡi vào trong khoang miệng tôi, hết sức vội vã tìm kiếm, cuốn lấy đầu lưỡi tôi, mút rồi lại mút chỉ hận không thể giờ phút này có thể hòa tan ở trong miệng anh. Anh đưa tay nâng tôi ép vào anh. Tôi muốn hỏi anh làm sao thế, nhưng trong lòng lại hết sức rõ ràng.

Cuối cùng, anh hôn mệt mỏi, ôm tôi, chôn đầu trên bờ vai tôi khóc.

Anh khóc hết sức, tôi thề tôi cho đến giờ cũng chưa từng biết một người đàn ông có thể khóc đến như vậy, bắt đầu từ rên nhẹ, chuyển thành khóc to vang dội, tôi thậm chí nghĩ anh đã khóc đến khàn cả họng, rách cả yết hầu. Cả người bởi vì khóc quá lớn trở nên cứng đờ như sắt thép, tôi ôm thân thể cứng ngắc của anh dỗ dành, tôi nói: “Cao Phi, em yêu anh, cho tới bây giờ chưa từng hối hận.”

Đêm hôm đó, tôi rất vui vẻ, là thời gian vui vẻ nhất từ khi chào đời đến nay, tôi cảm thấy linh hồn của mình dường như muốn bay lên, lần đầu tiên tôi cảm thấy có chết cũng không đáng tiếc. Cho dù sáng mai tỉnh dậy tôi đã ra đi, tôi cũng vẫn sẽ biết ơn ông trời.

6. Chương 06

Tôi nghĩ chúng tôi nhất định phải có một lần quan hệ hoàn mỹ nhất

Ngày mùng 5 tháng 5, trời âm u

Hôm đó Cao Phi đi ngủ rất trễ, dường như trong nháy mắt anh lại biến thành một đứa trẻ náo loạn gây sự với tôi, tính nết mâu thuẫn, không biết vì sao cùng mình nhều nhặng như thế. Mặc kệ tôi khuyên nhủ thế nào anh đều bỏ ngoài tai. Cho đến trước khi tôi ngủ, anh vẫn còn đang cố sức dây dưa tôi. Tôi đau lòng, lần đầu tiên Cao Phi của tôi làm cho tôi cảm thấy không đành lòng như thế. Nhưng may mắn là ngày hôm sau tỉnh lại, Cao Phi cũng không tiếp tục nữa.

Tôi tựa đầu chôn trong lồng ngực anh, anh cũng không đẩy ra, ngược lại duỗi tay vuốt tóc tôi hỏi: “Muốn uống thuốc không?” Tôi thừa nhận đây là câu nói thỏa mãn nhất tôi từng được nghe trong đời, trước kia Cao Phi hận tôi, thức dậy nửa giờ cũng không nói với tôi một câu nào, dù là một câu cảm thán anh cũng keo kiệt như Grandet [3]. Tôi vui sướng, vùi đầu trong ngực anh cười: “Anh bón cho em nhé?” Lại sợ anh cự tuyệt nói: “Tôi không có hơi sức đâu.” Tay Cao Phi khựng lại, một lúc lâu mới nói đồng ý.

Tôi nghĩ mình cần phải thấy thỏa mãn rồi, Cao Phi dù vẫn có lúc không nói nhiều lắm nhưng đôi khi anh lại trở nên đặc biệt nhạy cảm. Tôi có thể cảm thấy được. Chẳng hạn như anh bỏ mặc tôi một mình ở thư

phòng rất lâu, rồi lại quên mất tôi. Chẳng hạn như tôi đang nghe nhạc, vừa đứng nghe được một câu hát. Tôi nhớ rất rõ: thân thể của tôi càng ngày càng kém, thường xuyên không thể ra ngoài. Hôm đó tôi đang một mình ngẩn người nghe nhạc là bài “Tình yêu Hiroshima” của Mạc Văn Úy. Đoạn đó giọng hát đặc biệt của Mạc Văn Úy cất lên “Chẳng còn bao thời gian để yêu anh thật nhiều, sớm phải chấm dứt cuộc chơi đùa phong lưu.” Thật ra tôi không thích Mạc Văn Úy [4] lắm, nhưng lại thích bài hát này của cô. Khi đó Cao Phi vừa vặn đi vào, nghe được chính là đoạn này, chân trước vừa bước lên bỗng ngừng lại, đứng ở cửa nhìn tôi. Có ánh nắng chiều chiếu xuống, ánh vàng rực rỡ chói chang. Một lúc lâu, anh bất ngờ đi đến hôn môi tôi. Từng chút từng chút một, không phải rất sâu, nhưng tôi ngẩng đầu lên lại thấy trong đôi mắt thâm thúy của anh hiện lên nét lưu luyến không buông.

Ngày 15 tháng 5, trời trong

Mỗi một ngày còn lại đều vô cùng quý giá đối với tôi. Cao Phi đã không lên lịch làm việc nữa. Anh có rất nhiều chuyện cần phải làm, phải chăm lo việc ăn uống, sinh hoạt hàng ngày của tôi cùng với những chuyện kiểu như thế.

Tôi không phải không vừa ý. Nhưng vào một buổi đêm tỉnh dậy, tôi đột ngột hôn Cao Phi. Sau tai nạn xe, tôi chưa từng chủ động đi hôn anh. Tôi mơ mơ hồ hồ cảm thấy mình vẫn còn một chuyện chưa hoàn thành. Tôi nghĩ chúng tôi cần phải có một lần ân ái hoàn mỹ tốt đẹp nhất. Tôi nắm lấy cúc áo của Cao Phi, anh tỉnh dậy cảm lấy tay tôi hỏi tôi làm sao thế. Tôi chỉ lắc đầu, tay vẫn tiếp tục động tác. Tôi nói: “Cao Phi, em muốn anh.” Đây là lần tôi biểu đạt rõ ràng nhất. Bất kỳ người đàn ông nào cũng hẳn không chịu nổi những khiêu khích như thế của phụ nữ, nhưng Cao Phi của tôi lại cự tuyệt. Anh hôn lên chân mày tôi nói: “Ngoan nào, đừng âm ỉ!” Tôi đáng lẽ phải biết thế là đủ, thân thể đã kém như vậy sao có thể làm những việc ân ái bình thường được, nhưng là, bạn có tin rằng con người có thể chiến thắng tự nhiên không? Tôi nghĩ có lẽ đêm đó mình bị thứ kỳ quái nào đó ám vào người, sâu trong thâm tâm tôi có ham muốn mãnh liệt phải hoàn thành xong chuyện này, giống như con người nhất định phải hoàn thành xong con đường sinh lão bệnh tử. Tôi rất nhanh chóng cởi sạch quần áo của Cao Phi, tiếp đó là của chính mình. Tôi cảm thấy Cao Phi quỳ rũ vô cùng, sau đó, tôi từng chút một như bà đồng thưởng thức cống vật, hưởng thụ tận tình.

Tôi rên rỉ dưới người anh, khẩn cầu nói: “Cao Phi, chỉ một lần thôi.” Cuối cùng sử dụng tuyệt chiêu của mình, tôi khóc nước mắt đầm đìa, có đôi khi cảm thấy phụ nữ có thể khóc cũng là một hạnh phúc. Tôi nói: “Cao Phi, cho đến tận bây giờ anh chưa có lần nào tự nguyện làm tình với em cả.” Vẫn không được, tôi vừa đầm vừa xoa, “Cao Phi, chỉ cần anh cẩn thận một chút là được, anh nhẹ nhàng một chút thôi là được.”

Cao Phi đâu không lại tôi, anh cúi người đi vào từng chút từng chút một, mỗi lần di chuyển đều cẩn thận từng li từng tí giống như bất cứ lúc nào cũng có thể mất mạng.

Cách một lúc lâu mới cử động một chút, mỗi lần ra vào cũng không mạnh, liên tục nín thở từ từ di động. Tôi phối hợp bên dưới anh, theo chuyển động của ánh trăng ngắm nhìn khuôn mặt anh, thân thể anh. Tôi nhìn ánh trăng biến thành tia nắng ban mai, tôi và anh ân ái trong thời khắc giao hòa giữa ngày và đêm, bỗng nhiên cảm thấy vô cùng hạnh phúc. Tôi ngửa đầu hôn Cao Phi, anh không thoải mái, cũng không thể thoải mái, trong mắt và trên mặt anh là lo lắng vô tận, chỉ có tôi là thỏa thích. Tất cả một đêm một ngày một năm cả đời của tôi chỉ vì một thời khắc trong nháy mắt này...

Bạn có thích Thương Ương Gia Thố [5] không?

Đó là một người vốn nên sinh ra vì Phật, sống vì tình. Tôi thích ông. Khi còn bé, cha vì sức khỏe của tôi, trong giai đoạn điên cuồng nhất, cách yêu ma quỷ quái gì cũng đều thử qua. Chẳng qua là dù ông có gia tài bạc triệu cũng không thể chữa được. Bởi vì tin đạo, tôi mới biết đến Thương Ương Gia Thố.

Ông có một bài thơ tôi đặc biệt thích.

Một đêm đó, tôi nghe Phan ca cả đêm, không vì linh hội, chỉ vì tìm một tia hơi thở của người.

Một tháng đó, tôi xoay chuyển hết thấy Kinh Luân [6], không vì siêu thoát, chỉ vì chạm đến một dấu tay người.

Một năm đó, tôi dập đầu chịu đựng gian nan, không vì hướng Phật, chỉ vì kẻ cận hơi ấm của người.

Một đời đó, tôi trèo khắp Thập Vạn Đại Sơn [7], không vì tu luyện đến kiếp sau, chỉ vì giữa đường có thể gặp người.

Tôi cuối cùng cũng có thể tưởng tượng ra đây chính là quan hệ giữa tôi và Cao Phi. Tôi chính là vì mục đích đơn thuần đó mà có mặt trên đời.[8]

Theo lẽ thường, người cười cuối cùng mới là người chiến thắng. Đêm đó tôi cũng không được đắm chìm trong nắng sớm bình minh như ước nguyện. Tôi mỉm cười nhìn khuôn mặt Cao Phi dần dần mờ nhạt, sau đó bắt đầu chìm vào giấc ngủ.

Cao Phi quần áo chỉnh tề đứng đó, thấy tôi thức dậy, anh tiến đến ôm tôi. Tràn trề mạnh mẽ. Sự ích kỷ của con người phải đạt đến mức độ nào mới có thể gọi là nhất? Tôi vì một giây phút vui thích của bản thân khiến Cao Phi suýt nữa phải trở thành tội phạm giết người. Anh cảm kích ôm tôi, tôi mỉm cười vuốt ve anh. Anh nói “Có những cảm nhận khiến cho người ta phải cảm hận, chẳng hạn như khi em bắt đầu xuất hiện trong cuộc đời tôi. Thế nhưng có những cảm nhận đôi khi lại khiến người ta phải sợ hãi, là khi em bắt đầu phải rời xa tôi.” Anh nói, “Hà Du Cẩn, em vĩnh viễn không biết tôi hận em đến cỡ nào, cũng không biết tôi quan tâm em biết bao.” Anh không chọn nói yêu, chỉ nói quan tâm. Tôi gật đầu thâm hiểu trong lòng, nhưng không thể mở miệng nói ra được. Anh nói, “Kỳ thật em có thể liều mạng cứu tôi, điều này vốn không có gì để tin tưởng hay nghi ngờ. Dựa theo tính cách yêu hận của Hà Du Cẩn có cái gì là không thể làm. Tôi thậm chí nghĩ có khả năng đây là trò đùa do em tự biên tự diễn sắp đặt. Chỉ là, lúc trông thấy em nằm trong bệnh viện, tôi mới bất chợt cảm thấy em cũng không mạnh mẽ như vậy. Cũng chỉ là, buổi sáng hôm đó em ra khỏi nhà, sau khi tôi tỉnh dậy đột nhiên không thấy bóng dáng em, không ai lên lên lút lút đến hôn tôi, mà tôi cũng không cần phải giả vờ ngủ say làm bộ cái gì cũng không biết. Tôi mở điện thoại tìm số của em, lại phát hiện ra mình không hề lưu. Tôi dựa theo trí nhớ để gọi, nhưng vẫn có mấy số không thể nhớ ra được. Hà Du Cẩn, em nói xem em sống cùng tôi hai năm, vì sao đến số điện thoại của em tôi cũng không nhớ. Còn nữa, tôi đi tìm em, nhưng lại phát hiện ra tôi không biết bất kỳ chỗ nào em thường hay đến, thậm chí nghĩa trang chôn cha em tôi đều không thèm quan tâm, cũng giống như đối với em. Đến tận lúc đó tôi mới giật mình khiếp sợ, tôi nghĩ thật ra tôi có thể đối xử với em tốt một chút.”

Tôi mỉm cười với anh, anh bộc lộ rất thẳng thắn. Anh nhìn tôi như vậy một lúc, bỗng nhiên hít một hơi thật sâu đến siết chặt tôi, giọng nói phứt chốc thay đổi.“Cho nên, cảm ơn em giờ phút này đã tỉnh lại, em làm hại anh nhiều như vậy, nếu còn để anh phải thành kẻ sát nhân, sớm muộn gì em cũng sẽ gặp báo ứng.” Tôi nép trong ngực anh cười lạnh lạnh, giống như tất cả mọi lần trong quá khứ, tiếng cười thanh thúy như chú chim non, tôi nói: “Cao Phi, em yêu anh.” Đây là mục tiêu một đời này của Hà Du Cẩn, theo đuổi duy nhất khi còn sống trên đời của Hà Du Cẩn. Anh càng ôm chặt tôi, thanh âm lại kiên quyết, anh nói: “Đừng quên lời thề khi kết hôn của anh, Hà Du Cẩn, đời này em vĩnh viễn cũng không nghe được câu nói đó.”

Tôi cũng không chết nhanh đến thế như dự đoán của bác sĩ. Cao Phi dẫn theo tôi lo sợ bất an đi qua hết tháng sáu, tháng sáu phồn hoa rực rỡ, gió mát nắng trong. Tôi nói với Cao Phi chắc đây không phải mùa cho người chết, vì vậy, tôi thật sự không chết. Tôi nghĩ tuy mình không có một cuộc đời trăm tuổi, nhưng tôi lại có được một đặc quyền. Chẳng qua là giây phút hồi quang phản chiếu [9] của tôi lại đến vào những ngày cuối tháng bảy.

Tỉnh dậy vào ba giờ sáng hôm đó, tôi hoàn toàn không hề chớp mắt, hơn nữa tinh thần vô cùng phấn chấn. Tôi nhìn bốn phía xung quanh và cả Cao Phi. Cái phòng đã sớm trở thành một nửa phòng khám chữa bệnh, nhiều dụng cụ thường dùng trong phòng khám tôi đều có. Tôi rời giường, lấy bộ quần áo mình thích nhất trong tủ quần áo, sau đó trang điểm thật đẹp, sắc mặt hồng hào một cách khó tin, đây là ngày mà tôi xinh đẹp nhất trong mấy tháng gần đây. Tôi đến thư phòng cầm lấy một quyển thơ tình. Tôi có chút khả năng văn nghệ thanh xuân hơn người, vào lúc thích hợp rất biết cách khoe ra, giống như các kỹ nữ biết cách khoe ra phong tình của bản thân. Tôi chuẩn bị tốt mọi thứ, đi gọi Cao Phi dậy. Tôi rất hài lòng là mình thật sáng suốt đã không nhập viện điều trị. Nếu không tôi đã sớm bị hành hạ như một phế nhân, để rồi thời gian cuối đời của tôi sẽ trải qua giữa một loạt các ca cấp cứu của một đám lang băm cùng với đồng thiết bị chữa bệnh lạnh đáng sợ.

Đánh thức Cao Phi cũng không làm tôi mất sức lắm. Sau tai nạn xe cộ, anh luôn luôn thính ngủ. Tôi chỉ mới cọ nhẹ vào anh như con cừu nhỏ, anh đã tỉnh lại rất nhanh, mở mắt ra nhìn tôi, bật dậy, đôi mắt thâm thúy càng thêm sâu sắc tựa hồ có lời muốn nói, nhưng nhìn tôi cả người ăn mặc gọn gàng xinh đẹp hình

như đoán được điều gì, cuối cùng lại chẳng nói gì cả.

Tôi ngồi ở ghế phó điều khiển, nhìn Cao Phi lái xe. Gió lùa qua kẽ tay, ấm áp mà dễ chịu. Lúc này đã qua nửa đêm, ít người, xe cũng ít. Đèn đường mờ vàng xen lẫn sương mù, chúng tôi một mình một đường chạy trên đường núi quanh co. Tôi muốn đến ngọn núi cao nhất thành phố, cùng với người tôi yêu nhất. Nghe nói Ly Thiên là nơi gần đây nhất, như thế tôi cũng không cần cố sức quá. Tôi nhìn thành phố rực rỡ ánh đèn biến thành những bóng mờ ngay trước mắt, tôi hà hơi lên mặt kính.

Tôi dùng máy ảnh chụp hình, giữa gió và sương mù phe phất, giữa cỏ xanh và lá cây xào xạc, ở bên cạnh người tôi yêu. Tôi kẹp ảnh chụp ở mặt trong cuốn sách, khép lại. Tôi muốn có một tấm di ảnh thật hoàn mỹ, không phải để cho Cao Phi, mà là cho bản thân mình sau khi chết. Cao Phi dừng xe ở đỉnh núi, bốn phía yên tĩnh lạnh buốt, không có ánh trăng, không có ánh mặt trời, chỉ có ánh mắt của anh. Anh cúi đầu nhìn tôi, tà váy bay phấp phới, tôi cười. Gió núi mơn man những nếp nhăn trên khóe mắt tôi. Chúng tôi xuống xe đợi mặt trời lên, tôi cầm sách đọc thơ cho Cao Phi nghe, từng câu một. Xung quanh không hề có một bóng người, xa khuất tầm mắt cũng chỉ có bóng núi và sương mù, chúng tôi như đang ở trong một thế giới khác. Tôi đọc Ô dạ đề của Lý Dục, Tây Giang Nguyệt của Tư Mã Quang, Giải liên hoàn của Chu Bang Ngạn, Thanh Ngọc Ấn của Hạ Chú. Toàn bộ thơ tình, thoát ra từ khóe miệng thỏa mãn của tôi, tôi nghĩ như thế này thật đẹp, tôi quay sang Cao Phi nói, “Em không mong đợi đến kiếp sau, không hối tiếc kiếp này, thậm chí cũng không cần đến trọn kiếp này của anh.” Cao Phi cuối cùng sẽ giống như những người bình thường khác, mà tôi thì đã không còn trên thế gian này, không có tuổi thọ. Tia nắng ban mai cùng mưa sương cuối cùng nhạt nhòa tan biến, cỏ cây và dây leo vẫn cứ sinh sôi như thuở ban đầu. Tôi giở thơ của Thương Ương Gia Thố ra, đọc cho Cao Phi nghe bài “Một đêm đó”.

Đọc được nửa chừng tôi đã không còn sức. Tôi nói một cách rất chính đáng: “Cao Phi, em mệt rồi, muốn ngủ một giấc, anh không được đánh thức em nhé. Nếu không, em quyết không thèm để ý tới anh nữa.” Cơ thể Cao Phi cứng nhắc mà ấm áp, đem tôi ôm vào trong ngực. Nói một câu “Được rồi”. Tôi nghĩ đây là lần cuối cùng có thể cảm nhận được sự gần gũi vô hạn của anh, tôi dựa vào lồng ngực anh, cúi đầu nức nở, “Cao Phi, lúc mặt trời ló dạng, anh không được nhìn em”. Cao Phi gật gật đầu.

“Lúc mặt trăng ló dạng, anh cũng không được nhìn em.”

Anh gật đầu. Tôi nói “Cao Phi, em rất thích lời anh nói với em buổi sáng hôm đó, có một số lời nói nếu không nói ra sẽ không trở thành sự thật.” Tôi đã dần dần mỗi một cực độ, cuối cùng nhắm mắt lại. Tôi nhìn thấy ánh mặt trời hiện ra trước mắt, màu vàng rực rỡ huy hoàng thắm đẫm núi sông, cơ thể dần dần nặng nề, linh hồn bắt đầu trôi nổi. Tôi quay đầu lại nhìn Cao Phi, nhìn tập thơ trên tay Cao Phi đó có câu cuối cùng trong bài “Một đêm đó” của Thương Ương Gia Thố, sau tấm ảnh chụp của tôi: “Một khoảnh khắc chớp mắt đó, tôi phi vũ thành tiên, không vì trường sinh, chỉ vì phù hộ cho người bình an hạnh phúc...”

Tất cả một đêm, một ngày, một năm, cả đời của tôi chỉ vì Cao Phi, chỉ vì một khoảnh khắc trong nháy mắt...

7. Chương 07

PHẦN VỀ CAO PHI

TÌNH NÀY CHẴNG QUAN HỆ GIÓ TRĂNG

Em nói, lúc mặt trời mọc, không được nhìn em

Em nói, lúc mặt trời mọc, không được nhìn em; lúc trăng mọc, không được nhìn em. Vậy nên tôi làm theo, lúc mặt trời mọc, không nhìn; lúc trăng mọc, tôi vẫn không nhìn em.

Tôi ngồi ở nơi đó, em vẫn luôn nằm trong lòng tôi, thân thể không hề lạnh lẽo, còn ấm hơn, chỉ là trở nên không còn chút hơi sức nào. Đầu em gục xuống, tôi nâng dậy, lại gục xuống, lại nâng lên, lặp lại ba lần như thế, tôi không còn nghị lực nữa. Chờ mặt trời ló dạng một lần nữa, tôi ôm lấy em, đặt lên ghế pho điều khiển, thắt chặt dây an toàn cho em. Tôi lái ô tô về nhà, đặt em nằm ở trên giường.

Bỗng nhiên lúc đó tôi không biết mình cần phải làm gì. Tôi ở trong phòng do dự, tôi nghĩ mình cần phải gọi điện thoại, cần phải báo cho mọi người là A Du đã chết rồi, còn phải chuẩn bị mọi việc tang lễ. Tôi gọi cho mẹ đầu tiên. Cha nhận điện thoại. Tôi ngồi bên mép giường đằng sau là Hà Du Cẩn đang nằm an tĩnh, tôi nói giọng bình thản: “Cha, A Du chết rồi.”

Ở đầu dãy bên kia cha im lặng, thật lâu không nói gì, không lâu sau mẹ tiếp điện thoại, bà có lẽ đã biết, bà nói: “Cao Phi, con về nhà một lúc đi!” Tôi vâng lời bà, cúp điện thoại, tôi nghĩ tôi còn cần người trợ giúp tôi tổ chức tang lễ, lại gọi điện cho bạn đồng nghiệp. Bọn họ hình như không thể tin nổi nhưng tất cả đều nói tôi hãy cố nén bi thương mà chấp nhận. Tôi thay quần áo chuẩn bị ra ngoài. Tôi đứng ở đầu giường nhìn A Du, lớp trang điểm của em vẫn còn chỉ là không có chút huyết sắc nào. Tôi để tập thơ em cho tôi trên tủ đầu giường, trong đó có câu thơ cuối cùng của Thương Ương Gia Thố cùng tấm hình tự chụp của A Du, trong ảnh em đứng đón gió núi, khóe mắt nheo nheo, nét cười hiện trên khuôn mặt. Tôi vuốt ảnh chụp nhìn em, trong lòng thì thầm câu nói đó, “Một khoảnh khắc chớp mắt đó, tôi phi vũ thành tiên, không vì trường sinh, chỉ vì phù hộ người bình yên hạnh phúc...” Tôi nghĩ đây cuối cùng cũng là khát vọng của em. Tôi đặt ảnh xuống, dựa theo cách em vẫn làm cho tôi tự mình thất cậ vậ.

Tôi đã một ngày một đêm không ngủ, không có tinh thần và thể lực đâu để lái xe. Tôi ra ngoài cư xá thuê xe. Từ phía đông đến phía tây thành phố, bởi vì kẹt xe ngốn mất của tôi hơn hai tiếng. Tôi lấy chìa khóa mở cửa, cha mẹ ngồi trong phòng khách, chứng tích năm tháng in dấu trên hai mái đầu bạc. Trên tay của mẹ cầm một tập tài liệu, ánh mắt khó hiểu nhìn tôi. Tôi đón lấy. Đây là giấy chứng nhận nhà đất và giấy chuyển nhượng tài sản. Ngôi nhà cho thuê của A Du, cha mẹ tôi đã trở thành chủ nhà. Mẹ nói với tôi, “Mẹ không biết cái này để vào lúc nào, nếu cô ấy đi rồi, con cầm lấy xem nên xử lý ra sao. Cha mẹ không thể nhận thứ này được.”

Tôi ra khỏi nhà, không cầm theo tập tài liệu đó. Trong khoảnh khắc thang máy khép lại, tôi nhìn thấy khuôn mặt tươi cười của em vào lần đầu tiên gặp nhau, em nói, “Hi! xin chào, tôi là Hà Du Cẩn, tôi rất muốn làm bạn với anh.” Thế nhưng, cô ấy không chỉ làm bạn với tôi, phá hỏng gia đình tôi cùng tình yêu của tôi, mà còn trở thành vợ tôi. Như tôi đã nói với em, có một số người vốn đáng ghét khó ưa như thế. Nhưng sau khi rời đi lại có thể khiến cho người ta đứt ruột đứt gan.

Tôi cũng không biết họ sẽ đến nhanh như vậy. Lúc tôi về đến nhà đã có một nhóm đông người mặc vest đen xách hòm đứng trước cửa. Nhìn thấy tôi bọn họ chào, nói: “Cao tiên sinh, xin chào, chúng tôi là người lúc trước Hà lão tiên sinh giao nhiệm vụ tổ chức tang lễ cho Hà tiểu thư.” Miệng rất khát, tôi đến chỗ máy đun nước rót nước uống. Bố của A Du đúng là có lý trí hơn em, ông đã sớm dự đoán được ngày này. Nhất định là ông thấy tôi sẽ không yêu con gái ông, cho nên vì không để em phải chịu một chút uất ức, chuẩn bị trước tất cả mọi việc cho A Du. Tôi nhìn bọn họ lau người cho A Du, thay quần áo, trang điểm ngay trước mắt mình. Lớp trang điểm của A Du bị lau khẽ khàng, rồi thợ trang điểm chuyên nghiệp bắt đầu bôi son trát phấn cho em. Tôi cảm giác A Du vô cùng yên tĩnh, yên tĩnh hơn bất cứ lúc nào trong dĩ vãng.

Người đến đưa tiễn A Du rất đông, điều này khiến tôi hơi bất ngờ. Trong những người giúp tổ chức tang lễ có một người tên Sở Vân, một người đàn ông tuần tú, chính trực, kiên cường. Anh ta nhìn thi hài của A Du gần người, một lúc sau chảy nước mắt.

Thi hài không được hỏa táng, đây là di ngôn của cha A Du, mà được chôn cất ở bên cạnh ông. Một người cha như thế, đến chết cũng phải bảo vệ con gái mình.

Luật sư cũng rất nhanh chóng đến nhà đọc di chúc. Tôi nghĩ thực ra A Du cũng không có thiếu suy nghĩ như trong tưởng tượng của tôi, chuyện gì cũng đều đã làm tốt, tôi không cần phải nhúng tay, chỉ cần tiếp nhận tin tức là em đã chết mà thôi, giống như nghe một bản tin hàng ngày vậy. Em không để lại bất kỳ tài sản nào cho tôi, công ty, cổ phiếu, trái phiếu cùng bất động sản toàn bộ để lại cho Sở Vân, người đàn ông đã khóc trước mặt em kia. Tiền gửi ngân hàng để lại cho cô nhi viện; nhà ở để lại cho cha mẹ tôi; căn nhà này của chúng tôi thì em không có sắp xếp gì. Luật sư chỉ nói là tôi có quyền ở lại và ra vào tùy ý.

Nhưng tôi không. Ngày thứ ba sau khi A Du chết, tôi xách hành lý, chuyển ra ngoài. Năm thứ ba sau khi A du chết, tôi kết hôn lần thứ hai.

Năm thứ ba sau khi A du chết, tôi kết hôn lần thứ hai

Không có gì phải nghi ngờ, cô dâu là người yêu đầu của tôi, cũng chính là người còn lại bị A Du tổn bao công sức đi chia rẽ. Trong thời gian đó, cô ấy không quen ai cả, có lẽ là đang đợi tôi.

Ngày hôm ấy cô ấy cùng ăn cơm với quản đốc của một nhà máy luyện thép. Trong bữa ăn cô ấy uống quá nhiều, lúc ra về gặp phải một người vô duyên vô cớ gây sự nói năng thô lỗ, động tay động chân. Còn lại một chút tỉnh táo cô ấy gọi điện thoại cho tôi bảo tôi đi đón cô ấy. Là đàn ông những lúc thế này đương nhiên không thể từ chối. Tôi lái ô tô đến đón cô ấy. Tại đầu phố đèn đuốc sáng trưng, tôi thấy cô ấy ngồi xổm trên vỉa hè khuôn mặt mệt mỏi, bộ dạng chật vật, tóc tai rối bời, còn dấu tích rõ ràng của một trận đánh nhau hoặc xô xát. Tôi tiến lên phía trước, cô ấy ngẩng đầu nhìn tôi, nước mắt rưng rưng, xinh đẹp đáng thương. Tôi ngồi xổm xuống muốn đỡ dành cô ấy một chút, còn chưa mở miệng, cô đã giang hai tay ôm lấy tôi khiến tôi bất ngờ không kịp chuẩn bị. Cô ấy rúc trong ngực tôi khóc thút thít, như một đứa bé khiến người ta không kìm được yêu thương. Sau đó cô ấy nói: “Phi, chúng mình lại bắt đầu lại từ đầu được không? Chúng mình đã bỏ lỡ mất năm năm rồi. Đừng nên tiếp tục qua lại giày vò nhau nữa.”

Trên thế giới này chỉ có mình cô ấy gọi tôi là Phi, dường như là một cách xưng hô đặc biệt thân mật. A du chỉ biết gọi tôi Cao Phi, gọi cả tên cả họ. Dù là lúc ân ái, em cũng gọi như thế, dường như đặc biệt cẩn thận.

Tôi ôm cô ấy vào lòng, nói chúng ta sẽ ở bên nhau.

Đàn ông phải biết tự chủ động, giống như đàn bà nhất định phải biết tự ái. Vì vậy, hôm sau tôi đến cửa hàng trang sức mua một chiếc nhẫn kim cương, năm ca-ra. Tôi thấy hơi lớn, hơn nữa khoa trương quá. Nhưng sau khi nhân viên bán hàng phân tích lý lẽ rõ ràng, tôi cảm giác như mua nó sẽ có thể mua được toàn bộ hạnh phúc trên thế giới. Vì thế tôi bảo cô ấy gói lại. Tôi nghĩ trước kia A Du thật ngu ngốc, nếu như em đổi cái nhẫn bạch kim đơn giản ấy thành chiếc nhẫn kim cương năm cara như thế này, có lẽ kết quả đã khác đi.

Tôi đến nhà cô ấy, cũng là căn phòng chúng tôi cùng ở chung năm năm trước. Tôi trao nhẫn cho cô ấy, còn quỳ một gối xuống dễ dàng nói ra tôi yêu cô ấy, hy vọng cô ấy cùng sống bên tôi. Cô mặc áo ngủ Winnie the Pooh rộng thùng thình, đầu tóc còn rối bời với con mắt thâm quầng, kinh động nhìn tôi không tin nổi. Nhưng rồi ngay lập tức lại bật khóc, nói bằng lòng với tôi. Tôi lấy nhẫn ra, đeo vào ngón tay thon gầy của cô, vẫn giống kích cỡ như năm năm trước, đúng là cô ấy vẫn có thể đeo vừa. Tôi đến giờ cũng không biết được A Du đeo nhẫn cỡ bao nhiêu. Chiếc nhẫn kia đã bị em mang theo vào trong mộ rồi, đời này, tôi cũng sẽ không biết được kích cỡ của nó.

Hôn lễ của chúng tôi tổ chức tại khách sạn, có mặt khách mời từ mọi nơi đến tham dự. Lúc cha xứ đọc lời tuyên thệ kết hôn, tôi nhìn thấy những giọt nước mắt trong suốt lông lánh của cô ấy, lăn trên đôi má phấn hồng vô cùng rung động lòng người. Phụ nữ thích khóc, giống như đàn ông đam mê hút thuốc, đều là những chất gây nghiện. Phụ nữ dùng nước mắt khiến cho đàn ông mê hoặc, rồi sau khi bị đàn ông bỏ rơi lại dùng nước mắt tự mê hoặc chính mình. Tôi đưa tay lau sạch nước mắt cho cô. Tôi nghe thấy cô thổ lộ bên tai tôi, “Phi, em yêu anh”. Tôi gật đầu mỉm cười, trước mặt tất cả khách khứa biểu đạt lòng thương yêu chiều chuộng vợ vô bờ.

Chúng tôi đi hưởng tuần trăng mật ở Hải Nam, chúng tôi vui đùa hết mình, cười nói thỏa thuê, còn có những lần ân ái vào buổi tối hàng ngày. Nửa tháng sau, chúng tôi trở về từ Hải Nam, dọn vào phòng tân hôn. Phòng ở là hai chúng tôi cùng mua, căn bản không thể sánh với tác phẩm xa hoa của A Du nhưng cũng không nhỏ, 148 mét vuông, con số rất may mắn. Tôi nằm trên giường hôn cô dâu mới của mình, tay vươn vào trong nội y của vợ chà sát. Tôi không hề đứng đắn, cũng không cần phải đứng đắn. Tôi kể chuyện cười đùa trêu chọc cho cô nghe, cô gờn nắm tay nhỏ bé trắng mịn màng tức giận đánh khe khẽ, nói tôi hạ lưu. Vì vậy, tôi thật sự liên tục làm rất nhiều chuyện hạ lưu khó có thể nói ra. Ba tháng sau khi kết hôn, cuộc sống của chúng tôi dần dần trôi trong yên bình như dĩ vãng.

Mười tháng sau khi kết hôn, tôi bắt đầu có ảo giác

Mười tháng sau khi kết hôn, tôi bắt đầu có ảo giác, tôi không biết đây có phải ảo giác hay không, nhưng nó thực sự đã xảy ra.

Mỗi lần cùng Giai Cảnh ân ái, tôi bắt đầu cảm thấy có chút không chân thực. Không giống như cùng với A Du, tôi làm tình cùng vợ mình đều là chủ động, tôi ở bên trên thể hiện sắc dục riêng biệt của đàn ông đối với vợ mình. Tôi dùng tay từ từ vuốt ve thân thể của cô ấy, ngón tay thô ráp lưu lại dấu vết trên da thịt trắng mịn. Tôi hết sức tập trung tinh thần, vợ tôi cũng thế. Cô ấy biết hưởng thụ hơn A Du, cô ấy là người chăm sóc, mà trong cuộc sống vợ chồng của tôi và A Du, em là người khơi mào và là người tiếp nhận, chăm sóc và tiếp nhận chỉ có một chữ sai khác [10], nhưng lại khác biệt một trời một vực.

Trước kia tôi nghĩ A Du như vậy là đáng đời, nếu như em không động đến tôi cũng không đến nỗi như thế. Tôi hận em, dù không hận cơ thể của em thì tôi cũng vẫn chán ghét. Nhưng điều không ngờ đến chính là mỗi lần, chỉ cần tôi bắt đầu nhắm mắt lại, bàn tay đang chu du trên người vợ tôi lại biến thành năm ngón tay khô gầy của A Du đang lướt trên thân thể tôi. Trong đêm đen, trên tấm đệm lạnh như băng, em luôn có thể chẳng biết xấu hổ đè lên trên tôi. Em líu ríu rên rỉ, như một con đom đóm, tôi không quan tâm đến em, em cũng không ngại ngừng đi thẳng vào vấn đề. Trong một năm sau khi A Du chết, tôi vẫn hay thường nghĩ đến vấn đề này, tôi nghĩ, nếu như A Du chưa bao giờ chủ động, tôi có thể muốn em hay không. Sau đêm tân hôn, cảm giác của tôi đối với em là ghét, hận em không giống một đứa con gái đứng đắn, có thể dùng thuốc với đàn ông. Nhưng tôi vẫn luôn không có đáp án, vì vậy tôi cũng không nghĩ nữa.

Khi làm tình cùng cô ấy tôi không thể tập trung nổi, tôi nghĩ có thể do mình mệt mỏi. Gần đây công việc của tôi vô cùng mệt nhọc, hiện nay thu hút doanh nghiệp, hấp dẫn đầu tư tuy nói là dễ kỳ thật cũng không dễ dàng, công tác tiến triển cũng không thuận lợi. Tôi quyết định không đụng vào vợ trong nửa tháng, vào buổi tối sau khi đàm phán thành công tôi mới cho phép mình bỏ lệnh cấm. Quả nhiên mọi việc đúng như tôi nghĩ, chẳng qua là do tôi quá mệt mỏi. Đêm hôm đó chúng tôi vô cùng hài hòa, vợ tôi trong lúc thỏa mãn cười với tôi, giống như con quỷ con đắc ý. Tôi mân mê khuôn mặt nhỏ nhắn của cô ấy cười, dương dương tự đắc. Tôi nghĩ tôi hẳn là đã quên em, cho dù thật sự có cái gì đi nữa thì cũng đã quên rồi.

Khi mùa đông đến đã xảy ra một chuyện lớn. Ngôi nhà trước kia tôi ở cùng với A Du bị ăn trộm. Trong lúc tôi đang làm việc thì nhận được điện thoại của cảnh sát, bọn họ hỏi tôi có phải chủ nhà không, tôi nói không phải nhưng họ vẫn cứ muốn tôi đến. Tôi lái xe đến nơi ở lúc trước. Nơi này không thay đổi nhiều lắm, vẫn đất rộng người thưa, không có sức sống. Tôi dừng xe, ngoài cửa đã có xe cảnh sát đỗ. Tôi đi vào, bức danh họa cổ trong phòng khách đã biến mất, căn phòng được Hà Du Cẩn tốn bao công sức trang trí đã không còn vẻ rực rỡ như trước. Cảnh sát hỏi tôi nơi này đã bao lâu không có người ở. Tôi nói đã bốn năm, còn kém một tháng lễ bảy ngày. A Du đã chết gần bốn năm. Ông ta muốn tôi đi kiểm tra xem có đồ quý giá nào bị mất, muốn tôi nêu rõ số lượng, làm đơn. Tôi đi một vòng quanh phòng, tôi lắc đầu với cảnh sát, tôi không biết số lượng cụ thể những vật bị mất. Vị cảnh sát hơi mập mạp nhìn tôi bằng ánh mắt kỳ quái, không thể tin nói: “Anh đã từng ở đây hai năm lại không biết tài sản của căn nhà này à?” Tôi lắc đầu, tôi không cần phải nói dối. Tôi nói tôi có thể liệt kê sơ sơ. Ông ta bắt đắc dĩ cam chịu nói đành phải như thế, sau đó cho một viên cảnh sát trẻ hơn ông nhiều đi theo tôi ghi chép. Nhà rất nhiều phòng, tôi đi từng phòng từng phòng một. Tôi nghĩ đây là lần đầu tiên mình chăm chú quan sát căn nhà này kỹ như thế nên đương nhiên là tôi không thể kể được có những chỗ nào bị mất đồ. Tôi dừng lại ở phòng ngủ lâu nhất, tôi quen thuộc nhất là nơi này. Tủ sắt đã bị cạy ra, các thứ bên trong bị vét sạch không còn gì. Viên cảnh sát trẻ hỏi tôi trong này cất cái gì. Tôi nói có lẽ là châu báu, A Du có châu báu, nhưng mà tôi không biết để ở chỗ nào. Anh ta hỏi tôi số lượng cụ thể, tôi cũng lắc đầu.

Cuối cùng, đám cảnh sát không biết làm sao đành phải ra về, trước khi đi còn nói với tôi, vụ án này không đủ manh mối, hơn nữa tội phạm gây án dày dạn kinh nghiệm, không để lại bất cứ dấu vết nào, muốn điều tra ra là phải tốn thời gian. Tôi hiểu rõ ngụ ý của họ, muốn phá án nhất định là không có hi vọng gì, cho dù vật bị mất có bày bán ngang nhiên trên thị trường, cảnh sát cũng sẽ không biết, vì không có người nào cho bọn họ biết thông tin gì về chúng. Tôi nói được, ra tiền bọn họ. Tôi nghĩ đây là trách nhiệm của tôi, không cần làm khó cảnh sát. Tôi quyết định dọn dẹp lại căn nhà một chút vì ăn trộm và cảnh sát nối tiếp nhau đi vào, nơi này có hơi hỗn loạn. Mất khá nhiều thời gian, tôi không biết làm vệ sinh mà làm cũng rất khó khăn.

Dọn dẹp sạch sẽ, tôi ngồi trên ghế sa lon hút thuốc, trước mặt tôi là ảnh kết hôn. Tấm ảnh này không có giá trị đầu tư hay sưu tầm gì, vả lại làm gì có ai đi trộm ảnh kết hôn bao giờ. Ảnh chụp rất lớn, lớn đến nỗi người trong ảnh còn hơi biến dạng. Tôi muốn chế nhạo A Du, cũng chẳng phải mất kém sao lại phải phóng to như thế. Nhưng lại không cười nổi. Tôi giống như chiếm được một thông tin nào đó. Tôi trở về phòng ngủ, phòng ngủ có di ảnh của A Du. Trong hình nụ cười của em vẫn như cũ, tôi ở cách em chỉ trong vòng 50 cm, có thể chạm tay đến em. Tôi nằm trên giường, hơi mệt mỏi. Làm việc cả ngày lại phải đi qua đi lại nhiều như vậy, tôi quyết định không về, ở đây ngủ một giấc. Tôi gọi điện cho Giai Cảnh. Cô ấy đồng ý một cách đầy quan tâm. Điều này Hà Du Cần vĩnh viễn cũng không làm được.

Vừa nằm xuống tôi lập tức ngủ ngay, vẫn nằm ở vị trí của tôi lúc trước. Nhưng điều khiến tôi không ngờ đến là tôi lại nằm mơ. Tôi không biết nguyên nhân tại sao, nhưng giấc mơ rất chân thực. Tôi thậm chí còn chờ đợi nó đến, dường như đã chờ đợi cả một đời. Rõ ràng một phút trước tôi còn nghĩ là Hà Du Cần không thể làm được, một phút sau tôi đã nhớ đến em.

Tôi với tay ngang qua chiếc chăn tơ tằm, sờ soạng vị trí của em.

Hết sức rõ ràng, tôi gọi tên A Du, tôi cởi cúc áo của em, lần này thật sự là tôi chủ động, tôi vui đùa xuống chăn, cong người khom lưng, bắt đầu từ trên lưng em ngửi ngửi hít vào, như con mèo đói ngửi thấy mùi cá tươi.

Tôi thấy toàn thân mình đều nóng lên, tôi ôm lấy A Du vào lòng. A Du chăm chú nhìn vào mắt tôi giả hoạt cười. Tôi không đợi được cởi hết tất cả quần áo, nâng hông đi vào.

Tôi trôi trong giấc mộng chấp chờn. Tôi biết rõ đây không phải là thật, A Du đã chết được bốn năm, hài cốt đã rửa nát từ lâu, có lẽ đã sớm hóa thành hơi biến mất. Thân thể nằm bên dưới người kia nhất định không phải là thật, nhưng tôi cũng không tỉnh dậy ngay lập tức.

Mấy năm rồi tôi cũng không nằm mơ, đừng nói đến mộng xuân. Tôi không thiếu sinh hoạt tình dục, không cần phải tìm con đường nào khác để thỏa mãn. Tôi mới kết hôn một năm, cũng không chán ghét vợ mình, không cần phải đi ảo tưởng những thứ khác.

Nhưng ngày hôm sau tỉnh dậy, dưới người một mảnh ướt lạnh, tôi xuất tinh trong mơ.

Năm thứ tư sau khi A Du chết, năm đầu tiên tôi kết hôn.

Cùng với Hà Du Cần, ở trong mơ...

8. Chương 08

Đầu xuân, tôi và Giai Cảnh dự định sinh em bé

Đầu xuân, tôi và Giai Cảnh dự định sinh em bé. Cô ấy thuyết phục tôi, ép sát vào ngực tôi, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng nõn nà vô cùng đáng yêu.

Tôi đang đọc báo, nói đồng ý. Một vai ôm lấy cô ấy, tôi nói, chúng ta phải có một đứa con.

Chúng tôi bắt đầu vì con chuẩn bị chu đáo, chúng tôi cần phải có cả tâm hồn và thể xác khỏe mạnh để đón chào một sinh mệnh mới. Rất may mắn chúng tôi đều không có những thói quen xấu hay sở thích có hại, cơ thể Giai Cảnh rất khỏe mạnh, nghỉ ngơi mấy tháng là có thể chuẩn bị sẵn sàng để có em bé.

Nhưng tôi cố ý đến bệnh viện tư vấn. Bởi vì tôi đã từng tiêm testosterone undecanoate [11] để ngừa thai, tôi không biết có ảnh hưởng đến bé con trong tương lai hay không, nếu như có, tôi phải suy nghĩ lại.

Bác sĩ làm kiểm tra toàn bộ cho tôi. Trong phòng làm việc, ông nhìn tập tài liệu chỉ chút chữ trước mắt tư vấn cho tôi, testosterone undecanoate ảnh hưởng rất ít đến cơ thể tôi, cho dù là có ảnh hưởng thì cũng bốn năm rồi tôi không tiêm loại thuốc này nên đã có thể khôi phục lại như bình thường.

Có được câu trả lời hài lòng, tôi gật đầu, ai cũng không muốn sinh một đứa con bệnh tật.

Nhiệt tình ân ái của vợ chồng tôi lại trào dâng như lúc vừa mới kết hôn.

Chúng tôi tin đây không chỉ là một cuộc mây mưa mà là cả một quá trình hòa giao sinh mệnh. Chờ mong đứa con ra đời giống như mọi bậc cha mẹ khác.

Vậy mà sau mỗi lần tắm, tôi cuối cùng đều có thể trông thấy bóng dáng Hà Du Cẩn như ẩn như hiện. Tôi hi vọng em ngồi xổm trước mặt tôi, dùng khuỷu tay chống quai hàm nhìn tôi. Tôi hy vọng em nhìn thấy tôi. Nếu như vậy, tôi sẽ ngồi xổm xuống, thân thể lỏa lồ trước mặt em, tôi muốn nói: Hà Du Cẩn, nếu thời gian quay trở lại, anh muốn có con của em. Chỉ cần con của em. Thời gian trôi qua, tôi đến một thứ để nhớ về em cũng không có.

Thế nhưng tất cả đều là ảo tưởng, tôi lập tức khôi phục tinh thần, tôi đã quên mất hương vị của em rồi, làm sao có thể nói ra những lời như vậy.

Đứa bé đến muộn hơn so với tưởng tượng của chúng tôi, tận năm tháng sau khi chúng tôi cố gắng nỗ lực sinh con mới thấy có tin tức. Giai Cảnh cầm chiếc que thử thai nổi lên hai vạch đỏ, vừa khóc vừa cười đưa cho tôi xem, nói: “Phi, cuối cùng cũng có con rồi.” Tôi nhận lấy que thử thai, nắm bàn tay run rẩy của cô, ôm cô vào trong lòng, vỗ về cô ấy: “Cưng à, đừng khóc, cảm ơn em.” Nói xong tôi hôn cô ấy, vuốt ve khuôn mặt và mái tóc cô dịu dàng, niềm hạnh phúc từ con cái, tôi cũng có vậy.

Sau khi biết có con, chúng tôi bắt đầu dưỡng thai, chuẩn bị chào đón con ra đời. Vốn đã dự định có em bé từ đầu xuân, kết quả là đi bệnh viện kiểm tra, tính cả thời gian điều dưỡng chăm sóc thân thể lại thêm năm tháng tích cực vận động vượt khó khăn gian khổ, đứa bé là vào tháng mười mới được thụ thai, là thụ thai vào mùa đông.

Mùa đông lạnh giá, đặc biệt là lúc thời tiết rét đậm, rất lạnh. Giai Cảnh nói cho tôi biết một chuyện, cô ấy nói tôi bị mộng du.

Lúc đó tôi nghe xong cũng không để tâm, tôi cũng đã gần ba mươi, làm sao có thể ngay cả bản thân mình bị mộng du cũng không biết. Nhưng Giai Cảnh nói rất chắc chắn, cứ như là thật, cô ấy luôn nói trong lúc đang mơ màng ngủ, cô ấy có thể cảm thấy được tôi không nằm ở bên cạnh mình. Tôi không đồng ý với cô ấy. Cô ấy nói mình không hề bịa đặt điều gì cả, càng to tiếng tâm trạng lại càng kích động, tôi sợ hại đến đứa bé nên không phản bác, chỉ ôm lấy cô, áp tay lên trên chiếc bụng đã hơi nhô lên của cô cười: “Anh không ở bên cạnh em, chẳng lẽ lại ở trong người em à?” Cô đánh tôi cười mắng, nói tôi không đứng đắn, trở thành ba người ta rồi cũng không biết nêu gương, làm sao có thể chăm sóc con như thế.

Tôi cười, nói anh còn chưa dạy dỗ được bản thân mình đến nơi đến chốn nữa là, nếu không thì làm gì có con được.

Tôi nghĩ mình vô cùng bình thường.

Hơn nữa nếu như thật sự bị mộng du thì là tôi muốn đi đâu, gặp ai?

Tôi cần cuộc tình viên vông hoang đường này

Chuyện cũng chưa hoàn toàn kết thúc, đối với việc tôi bị mộng du, Giai Cảnh hình như đặc biệt chú ý.

Cô ấy nhấn mạnh năm lần bảy lượt rằng chắc chắn tôi có ra khỏi nhà vào lúc giữa đêm khuya. Tôi hết cách, rốt cuộc đành phải nổi giận với cô ấy, tuyên bố rõ ràng cảm không cho cô ấy nói như thế nữa.

Cô ấy sợ hết hồn, không nghĩ tới tôi sẽ nổi giận, nín thinh nhìn tôi. Sau đó không bao giờ nhắc đến nữa.

Tôi đưa Giai Cảnh đi khám thai định kỳ. Có đôi khi sẽ vào trong phòng, có khi lại ngồi chờ ngoài hành lang.

Tường bệnh viện chắc là vừa được quét vôi xong, trắng đến khó có thể tin là thật, lại thêm gạch men màu trắng, khiến cho ánh mặt trời cũng giống như bị tẩy sạch, tẩy đến không còn tí sắc màu nào, cả một vùng trắng lóa chói mắt, mắt tôi bắt đầu dần nheo lại.

Hành lang dài hơn chục mét, phía cuối là cửa sổ màu trắng, bên ngoài cửa sổ là cỏ xanh non, hoa đỏ thắm. Tôi ngửi thấy hương hoa, tôi nhìn thấy hình ảnh Hà Du Cẩn hiện lên, em vẫn cười, cứ như đó là mục tiêu duy nhất của em. Sau đó hình ảnh lại biến thành em đang nằm trên giường bệnh vào hôm tai nạn xe cộ, sau khi tỉnh lại em muốn ăn cháo nhưng lại không nói với tôi một câu.

Tôi di động một chút, tôi tiến về phía trước, thận trọng dàn dựng cảnh tượng trong đầu, tôi nhất định phải dàn dựng thật cẩn thận, nếu không tôi sẽ không có cách nào để diễn tiếp nữa. Tôi chạm vào em, ngồi xuống bên cạnh em, nhìn em, không hiểu sao khóe mắt cay cay.

Tôi gục đầu trên vai, tự nhủ đây không phải nước mắt, chỉ là chúng vẫn không ngừng chảy xuống. Lúc tôi lấy lại được tinh thần, Giai Cảnh đang đứng cạnh bệ cửa sổ nhìn tôi, nghiêng đầu, ánh mắt nhìn tôi đầy hứng thú.

Tôi đứng dậy, tiến về phía cô ấy, nói về nhà đi. Nếu như Giai Cảnh không nói tôi bị mộng du, mà nói là tôi đang bắt đầu tưởng niệm một số thứ, tôi nghĩ mình sẽ không chút do dự gật đầu nói phải. Nhưng Giai Cảnh sẽ không nói với tôi là tôi có phải bị mộng du hay không nữa.

Nhưng có một ngày, cô ấy bỗng nhiên chui vào trong ngực tôi, thì thào nói với tôi: “Phi, hỏi anh một chuyện.”

Tôi ôm cô, ngửi mùi hương thơm ngát phảng phất của cô. Giai Cảnh dùng đầu gối Clairol mùi hoa oải hương, Clairol luôn chú trọng hương thơm, mùi hương rất nồng. Tôi nói: “Hỏi đi.” Cô điều chỉnh thân thể, vòng chân ngồi trên đùi tôi, đối diện với tôi, ánh mắt long lanh, nói: “Anh có nhớ đến Hà Du Cẩn không? Dù chỉ là đôi lúc?” Tôi không hiểu tại sao Giai Cảnh lại hỏi vấn đề này, tôi vuốt tóc cô nói: “Sao lại hỏi như vậy?” Cô lại xoay người lại, quay lưng về phía tôi, tôi vội vàng, tôi nghĩ sau khi mang thai, cô một người phải làm việc của hai người. “Tò mò. Anh là hận hay yêu cô ta. Năm đó cô ta đã làm hại anh và cả ba mẹ. Nhưng mà cô ta chết rồi, Cao Phi, em thấy kết quả này rất tức cười, kết cục đáng lẽ phải là anh và cô ta ở bên nhau cả đời, nhưng là cả đời không yên ổn.” Tôi cũng cảm thấy kết cục này có chút tức cười, nhưng tôi nói: “Em không muốn ở bên anh sao?” Chỉ khi Hà Du Cẩn chết, tôi mới có thể ở bên cô ấy. Cô cầm ngón tay tôi cắn, nói: “Muốn, chết cũng muốn, nhưng Phi, anh cũng nhớ cho kỹ, chỉ khi em cảm nhận được anh yêu em, em mới có thể ở bên cạnh anh.” Tôi rút tay ra, tôi không thích hành động này, bởi vì nó làm tôi nhớ tới Hà Du Cẩn, em luôn giả vờ như rất tùy hứng nông nổi hoặc vốn bản thân thật sự rất tùy hứng nông nổi dụ dỗ tôi. Tôi nói với Giai Cảnh, tôi sẽ nhớ kỹ.

Tôi nghĩ tôi thật sự nhớ kỹ, mỗi ngày tôi đều hết sức cố gắng cùng Giai Cảnh an bình trải qua. Tôi bắt đầu chuẩn bị phòng trẻ cho con. Sinh con là một chuyện vừa phiền phức lại vừa vui sướng, tôi vô cùng mong đợi. Tôi muốn sinh con gái, tôi chọn sơn màu hồng phấn cho căn phòng, tốn không ít tâm huyết. Tôi cho tới bây giờ cũng chưa từng làm những chuyện như thế này một cách nghiêm túc. Giai Cảnh nhìn tôi cười, cô ấy nói nếu như đứa bé mất đi, tôi nhất định sẽ mất đến hơn nửa cái mạng. Tôi cảm thấy đó là một giả thiết vô cùng ngu ngốc, giống như giả thiết trên thế giới này không có đàn ông và đàn bà vậy. Nhưng vì cô ấy là mẹ đứa bé, tôi bỏ qua cho cô.

Khi trời trở rét đậm lại xảy ra một chuyện lớn, biệt thự của A Du lại bị ăn trộm. Việc này khiến tôi nghi ngờ trang thiết bị bảo vệ của nơi đó, thậm chí tôi còn định căn cứ vào hợp đồng để bắt bọn họ bồi thường. Theo lý thuyết, khu vực ấy cũng tụ tập không ít những kẻ giắt lưng bạc triệu lại sợ sau một đêm tỉnh dậy nhận ra gia tài hóa hư không, làm sao lại có thể không được bảo vệ tốt. Tôi hơi tức giận, về nhà tìm hợp đồng, nhất định phải cho bọn họ một bài học. Nhưng tôi không tìm được hợp đồng. Tôi không biết hợp đồng để ở chỗ nào, hoặc phải nói là có hợp đồng hay không. Tôi tìm một vòng quanh phòng, một lúc sau dừng lại ở nơi đó, tôi nhìn di ảnh của A Du. A Du cười với tôi, trước sau như một, mục tiêu độc nhất vô nhị của em.

Tôi về nhà, cởi dép ngoài cửa, tôi cực kỳ mệt mỏi. Cảnh sát lại kiểm tra một lần nữa, hỏi những câu giống hệt nhau, nhưng bọn họ không thể cho tôi một câu trả lời thỏa đáng. Giai Cảnh đã mang thai ba tháng, cô nghỉ làm, ở nhà chờ sinh. Nếu là lúc trước, tôi sẽ đi qua hỏi cô ấy xem ngày hôm nay thế nào, ăn cái gì, làm cái gì, có nhớ tôi không, con có gì khác thường không, nhưng hôm nay tôi không làm thế, tôi chỉ chào hỏi một hai câu, đi tắm rửa, thay quần áo, sau đó nói với cô ấy: “Anh phải đi ra ngoài, tối nay không thể trở lại.” Giai Cảnh đứng ở đó nhìn tôi: “Biệt thự trước kia của Hà Du Cẩn à?” Tôi gật đầu: “Anh phải kiểm

tra cẩn thận hệ thống an toàn của chỗ đó, em biết đấy, nhà này không phải của anh, nhưng anh lại là người duy nhất có quyền đi vào.”

Cô ấy gật đầu, tôi tiến lên hôn cô, “Em đi ngủ sớm đi, đừng thức khuya, nếu có chuyện gì thì gọi cho anh, dù có trễ anh cũng sẽ trở về ngay. Chúc con ngủ ngon thay anh nhé.”

Tôi ra khỏi cửa. Nhưng đêm hôm đó tôi lại nằm mơ, dường như căn phòng đó thật sự có âm hồn ma quái, tôi không có cách nào khống chế bản thân. Trong mộng tôi đã muốn tỉnh lại vô số lần, đây không thể là thật, Giai Cảnh đang có con của tôi, tôi không thể ôm bất cứ suy tưởng gì. Nhưng tôi không thể tự thoát ra được, ôm Hà Du Cẩn, cơ thể tôi như cá gặp nước. Tôi vô cùng căng thẳng, rõ ràng biết đây là sai lầm nhưng tôi thật sự cần cuộc tình viễn vông hoang đường này.

Nếu như con tôi bị thương tổn dù chỉ một chút, cô xem xem tôi có bỏ qua cho cô hay không

Tôi lắp đặt thiết bị bảo vệ tốt hơn cho căn nhà. Dù bên trong đã chẳng còn lại bao nhiêu nhưng tôi vẫn phải bảo trì nguyên vẹn cho bề ngoài của nó.

Nhưng sau khi lắp đặt tốt, vợ tôi lại nói với tôi, tôi cần đi khám bác sĩ. Tôi cười, nói: “Mặc dù mấy ngày nay anh mệt chết đi, nhưng vẫn chưa đến mức cần đi khám bác sĩ đâu. Có lẽ anh còn khỏe mạnh hơn em nghĩ đấy.” “Em nói là nói bác sĩ tâm lý.”

Tôi giật mình ngậy người, một lúc sau cũng không biết phản ứng thế nào, tôi nghĩ cô ấy chỉ lỡ lời, nhưng Giai Cảnh ngồi rất ngay ngắn, khiến cho chủ đề này thực sự có vẻ nghiêm túc, nét mặt của cô khiến tôi không thể có bất cứ suy nghĩ gì khác, mà tôi cũng không thể bịa đặt vô căn cứ.

Tôi ngập ngừng: “Anh nghĩ, anh sẽ quên chủ đề này đi.” Lòng tôi hơi nguội lạnh, không có một người vợ nào lại muốn chồng mình đi gặp bác sĩ tâm lý.

Tôi bèn đứng lên đi về phòng, tôi không thể tiếp tục nhìn gương mặt của cô ấy và tưởng tượng ra trong bụng chủ nhân gương mặt đó có đứa con của tôi.

Nhưng Giai Cảnh còn kích động hơn so với tưởng tượng của tôi, cô ấy đứng lên, chạy đến trước mặt tôi, chặn đường tôi, hình như đã phải kiềm chế rất lâu, cô to tiếng nói:

“Anh không thể từ chối. Anh nói anh không bị mộng du, đúng vậy, không phải là mộng du, mà là bệnh hoang tưởng! Cho đến bây giờ anh vẫn không quên được Hà Du Cẩn, hơn nữa càng ngày càng nghĩ đến cô ta, chuyện này anh không thể phủ nhận.”

Tôi nhìn cô ấy, nói “Không phải.”

“Đối trá, Cao Phi, anh từ trước đến giờ chưa từng lừa dối em.” Cô khóc rưng rức trước mắt tôi, tôi đưa tay lau, an ủi cô ấy: “Anh cam đoan với em chúng ta sẽ sống đến đầu bạc răng long.”

Đây là lời hứa tốt đẹp nhất mà một người đàn ông có thể dành cho phụ nữ. Hà Du Cẩn ngàn chờ vạn chờ, ngàn dụ vạn dụ, chính là vì hi vọng tôi có thể cho em một lời hứa như thế, chỉ là, cho tới giờ tôi cũng chưa từng nói.

Giai Cảnh ngủ trong lòng tôi, một đêm đó cô ấy cũng không phiền nhiễu nữa, nhưng cũng chỉ trong một đêm này thôi.

Ngày hôm sau cô ấy đích thân đi gặp bác sĩ tâm lý, tìm bác sĩ cho tôi, hẹn trước thời gian.

Tôi nhìn tài liệu trước mắt, cơn giận từ từ dâng lên, tôi đã nghĩ rằng cô ấy sẽ không vướng mắc nữa.

Tôi nói trước mặt cô ấy: “Anh không có bệnh, em rốt cuộc muốn anh nói bao nhiêu lần mới hiểu được, anh không có bất cứ chứng bệnh tâm lý nào cả.”

“Vậy anh cũng muốn em nói bao nhiêu lần anh mới hiểu được, anh có bệnh.” Suy nghĩ thêm một chút cô còn nói: “Nếu thật sự không có thì để cho bác sĩ kết luận đi, chẳng phải sẽ biết rõ sao?”

“Thân thể của anh sao phải để người khác kết luận chứng minh khỏe mạnh hay không. Anh ăn được uống được ngủ được, làm gì có cái tâm bệnh chết tiệt nào như em nói?” Nói xong tôi không muốn bàn luận vấn đề này thêm nữa.

Tôi xoay người rời đi.

“Nếu như anh không đi gặp bác sĩ, em sẽ phá thai.”

Tôi không thể tin nổi xoay người nhìn cô ấy, tôi nghĩ mình có biết cô ta sao? Thật sự là tôi biết. Ngày đầu tiên nhập học đại học, chúng tôi cùng báo danh một chỗ, một mình cô ấy phải xách đồng hành lý nặng nề, tôi xách giúp cô ấy về phòng ngủ, để lại phương thức liên lạc. Chúng tôi cùng chọn môn học giống nhau, tham gia cùng một câu lạc bộ. Sau đó chúng tôi bắt đầu hẹn hò trong khu rừng nhỏ, đi dạo trên sân vận động, sau đó, nếu không phải là Hà Du Cẩn xuất hiện, cô ấy sẽ là người phụ nữ duy nhất trong đời này của tôi. Dù cho Hà Du Cẩn xuất hiện, cô ấy hiện tại vẫn là người phụ nữ duy nhất đi cùng tôi đến hết đời. Thậm chí, cô ấy bây giờ còn là mẹ của con tôi, nhưng cô ấy nói cô ấy muốn từ bỏ chức phận này bởi vì một cái lý do ngu ngốc không rõ từ đâu đến, từ bỏ một sinh mệnh vẫn đang lớn dần trong bụng kia.

“Cô cứ thử xem, Tô Giai Cảnh, nếu như con tôi bị tổn thương dù chỉ một chút, cô xem xem tôi có bỏ qua cho cô hay không.”

Xin em hãy tin tưởng, anh vô cùng khỏe mạnh

Đầu tháng mười thành phố lạnh buốt, hoàng hôn đã bắt đầu buông xuống, như một tầng hơi nước bao phủ trong hầm băng. Trời đêm trong thành phố luôn rất đặc biệt, Thượng Đế như thuận tay cầm chiếc chuông vàng úp chụp lên quả đất, bỗng nhiên trời tối sầm xuống, trở tay không kịp.

Tôi đi bộ trên vỉa hè, gió lạnh đã bắt đầu gào thét, thể nhưng lá cây lại vẫn xanh tươi.

Tôi gọi điện cho Đồng Hành, cậu ta là bạn từ nhỏ của tôi, tôi nói, đi uống rượu đi.

Đồng Hành vừa đồng ý xong đã lập tức xuất hiện trước mặt tôi, nói ngả ngớn: “Không thể tin được đấy, ông cũng có lúc nửa đêm ra ngoài uống rượu, sao lại không ở nhà bên vợ yêu thế.” Đồng Hành vốn đã tính nét bất kham, tôi không thể nào so được với cậu ta.

Chúng tôi tìm một quán bar, cậu ta rất thông thuộc, tôi ngửi thấy mùi vị xa lạ trong lòng có chút buồn nôn.

Đồng Hành vừa ngồi xuống một lúc lập tức có người tiến lại đây, là vợ của Hành. Cậu ta biến khỏi tầm mắt tôi, đến khi chơi chán mới lại xuất hiện. Cậu ta nốc một ngụm, hô hấp dịu đi, nằm ngả ra bàn nói: “Nói đi, có chuyện gì?”

Tôi không bộc lộ hết dự vọng của mình, có thứ tôi vẫn luôn luôn không có đủ, tôi chỉ lắc đầu, “Làm gì có gì, uống rượu tìm gái còn phải cần nhiều lý do thế à?”

Đồng Hành cười, hơi thở phả ra mùi rượu nồng nặc.

“Đi thôi!”

Tôi cầm áo khoác định đi, tôi không chịu nổi thứ mùi này, nếu tôi cần xoa dịu tâm tình thì tôi đã làm được rồi.

“Sớm thế?” Đồng Hành nhìn đồng hồ đeo tay.

“Giai Cảnh sẽ thấy lo cho tôi.” Tôi nói. Đây là lý do tốt nhất để đàn ông từ chối xã giao. Nhưng tôi nói ra miệng, trong lòng lại thấy không yên, rốt cuộc cô ấy sẽ lo tôi bị cái gì, lo tôi về muộn xảy ra chuyện ngoài ý muốn, hay trong một phút bốc đồng dây dưa với người phụ nữ khác, hay là lo tôi có hay không cái mà cô ấy gọi là bệnh tâm lý.

“Ông đi đi, tôi còn muốn chơi thêm một lúc nữa.”

Tôi đành phải đi về trước một mình, chưa đi được mấy bước, giọng nói của cậu ta vang lên sau lưng tôi, “Nếu hôm nay ông thế này là vì cãi nhau với vợ, vậy tôi phải chúc mừng ông.”

Tôi xoay người, nhìn cậu ta, muốn biết ý tứ của câu nói này.

“Bởi vì hôn nhân của ông không hề có sức sống. Không phải do Giai Cảnh, mà là tại ông, Cao Phi. Ông ở trong cuộc hôn nhân này không hề có sức sống.”

Lúc tra chìa vào lỗ khóa tôi đặc biệt cẩn thận, phụ nữ có thai thêm ngủ, mà Giai Cảnh lại bị thiếu ngủ.

Tôi đổi giày rồi vào phòng ngủ nhìn Giai Cảnh, cô ấy đã ngủ say, nhưng trên tủ đầu giường vẫn còn để đủ loại tài liệu mà cô ấy sưu tầm được.

Tôi không đếm xỉa đến chúng, tôi đến hôn lên trán cô ấy, nói thầm trong lòng: “Giai cảnh, phiền em xin em hãy tin anh, anh không bị bệnh.”

Tôi nhớ lại cuộc nói chuyện với Đồng Hành trước khi về, tôi nói, “Giai Cảnh tin rằng tôi có vấn đề về tâm lý, ông nghĩ tôi có không?”

Cậu ta ngẩn ra nhìn tôi, sau đó nói: “Nếu như cô ấy tin rằng ông có, chắc chắn là ông có.”

Tôi hơi khó chịu. Tôi mà lại phải dựa vào đánh giá của người khác xem mình có khỏe mạnh hay không. Chỉ hận không thể đập bàn quát to. Tôi ghét cảm giác như thế này. Nhưng tôi vẫn cầu xin, giống như bây giờ, Giai Cảnh, người hiện nay anh thương yêu nhất, xin em hãy tin tưởng, anh vô cùng khỏe mạnh.

Sau đó, tôi đi tắm rồi đi ngủ.

Nhưng tôi không nghĩ đến, cả cha mẹ của tôi và Giai Cảnh đều đến nhà tập trung đông đủ

Giai Cảnh ngồi trong góc, cô không nói gì nhưng đôi môi mím chặt và ánh mắt kiên định đã nói cho tôi biết sự kiên trì của cô ấy. Cô ấy không nói chuyện với tôi, một câu cũng không, giống như vị quan tòa công chính liêm minh, nếu anh không chấp hành lệnh của ông ta, ông ta vẫn có vô số quyền khiến anh phải thần phục.

Cha mẹ của Giai Cảnh còn kiên quyết hơn. Nếu tôi không đi bác sĩ khám hoặc không chữa hết bệnh, bọn họ nhất định sẽ khiến cho Giai Cảnh phá sạch cái thai này, hơn nữa còn ly hôn.

Cha mẹ tôi nhìn tôi, khuôn mặt trắng bệch, bọn họ cũng không biết làm sao để từ chối một cái yêu cầu như thế, nếu tôi thật sự có cái gọi là bệnh hoang tưởng hay là triệu chứng thần kinh gì đó, giữ lại Giai Cảnh, lương tâm của họ cũng sẽ không yên.

Ở trong phòng, mẹ vuốt tóc tôi nhìn tôi khóc. Bà nghẹn ngào, dùng giọng nói khàn khàn đặc biệt của mẹ nói: “Không nên, không nên đau con.”

Cha im lặng không nói, nhưng tay phải không ngừng chà sát cái chân gầy đó. Đó là dấu ấn vĩnh viễn mà Hà Du Cẩn để lại, sẽ theo cha tôi đi đến hết cuộc đời. Kể từ khi gãy chân, mỗi khi có chuyện gì cha sẽ làm động tác này, đây là thói quen của ông.

Cả buổi Giai Cảnh chỉ nói một câu, duy nhất một câu, nhưng cũng đủ làm trái tim tôi băng giá. Cô ấy nói: “Cao Phi, tôi sẽ không chấp nhận con tôi có một người cha bị bệnh tâm thần, hơn nữa tôi cũng không thể chấp nhận một người chồng bị thần kinh, anh hiểu không?”

Tôi không biết phải đáp lại như thế nào, giống như vĩnh viễn cũng không thể tin được câu nói này là vợ tôi vừa thốt ra. Cuối cùng cô ấy lại dùng một từ như thế, bệnh thần kinh, không phải là hoang tưởng.

Tôi không biết có người nào bị người nhà của mình gọi là bệnh thần kinh hay không. Nhưng tên thường gọi luôn có cảm tình hơn tên khoa học, hoặc là tạo nên tình cảm.

Tôi cảm giác như tim mình đang bị một cái cửa cửa từng nhát kéo kẹt kẹt, tôi nói, “Giai cảnh, em đã quên lời tuyên thệ khi kết hôn rồi.” Không phải nghi vấn mà là khẳng định.

“Đừng nói đến điều đó với tôi, Cao Phi, nếu anh làm tốt, tôi cũng sẽ đáp lại như thế. Nhưng anh tự hỏi lại lòng mình đi. Chỉ cần anh chịu chấp nhận điều trị, tôi vẫn sẽ còn tiếp tục ở bên anh.”

Tôi khẳng khái bản thân không bị bệnh, Giai Cảnh khẳng khái chính mình nhận biết rõ ràng.

Hai bên cha mẹ muốn cô ấy dọn về nhà mẹ ở, ý là để cô ấy ở cùng với một người bị bệnh thần kinh hay tiềm ẩn bệnh thần kinh thì không an toàn, nhớ đâu có một ngày tôi sẽ tự dưng nổi điên lên làm chuyện gì với Giai Cảnh, vì bệnh nhân tâm thần không bao giờ phải chịu trách nhiệm trước pháp luật.

Giết chết Giai Cảnh, tôi cũng sẽ không phải chịu trừng phạt đạo đức hay pháp luật nào.

Hai tay tôi siết chặt thành nắm đấm, có phải hai nắm kết hôn này tôi đã làm gì thất lễ với bọn họ hay không, tôi cố gắng nhớ lại, hết sức nhớ lại, nhưng tôi vẫn thấy mình không làm sai chỗ nào cả. Tôi gọi bọn họ là cha mẹ còn thường xuyên hơn là gọi cha mẹ mình. Ngày lễ ngày tết, lễ tiết gì tôi cũng đều hoàn thành chu đáo. Về tình về lý tôi chưa từng bạc đãi bọn họ, nhưng tại sao lại thành thế này.

Tôi nhớ tôi chưa từng dâng lấy một nén hương cho cha của Hà Du Cẩn, chưa từng quét mộ lấy một lần. Lúc Hà Du Cẩn còn sống, sau khi em liều mạng cứu tôi, tôi phát hiện ra em bị bệnh, ngoại trừ thương cảm và áy náy với em, tôi cũng không cho Hà Du Cẩn thấy một nét mặt vui cười nào, cuối cùng tôi còn không ngừng nhấn mạnh tôi hận em, đến chết cũng sẽ không yêu em. Nhưng mà, em chỉ biết tươi cười với tôi nói, “Cao Phi, em yêu anh”; lúc nào cũng áp sát lấy khuôn mặt lạnh lùng của tôi; luôn coi tôi như báu vật quý giá nhất trên thế giới này.

Tôi đưa cha mẹ trở về, bọn họ tuổi tác đã cao còn vì tôi mà gặp phải chuyện như vậy, tôi thật sự không đành lòng.

Sau khi về đến nhà, tôi nhìn Giai Cảnh đang đóng gói hành lý nói, “Em không cần chuyển ra ngoài, anh sẽ dọn đi.”

Thành phố bước vào tháng mười, chúng tôi bắt đầu ly thân.

9. Chương 09

Phá thai

Tháng mười thành phố A bắt đầu có sương giáng, mưa phùn xen lẫn sương trắng, mù mù mịt mịt với khí lạnh vi vút, đi từ đầu đến cuối ngõ cũng có thể thấy ông quần sạch sẽ đã bị ướt loang lổ, nếu không đi tất, còn có thể cảm nhận được cả cái khí lạnh ẩm ướt đó.

Nhưng điều này cũng không ngăn được mọi người dậy sớm, cũng không gây cản trở đến những ông lão bà lão cầm máy thu thanh cũ rín vừa chạy chậm vừa nghe đài. Nếu bạn ngồi ở vườn hoa có thể trông thấy bọn họ mặc quần áo thoải mái gọn gàng tập thể dục, hoặc là tập Thái Cực quyền. Bạn còn có thể trông thấy cái xe trẻ con màu xanh điểm xuyết vài bông hoa nhỏ, ở gần đó đứa bé con chu môi, trợn mắt ngó xem người lạ là bạn. Nếu như đi đến những góc khuất, bạn còn có thể tìm thấy mấy đôi mặc áo tình nhân đang tâm sự, thỉnh thoảng có đôi đang hôn nhau, mà bạn vô tình làm người phá đám.

Ở trước cửa sổ nhà người ta, bạn thành một gốc dây trường xuân thật dài mọc lan tràn bên bờ tường.

Nhưng điều này cũng sẽ không ngăn cản được bọn họ vẫn như trước ở bên cửa sổ hôn môi, ôm ấp và cưng nựng nhau, bọn họ sẽ nói những lời tâm tình triền miên, nhìn nhau mà cười tâm đầu ý hợp.

Mà bạn cũng vẫn như cũ men theo dây leo của mình tiếp tục đi lên, có lẽ có một ngày một nhánh của bạn sẽ vô tình bò qua bệ cửa sổ, chạm đến mặt cửa kiếng màu sắc cũ kỹ niên đại xưa lắc đó, dòm ngó người ở bên trong, từ sớm đến tối.

Nhưng điều này cũng chẳng gây trở ngại.

Giống như là tôi không muốn ly thân, nhưng vẫn đã ly thân, chuyện này cũng chẳng gây trở ngại gì.

Tôi vẫn tính toán tìm hàng ngàn hàng vạn cái cơ ở trong thành phố này, nhưng cũng không thấy được bất kỳ cái cơ nào có thể tìm. Người lao công vẫn đến như mọi ngày, giao thông vẫn lộn xộn như thế, đồng nghiệp cùng phòng vẫn không thay đổi, dù tôi ly thân cũng không có bất kỳ ai cho tôi một cái cơ để đình công.

Tôi dọn đồ đạc ra ngoài ở, nhưng lại không có chỗ để đi.

Nhưng tôi không đến chỗ của Hà Du Cẩn. Tôi dọn đến khách sạn, ở hơn nửa tháng.

Tôi nghĩ đợi cho Giai Cảnh từ từ hết giận, có lẽ tôi có thể trở về.

Con tôi nhất định phải có một gia đình đầy đủ và cha mẹ hòa thuận. Tôi nghĩ Giai Cảnh sẽ không quên, ngày đó là cô ấy chủ động nói, “Phi, chúng mình trở về bên nhau đi”

Mà trong nửa tháng này, tôi được thăng chức, thành tích rõ ràng rành rành. Nếu tôi là một bệnh nhân tâm thần giống như Giai Cảnh nói thì thử hỏi xem có bệnh nhân tâm thần nào có thể có năng lực hành xử như tôi không, cho nên, Giai Cảnh em sai rồi. Tôi sẽ dùng lý do này để thuyết phục cô ấy.

Tôi thật sự làm theo lời Hà Du Cẩn, từng bước từng bước sinh hoạt dựa theo thói quen của một người bình thường. Sẽ không phá hủy bất cứ cơ hội nào để có thể trở lại cuộc sống như trước kia.

Nhưng tôi lại không nghĩ đến Giai Cảnh có tình nguyện hay không.

Đầu tháng mười một, cô ấy gọi điện cho tôi. Ngày hôm đó thật ra tâm trạng tôi cũng không tệ lắm, tôi vốn còn tưởng là cô ấy đã đồng ý cho tôi quay về.

Nhưng lại không nghĩ đến đang đợi mình là một cái tin dữ.

Tôi đứng trước mặt Giai Cảnh, cố gắng suy nghĩ, rốt cuộc lời cô ấy nói có ý gì.

Tôi có chút cảm hận tiếng Trung, ngay tại lúc đó.

Cô ấy nói: “Cao Phi, tôi bỏ đứa bé rồi” Về mặt cô ấy không đổi, nét mặt chính đáng, trước sau không thay đổi bất kỳ góc độ nào.

“Em nói là em khi chưa được anh đồng ý, đã bỏ mất con anh rồi?” Tôi nỗ lực trấn tĩnh cảm xúc của mình, không nên kích động, không nên kích động.

“Ừm, để lớn thêm chút nữa thì không phá được.” Ngay một lúc, cô ta còn nói: “Đã bắt đầu có hình dạng rõ ràng rồi, tôi không thể chậm trễ nữa.”

“Ô Giai Cảnh, ai cho cô cái quyền này?” Tôi giận không thể nén, đứng dậy nói: “Cô dựa vào cái gì giết chết con tôi, còn có thể điềm nhiên như không thể đến nói với tôi nó lớn cỡ nào. Tôi cho tới giờ chưa từng nghĩ cô độc ác như thế, đó là cốt nhục của cô, sao cô có thể nhẫn tâm?”

Cô ta không nghĩ tôi sẽ trách móc, chỉ trích cô ta. Cô ta cũng đứng dậy, quát: “Vậy thì ai cho anh cái quyền này, giết chết tình yêu trong hôn nhân của tôi?”

Tôi lập tức á khẩu không trả lời được. Tôi đứng đó. Rõ ràng những lời tôi vừa nói làm tổn thương cô ấy, cô ấy bắt đầu tức giận, hổ dử không ăn thịt con, cô ấy có lẽ cũng không vui nhưng cô vẫn cứ làm, cho nên tôi cũng không thể tha thứ.

“Cao Phi, tôi nói rồi, chỉ khi tôi cảm thấy anh yêu tôi, tôi mới có thể ở cạnh anh. Vì Hà Du Cẩn mà chúng ta chia tay tôi cũng không trách anh, tôi biết rõ anh là tình thế bất đắc dĩ, nhà cô ta có tiền có thế, không thể đắc tội, nên tôi lựa chọn tác thành không nói một câu. Trong thời gian đó tôi không yêu một ai, Cao Phi, tôi vẫn cảm thấy anh còn yêu tôi, mà tôi cũng còn yêu anh, chỉ cần có phần tình yêu này, dù khó khăn lớn hơn nữa cũng không thành vấn đề, cho dù thật sự là cả đời này chỉ làm bạn với bóng đèn tôi cũng chấp nhận. Tôi chỉ cần một điều, toàn tâm toàn ý một điều. Nhưng ông trời cố ý trêu ngươi, Cao Phi, Hà Du Cẩn mất, anh cầu hôn tôi, tôi vẫn cho chẳng qua là vô tình đi một vòng sau đó chúng ta lại trở về chỗ cũ. Chúng ta sẽ sống đến đầu bạc răng long, anh cũng nói chúng ta sẽ sống đến đầu bạc răng long. Nhưng anh từ đầu đến cuối vẫn không hiểu được đầu bạc răng long đối với phụ nữ có ý nghĩa gì.” Cô ấy ngừng lại, liếc tôi một cái, mệm mội nói: “Cao Phi, anh không thể cho được nữa. Không cho được thứ tôi muốn, tôi cũng không thể cho anh thứ anh muốn.”

Cuộc nói chuyện chấm dứt trong cụm từ không thể cho được của cô ấy, tôi nhìn bụng dưới bằng phẳng như cũ của cô, nói: “Tạm biệt.”

Nếu là em, em có thể đối xử với anh như vậy không?

Tôi kỳ thật không biết bằng cách nào mình có thể đến chỗ biệt thự của Hà Du Cẩn. Tôi đứng ở đường cái người xe xuôi ngược, nhìn dòng người chuyển động, đèn đỏ chuyển thành đèn xanh, dòng xe chuyển thành dòng người, ánh đèn nê ông hắt xuống chiếu lên trên thân người lan chảy như nước, ngũ sắc rực rỡ. Tôi đứng cạnh cột đèn giao thông xanh đỏ, nhắm mắt. Tôi nhìn thấy ở bên đường đối diện có một đứa bé thân thể trần truồng đi về phía mình, quá bé nhỏ, đi xuyên qua dòng người đông đúc, đến mức tôi nghĩ rằng nó bất cứ lúc nào cũng có khả năng bị một đôi chân giẫm nát dưới gót giày. Có lẽ nó chỉ bằng một con gà con lớn vậy, lão đà lão đảo, rất không ổn định. Mọi người xung quanh cũng không phát hiện ra nó. Giày da, quần tây, váy đủ màu sắc xẹt qua bên người nó. Nó biến mất một lúc, lại mang theo nụ cười xuất hiện, dần dần nó vươn cánh tay còn chưa đủ dài kia ra, khuỷu tay của cánh tay đó vẫn còn dính liền với lồng ngực, hai cánh tay giang ra như vậy, thoát nhìn giống như một con dơi màu da nhỏ xíu. Tôi nhìn thấy nó mỉm cười, tôi nghe thấy từ trong yết hầu nhỏ nhỏ của nó phát ra âm thanh khù khụ như một tiếng kêu la. Trong mắt tôi một mảng ướm át, sương trắng cùng ánh đèn trong phút chốc giao hòa. Gió lạnh thổi qua, thổi đứa bé đó tiêu tan. Tôi sờ hai má lạnh buốt, tôi biết mình đã khóc.

Sau đó, tôi bước chân phần nộ đi vào biệt thự của Hà Du Cẩn. Tôi thô bạo dùng chìa khóa mở cửa. Tôi chạy một mạch đến phòng ngủ, hung hăng cầm hình của em, ném mạnh xuống. Thủy tinh vỡ nát, vừa vụn rạn ra một vết nứt trên khuôn mặt của Hà Du Cẩn, như một đóa hoa quỵ dệ. Tôi quát với em trong tấm ảnh: “Hà Du Cẩn, cô lại dối trá, cô đã nói cô sẽ không còn trên trần gian này nữa, không có tuổi thọ. Mà tôi cuối cùng sẽ giống như người bình thường, cô nhìn xem cô lại làm gì? Tại sao ngay cả khi chết rồi cô cũng không buông tha cho tôi.” Trong hình em hiện lên rõ ràng, vẫn nụ cười như thế, em là người duy nhất trên thế giới này trong di ảnh cũng có thể cười đến vô tâm vô phế.

Gào thét xong câu đó, tôi cũng mất hết sức lực, tôi ngã xuống giường, mệt mỏi rã rời. Trước mắt tôi lại xuất hiện ảo ảnh của đứa bé đó, nó cười với tôi, phát ra cùng một âm thanh như thế. Tôi vùi đầu chôn trong chăn nghĩ, dừng, dừng, dừng như thế này.

Quá nửa đêm, tôi tỉnh lại, ảnh Hà Du Cẩn vẫn nằm ở đó, mảnh vụn thủy tinh vương vãi.

Tôi cúi người nhặt nó lên, bởi vì lực va đập khi rơi, chỗ thủy tinh vụn vạch một vết trên khuôn mặt Hà Du Cẩn, có chút xấu xí. Tôi muốn đem chúng vứt hết, có lẽ tôi có thể đổi một tấm khác thay thế. Nhưng tay tôi mới vươn đến thùng rác, tôi đột nhiên nhận ra một vấn đề, tôi không có ảnh chụp của Hà Du Cẩn, một tấm cũng không có, không cất ảnh trong ví tiền, cũng không cất giữ bất cứ tấm ảnh nào của em. Tay tôi bắt đầu run rẩy, tôi nhìn tấm ảnh bị hủy hoại trong tay mình. Tôi nói với em “Đáng đời, ai bảo cô như thế.” Tôi chỉnh sửa lại tấm ảnh rồi đặt trên đầu giường, có lẽ sau này tôi cần phải đến hiệu ảnh để xóa đi dấu vết. Tôi nằm trên giường, không ngủ tiếp được nữa, tôi quyết định tâm sự với Hà Du Cẩn, tôi nói: “Em có thể đối xử với anh như thế không?” Tôi nghiêng người, nghiêng đầu nhìn em, hỏi: “Nếu là em, em có đối xử với anh như vậy không?” Nếu là Hà Du Cẩn, nếu như cô ấy có con của tôi, nếu như, cô ấy phát hiện ra tôi có chút thần kinh bất thường, trong khi chúng tôi đang là vợ chồng lại quá thương nhớ Giai Cảnh hoặc thậm chí ảo tưởng cô ấy còn sống, ở bên cạnh tôi, nếu thế cô ấy có thể phá bỏ cái thai hay không, sau đó, muốn tôi đi gặp bác sĩ hay không. Tôi tập hợp lại toàn bộ những chuyện vụn vặt với Hà Du Cẩn, tôi dựa vào mọi hành động của em để đoán xem em hẳn phải dùng phản ứng như thế nào để đối xử với tôi, nhưng tôi nghĩ hơn nửa ngày cũng chỉ nghĩ được, nếu như em mang thai, em nhất định sẽ cười hì hì đến trước mặt tôi, nói, “Cao Phi, em mang thai”. Nếu như, tôi có bệnh, thậm chí bác sĩ đã chẩn đoán chính xác, em cũng chỉ biết nói, “Cao Phi, em yêu anh.”

Tình yêu của cô ấy cho tới bây giờ đều là độc lập, thậm chí là độc lập đến có chút không giải thích được, dù cho không được đáp lại vẫn có thể ngoan cường sinh tồn tốt. Tôi áp mặt vào hình của em trong ảnh nói: “Hà Du Cẩn, em có đối xử với anh như vậy hay không?”

Quá trình ly hôn của tôi và Giai Cảnh rất dễ dàng thuận lợi. Ly hôn cũng suôn sẻ bất ngờ. Giai Cảnh và tôi đều hiểu biết lẫn nhau, hiểu rõ rằng hôn nhân của chúng tôi không thể tiếp tục. Cha mẹ Giai Cảnh hiển nhiên là cầu còn không được, nhìn giấy chứng nhận kết hôn của tôi và Giai Cảnh như được đại xá, rốt cục thoát khỏi một cái phần tử nguy cơ tiềm ẩn là tôi. Mẹ Giai Cảnh nắm lấy cánh tay của Giai Cảnh hết nhìn lên lại nhìn xuống nói: “Cám ơn trời đất, rốt cục con cũng thoát khỏi thằng như thế, hôm nay trở về mẹ nhất định phải thành tâm thắp hương bái Phật, cầu xin cho con không phải dính líu hơn nữa với thằng đó.” Giai Cảnh bối rối cười với tôi, xin lỗi vì hành động thất lễ của mẹ cô ấy, mà tôi không hề chú ý. Nhưng tôi không hiểu rốt cuộc tôi đã làm gì mà khiến cho bà coi tôi như rắn rết, tránh không được. Bà chẳng qua

là từ Giai Cảnh mới biết tôi có khả năng có ít bệnh thần kinh, mà loại bệnh này lại ảnh hưởng đến hạnh phúc của Giai Cảnh mà thôi. Đây cũng chẳng phải chuyện gì ghê gớm lắm, bởi vì tôi chưa từng làm bất kỳ chuyện gì mất nhân tính, cũng không biểu hiện triệu chứng thần kinh gì. Nhưng mẹ tôi khóc nghẹn ngào trước mặt tôi, không khóc thành tiếng, chỉ yên lặng gạt nước mắt. Trên khuôn mặt già nua, nước mắt tràn đầy thấm ướt, bà dùng tay áo đã gột rửa trắng bệch nhưng sạch sẽ gọn gàng lau quệt, tay áo cũng rất nhanh ướt sũng. Nước mắt không ngừng liên tục như nước suối, cuộn cuộn mà chảy. Tôi ngồi sụp xuống, tôi nói tôi rất khỏe, không cần phải lo lắng. Mẹ gạt đầu, nước mắt vẫn chảy không ngừng, như bất kể mọi thứ. Có lẽ bà chỉ lo lắng vì sao con của bà, đến giờ có hai lần hôn nhân, đều chấm dứt trong thất bại.

Tôi ở trong nhà của Hà Du Cẩn, kể từ hôm đó tôi vẫn luôn ở lại đây. Tôi đã đem ảnh chụp đến hiệu ảnh. Bọn họ quả nhiên có kỹ thuật cao siêu, mặc dù vẫn còn có chút dấu vết lưu lại nhưng nhìn tổng thể Hà Du Cẩn vẫn cười tươi như hoa, căn bản không có hư hại bao nhiêu. Tôi nói với tấm ảnh của Hà Du Cẩn: “Có biết hôm nay anh làm gì không? Anh ly hôn, cho nên tạm thời không có nhà để về, chỗ này của em là một nơi ở rất tốt đấy.” Tôi nói xong dùng chiếc cốc Hà Du Cẩn mua cho tôi khi còn sống uống nước.

10. Chương 10

Chuyện cũ của tôi và Hà Du Cẩn bắt đầu kết thúc tại đây...

Nói thật, ly hôn xong tôi như được giải phóng, như trút được gánh nặng. Dường như tôi vẫn luôn lấy một loại mục đích cố chấp để duy trì, trừ khoảng thời gian không lâu trước khi kết hôn ra tôi vẫn luôn mệt chết đi. Mặc dù tôi không biết đó là mục đích gì. Ngày hôm nay ly hôn không ngờ tôi lại thấy vô cùng nhẹ nhõm.

Tôi mặc đồ ngủ trước kia của mình đi qua đi lại trong nhà của Hà Du Cẩn. Tôi đem máy tính xách tay để vào phòng làm việc, đem quần áo về lại phòng ngủ rồi đem đồ dùng vệ sinh cá nhân để vào phòng tắm. Chỗ treo khăn mặt vẫn như cũ dựa theo thói quen trước kia của tôi chồng năm sáu chiếc khăn mặt màu xanh nhạt, sau khi tắm rửa xong tôi có thể tùy ý dùng đến chúng.

Tôi lại mua mấy món đồ mới cho nhà bếp để có thể vỗ về dạ dày của tôi bất cứ lúc nào. Tôi thỉnh thoảng sẽ vào bếp, mặc bộ đồ ngủ rộng thùng thình ở trong bếp nấu ăn. Tôi thích nhất là mì trộn thơm lừng. Tôi làm theo sách nấu ăn, sách này là tôi tìm được trên giá sách của Hà Du Cẩn, nấu được so với hương vị của Hà Du Cẩn không khác mấy nên tôi nghĩ em chắc cũng dựa theo sách từng bước từng bước học.

Vào những buổi sáng cuối tuần, tôi thường ngồi trên chiếc ghế quý phi bằng gỗ lim chạm trổ hoa văn đọc báo, có ánh nắng chiếu vào sáng rõ, như kim loại bị nóng chảy trên dây chuyền sản xuất, chất tơ bóng loáng trơn tuột như nước.

Tôi tự thất cả vật trước gương. Cuộc sống giữa tôi và Hà Du Cẩn giống như cuộc sống giữa những người bạn. Đúng thế, như bạn bè bình thường: hai người tuy không hiện diện cùng lúc nhưng lại hiện hữu ở mọi nơi. Có đôi khi tôi sẽ mừng thầm vì mối quan hệ như vậy. Đột nhiên cảm thấy có lẽ chúng tôi nên sống bình an vô sự như thế.

Đến đầu hè tôi phải đi công tác. Bởi vì đơn vị muốn cử tôi cùng với mấy người nữa đến một nhà máy cơ khí khảo sát, nếu như tất cả đều thích hợp, chúng tôi sẽ ký hợp đồng.

Tôi chuẩn bị đồ đạc một mình, dù không đi xa nhưng tôi vẫn cần chuẩn bị đầy đủ mọi thứ.

Chuẩn bị xong tôi hơi mệt, lại nghe thấy từ khóe miệng của mình thốt ra một câu nói, tôi không biết mình có nghe nhầm hay không, nhưng tôi thực sự đã nghe thấy, tôi nghe thấy mình nói: “Hà Du Cẩn, thức ăn tôi qua em làm không ngon, hơn nữa em đang mang thai, không thể ở nơi có nhiều khói bụi dầu mỡ. Sau khi trở về anh sẽ thuê một bảo mẫu cho em. Lúc anh không có ở đây em nhất định phải nhớ đến anh đấy.”

Sau đó tôi ngủ, ngủ rất sâu, suýt chút nữa liền lơ mất thời gian đăng ký nên đương nhiên cũng quên mất một câu đã nói trước khi đi ngủ đó. Nếu như tôi còn nhớ rõ, có lẽ tôi sẽ thừa nhận thần kinh của mình đúng là có vấn đề, tôi đang tưởng tượng với một người đã chết là mình vẫn còn sống cùng với cô ấy.

Khảo sát rất thuận lợi, chúng tôi hoàn thành xong trong ba ngày. Sau đó, các đồng nghiệp bàn bạc có lẽ nên ở thêm một ngày tham quan cảnh vật nơi đây. Tôi đồng ý. Ngày đó tôi hứng thú dạt dào thậm chí tinh thần vô cùng tốt. Tôi không hề biết có một cái lý thuyết gọi là hồi quang phản chiếu. Nhưng nếu như ngày hôm đó tôi vô tình đi đến kết thúc của cuộc đời, có lẽ cái phần chấn của hôm đó chính là hồi quang phản chiếu của tôi.

Nơi đây cảnh vật rất nhiều, cũng rất đẹp, có thị trấn cổ, có di tích, còn có một ít cảnh đẹp tự nhiên, hình thái đa dạng, ngắm nhìn không xuể. Chúng tôi dạo chơi gần một ngày, mỗi người đều cảm thấy chuyến đi này không uổng công.

Lúc xế chiều đi xe về, ngồi cạnh tôi là một cô bé con, nhìn khoảng ba tuổi, mặc váy liền áo màu hồng, buộc tóc màu hồng, lúc cười với tôi hiện ra hai cái má lúm đồng tiền thật sâu.

Tôi ngồi trên xe ngủ rất nhanh, hồi quang phản chiếu của tôi hẳn đã kết thúc.

Khi tôi tỉnh lại, xe đang lao và đổ nhanh về phía trước, trong xe mọi người bắt đầu thét chói tai, nhưng tôi lại vô cùng tỉnh táo, luôn luôn mở to mắt quan sát tất cả mọi việc phát sinh, tôi không hề sợ hãi mà dường như đang vô cùng chờ mong hết thấy.

Dưới người tôi bị một vật nặng nề đè lên, cơn đau khủng khiếp ập đến, có người đã khóc to lên, kèm theo đó là âm thanh vụn thủy tinh vỡ và âm thanh kim loại nghiền vào nhau. Nhưng tôi không biết vì sao mình vẫn mỉm cười. Đội phòng cháy chữa cháy và xe cứu thương đến rất nhanh. Xe kẹt giữa đường quốc lộ và một thân cây, thân xe lung lay sắp đổ, cứu viện vô cùng khó khăn, cứu một người thân xe liền rơi xuống nửa phân. Những người vẫn còn tỉnh táo hoảng sợ la hét trong xe nhưng đến cuối cùng dần dần từng người từng người một vẫn được cứu lên.

Đến lượt tôi, xe đã giống như một khối sắt vụn, đang đưa trên mỏm núi. Tôi nhường cơ hội cho người khác, cuối cùng chỉ còn lại mình tôi.

Nhân viên cứu hỏa vươn tay về phía tôi, chiếc xe đã không còn đủ khả năng cho bất cứ ai đi vào nữa, đây cũng là điều tôi mong muốn. “Nhanh lên, cậu đừng chần chừ nữa, xe sẽ rơi xuống ngay bây giờ đấy.”

Nhưng thanh âm không hề có chút tác động gì đến tôi. Tôi nghiêng đầu, thân người khẽ động, nhìn lên bầu trời, bầu trời trống trải, bạn thậm chí còn có thể cảm thấy như thần linh đang nhìn mình, bằng gió, bằng mây, bằng cỏ dại cùng cây già, bằng trời cao đất xa với thời gian đều đều và dài đằng đẵng. Tôi biết rõ ngày mai trên trang nhất tờ báo thành phố hẳn sẽ là tiêu đề: Một người đàn ông sau khi xe gặp tai nạn từ chối tiếp nhận cứu viện, bị rơi xuống vách núi, cả người và xe đều nát bét.

Nhưng những thứ này cũng chẳng còn có quan hệ gì nữa. Những năm gần đây tôi vẫn khẳng định đi tìm một kết thúc, mà đây cũng là một cái kết thúc. Hà Du Cẩn đã nói trước khi chết, chỉ hi vọng tôi bình an hạnh phúc, tôi vẫn luôn luôn làm theo lời nói của cô ấy, tôi kết hôn, cố gắng công tác, không nghĩ về em, cũng không tìm chết, tôi vẫn luôn bình an hạnh phúc, nhưng chuyện ngoài ý muốn không phải tôi có thể kiểm soát được, tôi cũng không biết tôi sẽ ly hôn, tôi cũng không biết xe sẽ gặp tai nạn, cho nên nếu đến lần cô ấy gặp lại tôi cũng không thể trách tôi, cũng không được phép trách cứ tôi.

Nước mắt tôi từ từ chảy xuống, tôi nhìn thấy khuôn mặt của Hà Du Cẩn. Nhìn thấy khuôn mặt tôi đã mong đợi bao nhiêu năm, trời biết đã có bao nhiêu lần tôi muốn được vươn nắm đầu ngón tay đi sờ một cái. Vuốt ve khuôn mặt em giống như một người yêu.

Nếu như tôi được gặp được em, không, tất nhiên tôi sẽ phải gặp được em, bởi vì tôi làm nhiều chuyện như vậy chỉ để được gặp lại em.

Chúng tôi sẽ gặp nhau giữa muôn trùng mây, tôi sẽ đứng giữa mây mù nói: “Hi!, Hà Du Cẩn. Xin chào, tôi là Cao Phi, rất muốn được làm bạn với cô.”

Sau đó, tôi sẽ trở thành chồng của em.

Nếu như ở bên kia em có một tình yêu mới, nếu thế tôi sẽ không từ thủ đoạn nào phá hoại tình yêu cũng như tình thân của em, trở thành chồng của em.

Chuyện cũ của tôi và Hà Du Cẩn bắt đầu kết thúc tại đây...

END.

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/mot-dem-mot-ngay-mot-nam-ca-doi>